

அலகு - 1

மொழி மற்றும் இலக்கியம்

1. இந்திய மொழிக்குடும்பங்கள்

1.1.1 உலக மொழிகள்

2011-இல் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பின்படி உலக மொழிகள் சுமார் 6500. இவற்றில் ஏறத்தாழ 2000 மொழிகள் ஆயிரத்திற்கும் குறைவான மக்களாலேயே பேசப்படுகின்றன. உலகில் உள்ள மொழிகளை மொழியியல் அறிஞர்கள் இனவழி மொழிக்குடும்பம் என்றும் அமைப்புவழி மொழிக்குடும்பம் என்றும் இரண்டாகப் பகுப்பார். இனவழி மொழிக்குடும்பம் என்பது தமிழும் மலையாளமும் ஒரு காலத்தில் ஒன்றாக இருந்து பிற்காலத்தில் அவை இரண்டாகப் பிரிந்ததுபோல் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மொழியாக இருந்து பின்னர் அந்த மொழியிலிருந்து பல மொழிகள் உருவாக்கம் பெறுவது ஆகும். இவைதவிர, பல்வேறு மொழிகளை வட்டாரவகை மொழிகள் என்றும் சில அறிஞர்கள் பகுத்துக் கூறுகின்றனர்.

1.1.2 இந்தியாவில் உள்ள மொழிக்குடும்பங்கள்

உலகில் உள்ள நாடுகளிலேயே இந்தியாவில்தான் மிகுதியான மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. ஒரு காலத்தில் சோவியத் ரஷ்யா பிரியாமல் இருந்த காலத்தில் இந்த நாடுதான் உலகிலேயே அதிக மொழிகள் பேசும் நாடாக விளங்கியது. சோவியத் ரஷ்யா பிளவுபட்டபின், இந்திய நாடு அதிக மொழிகள் பேசும் நாடாக விளங்குகின்றது. பல்வேறு இனக்குழுக்கள் நிறைந்த நாடாகவும் அதுபோலவே பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும்

சமூகத்தைக் கொண்ட நாடாகவும் திகழ்விற்கு. இந்திய நாட்டில் 1652-க்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்படுவதாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

இந்திய மொழிக் குடும்பங்கள் பற்றிய தகவல்கள் நானுக்கு நாள் மாறிக் கொண்டே வருகின்றன. தொடக்க நிலையில் இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து படிப்படியாகத் தோன்றியவை என்று தவறாகக் கணிக்கப்பட்டிருந்தது. கல்கத்தாவிலுள்ள ஆசியக் கல்லீச் சங்கத்தைத் (Asiatic Society) தோற்றுவித்த சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் சமஸ்கிருதம் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தோடு தொடர்புடையது என்பதை 1786-இல் நிலைநாட்டியபோது இந்திய மொழிகள் பற்றிய பழைய கண்ணோட்டங்கள் மாற்றம் காணத் தொடங்கின.

திராவிட மொழி ஆய்வின் தந்தை என்று அழைக்கப்படும் டாக்டர் கால்டுவெல் தென்னாட்டில் பேசப்படும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மலையாளம், முதலான ஒன்பது மொழிகள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மாறுபட்ட திராவிட மொழிக்குடும்பம் என்னும் தனிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தன என்று 1856-இல் நிறுவிய போது தென்னிந்திய மொழிகள் பற்றிய பழைய கருதுகோளை மறு ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் தோன்றியது.

இவ்விரு மொழிக் குடும்பங்களைத் தவிர, திபத்தோ - சீன மொழிக்குடும்பம், ஆஸ்ட்ரீக்-ஆசிய அல்லது முன்டா மொழிக்குடும்பம் ஆகிய இரு வேறுபட்ட மொழிக் குடும்பங்களும் இந்திய மொழிக் குடும்பத்தில் இணைந்து கொண்டன. 1864 -இல் மாக்ஸ்மூலர் முன்டாவைத் தனி மொழிக்குடும்பமாகக் கண்டறிந்தார். இந்நிலையில் இந்திய நாட்டில் வேறுபட்ட நான்கு மொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்த மொழிகள் பேசப்படுவதாகக் கருதப்பட்டு வந்தது.

தற்போது அந்தமான் நிகோபார் தீவிலுள்ள மொழிகளும் ஒரு தனி மொழிக்குடும்பமாகக் கருதப்படுகின்றது. வேறு ஒரு மொழிக்குடும்பம் நெடுங்காலமாக வழக்கிலிருந்து காலப் போக்கில் அழிந்திருக்க வேண்டும் என்றும், நகலி என்ற மொழி அதன் எச்சம் என்றும் கருதப்படுகின்றது. இந்நிலையில் வேறுபட்ட ஆறு மொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்த மொழிகள் இந்நாட்டில் தற்போது வழக்கில் உள்ளன. எனினும் மொழியியலார் பலர் முன்பு கூறிய நான்கு மொழிக் குடும்பங்களையே இந்தியாவின் மொழிக் குடும்பங்கள் என்று ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இந்திய மொழிகள் பற்றிய

வளமான தகவல்கள் பலவகைப் பட்டனவாக அமைந்து மொழி ஆய்வாளர்களை அதிக வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. இம்மொழிகளுள் நகலி, பாலி, பிராகிருதம் முதலானவை ஏட்டளவில் மட்டுமே உள்ளன. ஏட்டளவில் உள்ள சமஸ்கிருதம் சமயச் சடங்குகளில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுவதோடு சிறுபான்மையினரால் பேசுவும் படுகின்றது. பல்வேறு இனங்களாக பல்வேறு மொழிக் குழுவினர்களாக இருந்த பரந்துபட்ட இந்நாட்டு மக்களின் மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றின் இடையில் சில பொதுமைப் பண்புகள் அங்கும் இங்கும் இழையோடியதன் விளைவாக இந்தியப் பொதுமைப் பண்பாடு கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பண்பாட்டு இனக்கலப்பால் அரும்பத் தொடங்கியது. மேற்கூறிய மொழிக்குடும்பங்கள் பலவற்றிற்கும் இடையில் சொற்கள், இலக்கணக் கூறுகள் போன்றவை கொள்வினை கொடுப்பினை மூலம் பரந்துபட்டுக் கிடப்பதைக் காண முடிகின்றது. பெரும்பாலான இந்திய மொழிகளில் இலக்கிய மரபுகளும் காலப் போக்கில்தான் அரும்பின, எழுத்துகளும் காலப் போக்கில் தான் தோன்றின.

1.1.3 இந்திய மக்களும் மொழிக்குடும்பங்களும்

1961-ஆம் ஆண்டு மக்கட் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் 1652 மொழிகள் இந்தியாவில் பேசப்படுவதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் மூன்றில் ஒரு பங்கு, அதாவது 57.4 மொழிகள் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளாக உள்ளன. இவற்றைப் பேசியோர் இந்திய மக்கட் தொகையில் 73.30 விழுக்காட்டினர் ஆவர். மக்கட்தொகை அடிபடையில் இந்தோ-ஆரிய மொழிக்குடும்பம் முதல் இடத்தில் உள்ளது. திராவிடமொழிக் குடும்பத்தில் 153 மொழிகள் உள்ளன என்று இக்கணக்கெடுப்பு தெரிவித்துள்ளது. இதில் பலவற்றை மொழியியலார் தனி மொழிகளாகக் கொள்ளாது வட்டார வழக்குகளாகவே கொள்கின்றனர். இந்திய மொழிக் குடும்பத்தில் பேசுவோரை வைத்து மதிப்பிடும்போது திராவிட மொழிக்குடும்பம் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகின்றது. இந்திய மக்கட் தொகையில் 24.47 விழுக்காட்டினர் இம்மொழிகளைப் பேசுகின்றனர்.

முன்டா அல்லது ஆஸ்ட்ரோ-ஆசிய மொழிக் குடும்பத்தில் 65 மொழிகள் உள்ளன. 1961ஆம் ஆண்டு மக்கட் தொகைக்

கணக்கெடுப்பின்படி இம்மொழிகளைப் பேசுவோர் வெறும் 6,192,495 பேர் எனத் தெரிகின்றது. இவற்றோடு வகை பிரித்தறிய முடியாத 530 மொழிகளும் உள்ளன என்று இக்கணக்கெடுப்பு புலப்படுத்தியது. 1981-இல் மேற்கொள்ளப் பட்ட மக்கட் தொகைக் கணக்கெடுப்பு இந்திய மொழிகள் பற்றிய பல புதிய வெளிச்சங்களை மேலும் தந்தது. திபெத்தோ-சீனமொழிக் குடும்பத்தின் ஒரு பகுதியான திபெத்தோ-பர்மிய மொழிக்குடும்பத்தினை 0.73 விழுக்காட்டினர் பேசினர். சீனோ-திபெத்திய மொழிக் குடும்பத்தில் 226 மொழிகள் கண்டறியப்பட்டன.

இந்தி பேசுவோர் எண்ணிக்கை 1971-இல் 38 விழுக்காடாக இருந்தது. இது 1981இல் 42.88 விழுக்காடாக உயர்ந்துள்ளது. 1981ஆம் ஆண்டுக் கணக்கெடுப்பின்படி, திராவிட மொழிகளைப் பேசுவோரில் 17.14 விழுக்காடு மலையாள மொழி பேசுவோரும் 9.69 விழுக்காடு தமிழரும் 6.85 விழுக்காடு தெலுங்கரும் 9 விழுக்காடு கன்னடர்களும் இந்தி மொழியைக் கற்றுப் பேசும் திறமுடையோராகத் திகழ்கின்றனர் என்பது தெரிய வந்துள்ளது.

1981ஆம் ஆண்டுக் கணிப்பின்படி 6106 பேர் மட்டுமே சமஸ்கிருத மொழியைப் பேசுகின்றனர். பீகாரில் 1745 பேரும், உத்தரப் பிரதேசத்தில் 1166 பேரும் கர்நாடகாவில் 882 பேரும் மகாராஷ்டிரத்தில் 559 பேரும் இதனைப் பேசுகின்றனர். பிறர் இந்தி, மராத்தி, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளோடு சமஸ்கிருதத்தையும் பேசுகின்றனர். இவர்கள் இருமொழி வழக்கினர் (Bilinguals) ஆவர். பேசுவோரின் எண்ணிக்கையினை அடித்தளமாகக் கொண்டு இந்திய நாட்டு மொழிக்குடும்பங்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு வரிசைப் படுத்தலாம்.

ஆரியன் அல்லது இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பம்,
திராவிட மொழிக்குடும்பம்,

முன்டா அல்லது கோல் அல்லது ஆஸ்ட்ரோ-ஆசிய மொழிக்குடும்பம்,
சீனோ-திபெத்திய மொழிக்குடும்பம்

இந்திய மொழிக்குடும்ப ஆய்வில் திராவிட மொழிகள் பற்றிக் கால்டுவெல் மேற்கொண்ட ஆய்வு மிகச்சிறப்பு வாய்ந்தது. கால்டுவெல்லைத் தொடர்ந்து ஜான்பீம்ஸ் என்பவர் இந்தியாவின் தற்கால ஆரிய மொழிகளின்

ஒப்பிலக்கணம் (Comparative Grammar of the Modern Aryan Languages of India) என்ற நூலின் மூன்று தொகுதிகளை முறையே 1872, 1875, 1879 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளியிட்டுள்ளார். இது இந்திய மொழிகள் பற்றிய ஆய்வில் பல புதிய பரிமாணங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. புகழ்பெற்ற சமஸ்கிருத மொழி அறிஞரான திரு. ராமகிருட்டின கோபால் பந்தர்கர் 1877-இல் மும்பைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் பற்றிய விரிவான சொற்பொழிவு ஆற்றியுள்ளார். ஆரிய மொழிகள் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், பாஷா என்ற மூன்று நிலைகளில் முறையே பழைய இந்தோ-ஆரியம், இடைக்கால இந்தோ-ஆரியம், புதிய இந்தோ-ஆரியம் என்ற படிநிலைகளில் காலந்தோறும் வளர்ந்துள்ளதை இவர் தமது உரையில் விரிவாக விளக்கிக் காட்டினார். இவற்றைத் தொடர்ந்து சிந்தி, இந்துத்தானி, வங்காளமொழி, தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், மைதிலி, காஷ்மீரி போன்ற பல்வேறு தனித்தனி மொழிகளின் வளர்ச்சி பற்றியும் அறிஞர்கள் பலர் ஆய்ந்து நல்ல பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

1.1.4 இந்திய மொழிகளின் வரலாறு

நீக்ரோ இனத்தவர்கள் தொடக்க நிலையில் தமது மொழிகளை இந்திய மண்ணில் நிலைநிறுத்தியிருக்கலாம் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த இனத்தவரின் கூறுகளைத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள இருளர்கள், காடர்கள், பணியர்கள், குறும்பர்கள் ஆகியோரிடம் காண்கின்றோம். தமது மொழியை இழந்து தற்போது இவர்கள் தமிழ் மொழியிலிருந்து முகிழ்த்த பல கிளைமொழிகள் அல்லது வட்டார வழக்குகளைப் பேசுகின்றனர்.

ஆஸ்ட்ரிக்மொழி பேசுவோர் சீனாவிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. சிலர் திராவிடர்களுக்கு மூன்னர் இந்தியாவிற்கு வந்த மத்திய தரைப்பகுதியினரே இவர்கள் என்பர். திராவிடர்கள் ஆசியா மைனர், கிழக்கு மத்தியத் தரைக்கடற்பகுதி ஆகிய இடங்களிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. இதற்கு மாறுபட்ட கருத்துகளும் உள்ளன.

கிழக்கு ஈரான் வடமேற்கு இந்தியப் பகுதிகளில் (North-western India) வாழ்ந்த ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து இந்தியாவிலுள்ள நகர

நாகரிகங்களை சிறைத்தனர். இந்தியாவில் முதலில் கிழக்கு வாக்குப் பஞ்சாப் பகுதிகளில் தங்கிய அவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பார்த்துபட்டு வாழ்த்தொடங்கினர். இவர்கள் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளின் பாவுதாலுக்கு காரணமாக இருந்தனர். இவ்வாறு பல்வேறு காலங்களில் வந்து ரேந்த பல்வேறு இனத்தவரின், மொழியினரின் சங்கமமாக, கல்வையாக இந்தியப் பண்பாடு உருப்பெற்றது.

1.1.5 இந்தோ-ஆரிய மொழிகள்

தற்கால இந்தோ-ஆரிய மொழிகளைக் கீழ்க்காணும் ஆறு பிரிவுகளில் அடக்க முடியும்.

1. வடமேற்கு மொழிகள்: மேற்கு பஞ்சாபி, சிந்தி ஆகிய மொழிகள் இப்பிரிவில் அடங்கும்.
2. தெற்குப்பகுதி மொழிகள்: மராத்தி, கொங்கலி ஆகியன இப்பிரிவிலுள்ள குறிப்பிடத்தக்க மொழிகள்.
3. கிழக்குப்பகுதி மொழிகள்: ஓரியா, வங்காளி, அசாமி, மைதிலி, மகாரி, போஜ்புரி ஆகியன இப்பிரிவில் அடங்கும்.
4. கிழக்கு-நடுப்பகுதி மொழிகள்: கோசாலி, அவதி போன்றன இப்பிரிவினைச் சார்ந்தன.
5. நடுப்பகுதி மொழிகள்: இந்தி, கரிபோலி, உருது, பங்கரு, கிழக்குப் பஞ்சாபி, ராஜஸ்தானி, குஜராத்தி, செனாஷ்டரி போன்றன இப்பிரிவின் குறிப்பிடத்தக்க மொழிகள்.
6. வடக்கு அல்லது இமயமலை மொழிகள்: கொர்காலி, நேபாளி, கர்வாலி போன்றவை இப்பிரிவினைச் சார்ந்தவை.

1.1.6 இமயமலை மொழிகள்

இமயமலை மொழிகள் காஷ்மீரத்தின் கிழக்குப்பகுதி முதல் யூட்டான் வரையுள்ள நிலப்பரப்பில் பேசப்படுகின்றன. பஹரி அல்லது இமாலி என்று அழைக்கப்படும் இம்மொழிகள் பல கிளை மொழிகளையும் வட்டார வழக்கு

தனையும் பெற்றாற் நிசுப்பின்றன. இப்பகுதியில் வாழும் மக்களிடையே நோடா மொழி செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது.

1.1.7 ஆஸ்ட்ரிக் ஆசிய மொழிகள்

இந்திய நாட்டின் தொன்மையான மொழிக்குடும்பமான ஆஸ்ட்ரிக்-ஆரிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள் பல பிரிவுகளாகப் பாருபடுத்தப்பட்டுள்ளன. முன்டா அல்லது கோல் மொழிகள் கிழக்கு இந்தியப் பகுதிகளிலும் நடு இந்தியப் பகுதிகளிலும் வழக்கிலுள்ளன. நேயிலைத் தோட்டங்களில் பளி புரியும் முன்டாரி அல்லது சந்தாலி மொழிகளைப் பேசவோரால் இவை வடக்கு வங்காளம், அசாம் போன்ற பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும். இம்மொழிகள் சோட்டா நாக்பூர், ஓரிசா, மத்தியப் பிரதேசம், வங்காளம் போன்ற பகுதிகளில் பேசப்படுகின்றன. ஹோ, பிரஹோர். பூமிஜ், கோர்வா போன்ற மொழிகள் இப்பிரிவில் குறிப்பிடத்தக்கன. சவரா, கடபா போன்ற மொழிகளும் முன்டாப் பிரிவோடு தொடர்புடையன.

காசி மலையில் வாழ்வோரால் இக்குடும்பத்தின் வேறு சில மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. சந்தாலி மொழி 30 இலட்சம் மக்களால் பேசப்படுகின்றது. முன்டாரியிலும், ஹோ என்ற மொழியிலும் ஏராளமான வாய்மொழி இலக்கியங்கள் உள்ளன. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் ஏராளமான பிறநாட்டுக் கிறித்துவச் சமயத் தொண்டர்கள் இம்மொழிகளின் வாய்மொழி வழக்காறுகளைப் பயன்படுத்திப் பல நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். சந்தாலி மொழியிலுள்ள இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் ரோமன் எழுத்துகளில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. ஆஸ்ட்ரிக்-ஆசிய மொழிகளுள் ஒன்றான காசி (Khasi) மொழி மூன்று இலட்சம் மக்களால் பேசப்படுகின்றது. ரோமன் எழுத்துகளில் இம்மொழியின் இலக்கியங்கள் பல கிறித்தவ அருட்தொண்டர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

1.1.8 சீன-திபெத்திய மொழிகள்

இம்மொழிகளைத் தாய்-சீனம், திபெத்தோ-பர்மன் என்று இருபெரும் பிரிவாகப் பகுப்பார். சியாமிஸ் அல்லது தாய் மொழியினை சிலர் இப்பிரிவில்

அடக்கிக் காண்பார். வேறு சிலர் இதை மறுக்கின்றனர். அஹோம் கம்தி ஆகிய மொழிகள் முதல் பிரிவில் குறிப்பிடத்தக்கன. இரண்டாவது பிரிவில் பழைய திபெத்து, பழைய பர்மிய மொழி ஆகியன அடங்கும். இப்பிரிவு மொழிகளுள் பல கிளை பல கிளைமொழிகளும் உள்ளன.

இக்குடும்பத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மொழிகளாக மணிப்பூரி, நிவாரி ஆகியன அமையும். மணிப்பூரி தற்போது வங்காள மொழி எழுத்துகளால் எழுதப்படுகின்றது. நிவாரி மொழி நேப்பாளிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த இந்தியர்களால் பேசப்படுகின்றது. லெப்சா என்ற மற்றொரு மொழியும் இப்பிரிவில் உள்ளது.

1.1.9 பிறமொழிகள்

அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகளில் இரு பிரிவுகளைச் சார்ந்த மொழிகள் உள்ளன. அந்தமான் மொழி பிற நீக்ரோ இனத்தவரின் மொழிகளோடு உறவுடையது. அந்தமான் மொழியைப் பேசவோர் எண்ணிக்கை ஏற்ததாழ ஆயிரமாக இருக்கலாம் என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. நிக்கோபார் மொழி ஏற்ததாழ 10,000 பேரால் பேசப்படுகின்றது. இதை ஆஸ்ட்ரிக்-ஆசிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழி என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.

சீன மொழியைப் பேசவோரும், சோமாலி மொழி பேசவோரும் அரபிய மொழி, இரானிய மொழி பேசவோரும் இந்திய நாட்டில் உள்ளனர். ஏற்ததாழ 1.5 இலட்சம் பேர் ஆங்கிலத்தை வீட்டு மொழியாகப் பேசுகின்றனர். கோவாவில் போர்த்துக்கீஸ் மொழியும் புதுச்சேரியில் பிரஞ்சுமொழியும் பேசவோர் கணிசமாக உள்ளனர். அரபிமொழியும், பாரசீக மொழியும் இந்தியாவில் பேசப்படும் பிறமொழிகளுள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் பாரசீக மொழி இந்திய மொழியாகவே பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

1.2 திராவிட மொழிகள்

தென் இந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளைத் திராவிட மொழிகள் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தவர் டாக்டர் கால்டுவெல் ஆவார். அவர்

அயர்லாந்து நாட்டு அறிஞர்; கிறித்துவ மதகுருவாக தமிழகம் வந்தவர். திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற நூலை 1856 இல் வெளியிட்டார். தமிழ் மொழி சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த மொழி அன்று; மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்றவற்றுடன் சேர்ந்து தனி மொழிக் குடும்பமாகத் திகழ்வது எல்லாம் சேர்ந்து திராவிட மொழிகள் எனப்படும். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ்தான் பழையானது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழுக்கும், ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சமஸ்கிருதத்துக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை என்று கால்டுவெல் நிறுவினார்.

தமிழின் தொன்மை, தனித்துவம் நிறுவப்பட்டது. எழுத்து வடிவமும், இலக்கியங்களையும் உடைய மொழிகளைத் திருந்திய மொழிகள் என்றும், எழுத்து வடிவமும், இலக்கியங்களும் இல்லாத மொழிகளைத் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் கால்டுவெல் பாகுபாடு செய்துள்ளார். அதன்படி தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துஞ் ஆகிய ஐந்து மொழிகள் திருந்திய மொழிகள் என்றும், தோடா, கோண்டு, கூ, கோடா என்ற நான்கு மொழிகள் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் 1856 இல் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1875இல் வெளியிட்ட தமது நூலின் மறுபதிப்பில், கொடகு என்ற திருந்திய மொழியையும், ராஜ்மகால், ஓரோவன் ஆகிய திருந்தாத மொழிகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்று தமிழ், தெலுங்கு முதலான திராவிட மொழிகள் ஈழம், பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜித்தீவு, தென் ஆப்பிரிக்கா முதலான இடங்களிலும் பேசப்படுகின்றன. 1981ஆம் ஆண்டு குடிமதிப்பீட்டு மக்கள் தொகைக் கணக்குப்படி இந்தியாவில் ஏறக்குறைய இருபது கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் திராவிட மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். ஆனால் 1991 மக்கள் தொகைக் கணக்கில் திராவிட மொழி பேசுவோர் தொகை குறைந்திருக்கிறது. திராவிட மொழிகளுள் பழையானது தமிழ் மொழி ஆகும். தமிழில் பழையான இலக்கியங்கள் உள்ளன. இந்தியா முழுதும் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். உலகெங்கும் தமிழர்கள் உள்ளனர்.

1.2.1 தமிழும் தென் திராவிடமும்

மலையாள மொழி தமிழுடன் நெருங்கியத் தொடர்புடையது. தமிழின் கிளைமொழி என்றும் அளவிற்கு ஒற்றுமைக் கூறுகள் மலையாளத்தில்

உள்ளன. திராவிட மொழிகளுள் பெருவாரியான மக்கள் பேசும் மொழி தெலுங்கு மொழி ஆகும். வடகு என்றும் தெலுங்கு மொழி அழைக்கப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளுள் மூன்றாவது இடம் வகிப்பது கண்ணட மொழி ஆகும். கண்ணட மொழி இலக்கியம் பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் உள்ளது. இந்தி, வங்காளி முதலான மொழிகளில் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு உள்ளது. திராவிட மொழியின் செல்வாக்கால் வடமொழியில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

1.2.2 திராவிட மொழிச் சொற்கள்

வட இந்திய மொழிகளிலும் பல திராவிடச் சொற்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைச் சுதேசிச் சொற்கள் என்று வடமொழி இலக்கண நூலார் கூறுவர். ஒரிய மொழியில் திராவிட மொழிச் செல்வாக்கு இருப்பதை ஓர் ஒப்பாய்வு புலப்படுத்துகிறது. இந்தியாவில் மட்டும் நான்கு மொழிக் குடும்பங்கள் பேசப்படுகின்றன. திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஒன்றே முழுமையான இந்திய நாட்டு மொழிக் குடும்பம் என்று கருதும்படி உள்ளது. திராவிட மொழிகளுக்கு என்று பல தனித்தன்மைகள் உள்ளன.

1.2.3 திராவிட மொழிகளின் அமைப்பு

திராவிட மொழிகள் ஒட்டுநிலை மொழிகள் (Agglutinative Languages) ஆக உள்ளன. மொழியில் பொருள் உடையதாக அமைந்த மிகச் சிறந்த சொல் கூறு உருபன் ஆகும். இதனுடன் ஒட்டுகள் சேரும். ஒட்டும் உருபன்கள், ஒட்டு உருபன்கள் எனப்படும்.

சான்று: செய்தான் - இச் சொல்லில்

செய் - வினை நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் உருபன்.

த - இறந்த காலத்தைக் காட்டும் ஒட்டுருபன்

ஆன் - ஆண்பாலைக் காட்டும் ஒட்டுருபன்.

எனவே, செய்+த+ஆன் - என்று உருபன்கள் ஒட்டி நின்று 'செய்தான்' என்ற சொல் உருவாகிறது. அன், ஆன் முதலியன தினை, பால் உணர்த்தச் சேருவன். வி, பி முதலியன பிறவினை உணர்த்தச் சேருவன். கிறு, கின்று,

ஆகின்று முதலியன காலம் உணர்த்தச் சேருவன. இவை சேரும் போது அடிச்சொல் சிதையாது. வேறுபடாது இருப்பது நிராவிடமொழி இயல்பு ஆகும். உயிர் நீளல் அல்லது குறுகல் என்ற அளவில் சிறிதனவு வேறுபாடு மட்டுமே ஏற்படும். ஆனால் இந்தோ - ஜரோப்பிய மொழிகளில் அடிச்சொல்லுடன் பிற உறுப்புகள் சேரும் போது, அடிச்சொல்லும், சேர்ந்த சொல்லும் இவை இவை எனத் தனித்தனியே பிரித்துக் காண முடிவதில்லை. அவை சிதைந்து கலந்து பிரிக்க முடியாதனவாக மாறியுள்ளன. எனவே நிராவிட மொழிகள் ஒட்டுமொழிகள் எனப்படுகின்றன.

1.2.4 அடிப்படைச் சொற்கள் - ஒற்றுமை

பேச்சு வழக்கில் அதிகம் பயன்படும் பொருட்களைக் குறிப்பவை அடிப்படைச் சொற்கள் (Basic Vocabularies) ஆகும். அவை மொழிக்கு மொழி மாறுபடுகின்றன. எனினும் நிராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் அடிப்படைச் சொற்கள் பொதுவாக, மாறாமல் ஒன்று போலவே அமைகின்றன.

சான்று:

தமிழ் - கண்

கன்னடம், மலையாளம் - கண்ணு

தோடா - கொண்

கொடகு - கண்ணு

தெலுங்கு - கண்ணு

பர்ஜி - கெண்

குருக் - கீகன்

எண்களைக் குறிப்பன எண்ணுப் பெயர்கள். இவை ஏறத்தாழ நிராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் ஒன்று போலவே அமைந்துள்ளன.

சான்று:

தமிழ் - ஸ்ரூபு

மலையாளம் - ஸ்ரூபு

கன்னடம் - ஸ்ரூபு

தெலுங்கு - ஸ்ரூபு

1.3 தமிழ் ஒரு செம்மொழி

செம்மொழி (Classical language) என்பது ஒரு மொழியின் இலக்கியப்பழை அடிப்படையிலும், பிற பண்புத் தகுதிகளின் அடிப்படையிலும் செய்யப்படும் வகைப்பாடு ஆகும். செம்மொழியாக ஒரு மொழியைத் தெரிவிசெய்ய அதன் இலக்கியப் படைப்புகள் வளம் மிகுந்ததாகவும், பழையானதாகவும், அதன் தோன்றல் ஏனையமொழிகளில் சாராதிருத்தலும் வேண்டும். ஒரு மொழிக்கு செம்மொழி என்ற தகுதி அம்மொழியில் இடம்பெற்றிருக்கும் இலக்கியத்தரத்தின் அடிப்படையில் தான் முடிவு செய்யப்படுகிறது. இருப்பினும் செம்மொழி என்பதற்கு அம்மொழியில் இடம்பெற்றிருக்கும் முக்கியமான இரண்டு சிறப்புகள் தேவையாக இருக்கிறது.

1. இலக்கியப்படைப்புகள்

2. கலைப்படைப்புகள்

இந்த இருப்படைப்புகளைக் கொண்டே மொழி செம்மொழிகளாக அறிவிக்கப்படுகின்றன.

1.3.1 இலக்கியப்படைப்புகள்

ஒரு மொழியின் சிறப்பிற்கும் செம்மைக்கும் முதல் அடையாளமாகத் திகழ்வது அம்மொழியின் பழையவாய்ந்த இலக்கியங்கள் தான். இந்த இலக்கியங்களில் இருக்கும் பழையடிடன் அதில் கருத்துச் செறிவுகளும் இருக்கவேண்டும். ஒரு மொழியின் சிறப்பு அந்த மொழியில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் வழியாகத்தான் அறியமுடிகிறது.

1.3.2 கலைப்படைப்புகள்

ஒரு மொழியின் பழையக்கு இலக்கியம் சான்றாக இருந்தது என்பதுடன் அந்த மொழிசார்ந்த பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட கலைப்படைப்புகள் அந்த மொழியின் பழையை உணர்த்தும் அடுத்த சான்றாக இருக்க வேண்டும். கலைப்படைப்புகள் என்பது கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை போன்ற பழைய வாய்ந்த கலைச் சான்றுகளாக இருக்க வேண்டும்.

1.3.3 தமிழின் செம்மொழித்தகுதிகள்

செம்மொழி என்ற நிலையில் ஒரு மொழி ஏற்கப்பட வேண்டுமானால் அதற்கென்று சில தகுதிப் பாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. செம்மொழி என்று ஒரு மொழி அழைக்கப்பட வேண்டுமானால் அம்மொழி தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக அதற்கென ஒரு தனித்த பண்பாடு உடையதாக, அந்தப் பண்பாடு எதனோடும் தொடர்பற்றதாக, வளமையான இலக்கியச் செழுமை வாய்ந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறார் ஜார்ஜ்ஹர்ட். இவ்வளவில் சிறப்பு பெற்ற உலகச் செம்மொழிகளாக கிரேக்கம், இலத்தீன், அரபி, சமஸ்கிருதம், சீனம் போன்ற பல மொழிகள் திகழ்ந்து வருகின்றன. இவற்றோடு தற்போது தமிழும் செம்மொழியாக ஏற்கப் பெற்றுள்ளது.

தமிழ் தொன்மையானதாக, தனித்த பண்பாடு உடையதாக, இலக்கிய வளம் மிக்கதாக இருப்பதனோடு வாழும் மொழியாகவும் அது திகழ்ந்து வருகின்றது. பெரும்பாலான செம்மொழிகள் வழக்கில் இருந்து நீங்கிவிட்டன. மக்களிடம் அவை பேச்சு மொழியாகக் கூட இல்லை. குறிப்பாக சமஸ்கிருதம், பாலி, எபிரேயம் போன்ற மொழிகள் இவ்வகைப்பட்டனவே ஆகும். ஆனால் தமிழின் தொன்மைச்சிறப்பு. மரபுபண்பாடு போன்றன மாறாமல், சிதறாமல் இன்னமும் காக்கப்பெற்று வருகின்றன. இதற்கு மிக முக்கிய காரணம் தமிழ் என்ற மொழியின் கட்டமைப்பு மட்டுமே ஆகும். தமிழ் என்பதை மன்னர்கள், புலவர்கள், மக்கள் வளர்த்தாலும் அவர்கள் மறைந்த போதும் மறையாமல் தமிழ் காப்பற்றப்பட்டுக் கொண்டே வந்துள்ளது என்பது சிறப்பிற்கு உரியதாகும்.

பொதுவாக, செம்மொழிக்கு உரிய தலைவர்கள் பழுவேரை கூறுகின்றன எடுத்துவரக்கலாம்.

1. தொன்மை 2. நலிந்தன்மை 3. பொதுமைப்பாண்டி 4. நடுவூழிலைமை 5. தாய்மைப்பாண்டி 6. பண்பாட்டுக்கலை அறிவுப்பாற்றியை வெளிப்பாடு 7. பிறமொழித் தாக்கமில்லா நன்மை 8. இலக்கியவளம் 9. உயர்விழுதனை 10. கலை இலக்கியத் தலைநிலை 11. மொழிக்கோட்பாடு. இப்பதினொன்றும் தமிழுக்கு உண்டு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழைய வாய்ந்தது என்று திருக்குறளுக்குக் காலம் வருக்கப் பெற்றுள்ளது. இதன் காரணமாக தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்தது தமிழ் என்பது தெளிவு. செம்மொழித் தன்மைகள் பதினொன்றுக்கும் உரியதாகத் தமிழின் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. இதன்காரணமாக தமிழின் செம்மொழித் தன்மை உடைய இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன என்பது உறுதியானின்றனது.

தமிழின் செம்மொழித் தன்மையை அறிந்து உணர்த்திய தமிழறிஞர்களுள் குறிக்கத்தக்கவர்கள் பரிதிமாற் கலைஞர், பாவாணர், கால்டுவெல் போன்ற பலராவர். இவர்களின் செம்மொழிப் பற்றிய கருத்துக்கள் பல உள்ளன. இவர்கள் தரும் அனைத்து வரையறைகளும் தமிழுக்கு உள்ளன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. பாவாணர் பதினாறு தன்மைகளால் தமிழ் செம்மொழித் தன்மை பெற்றுள்ளது என்று கருதுகின்றார்.

1.தொன்மை 2. முன்மை 3.என்மை (எளிமை) 4.ஒன்மை (ஒளிமை) 5. இளமை 6.வளமை 7.தாய்மை 8.தூய்மை 9.செம்மை 10. மும்மை 11. இனிமை 12. தனிமை 13.பெருமை 14.திருமை 15.இயன்மை 16.வியன்மை என்ற பதினாறு தன்மையும் தமிழுக்கு இருப்பதாகப் பாவாணர் கருதுகின்றார். இதன் காரணமாகவும் தமிழ் செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறது என்பது அறியத்தக்கதாகும்.

கால்டுவெல் தமிழின் தனித்தியங்கும் தன்மைபற்றிப் பேசுகின்றார். "திராவிடம் சமஸ்கிருதத்தில் இருந்துப் பிறந்தது என்ற கருத்து முந்திய தலைமுறையினராய மொழி நூல் வல்லுநர்க்கு ஏற்புடைத்தாய் விளங்கினும் இக்காலை அறவே அடிப்படையற்றுப்போன கட்டுக்கதையாகி விட்டது என்பது இவரின் கருத்தாகும்.

இவ்வகையில் பல அறிஞர்கள் தமிழின் செம்மொழித் தன்மையைத் தகுதியை உலகம் உணரும் அளவிற்கு எடுத்துரைத்துள்ளனர். தொடர்ந்த இந்தச் செயல் பாட்டின் வழியாகத் தமிழ் தற்போது செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்று விளங்குகிறது.

தமிழின் செம்மொழித் தன்மையைத் தற்போது உலகிற்கு உணர்த்தியவர், உணர்த்தி வருபவர் கலிபோர்னியாவில் வாழும் பேராசிரியர் முனைவர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் ஆவார். தமிழ் செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்றிருப்பதற்கான காரணங்களாக நான்கினை அவர் முன்னிறுத்துகிறார்.

தமிழ்மொழி பழையச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தமிழ் தனக்கான தனித்த இலக்கிய மரபினை உடையது. தமிழ் மொழியின் செவ்விலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் மற்ற செம்மொழிகளின் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கவை. இந்தியப் பண்பாடு மரபுகளின் தனித்துவம் உடையதாக தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. இந்த நான்கு கருத்துக்களை அவர் எடுத்துக் கூறியதோடு மட்டுமில்லாமல் அதற்கான சான்றுகளையும் எடுத்துக் கூறி தமிழின் செம்மொழித் தன்மையை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டினார்.

1.4 செவ்வியல்நூல்கள்

செவ்வியல் நூல்கள் என வரையறுக்கப்பட்டவை அனைத்தும் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியவை. தனித் தன்மை கொண்டவை. 41 செவ்வியல் நூல்கள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம்
எட்டுத்தொகை
நற்றிணை
குறுந்தொகை
ஜங்குறுநாறு
பதிற்றுப்பத்து
பரிபாடல்
கலித்தொகை
அகநானுநாறு

புறநானுரூ
 பத்துப்பாட்டு
 திருமுருகாற்றுப்படை
 பொருநாராற்றுப்படை
 சிறுபாணாற்றுப்படை
 பெரும்பாணாற்றுப்படை
 மூல்லைப்பாட்டு
 மதுரைக்காஞ்சி
 நெடுநல்வாடை
 குறிஞ்சிப்பாட்டு
 பட்டினப்பாலை
 மலைபடுகடாம்
 பதினெண்கீழ்க்கணக்கு
 நாலடியார்
 நான்மணிக்கடிகை
 இன்னா நாற்பது
 இனியவை நாற்பது
 கார் நாற்பது
 களவழி நாற்பது
 ஐந்திணை ஐம்பது
 ஐந்திணை எழுபது
 திணைமொழி ஐம்பது
 திணைமாலை நூற்றைம்பது
 பழமொழி
 சிறுபஞ்சமூலம்
 திருக்குறள்
 திரிகடுகம்
 ஆசாரக் கோவை
 முதுமொழிக்காஞ்சி
 ஏலாதி
 கைந்நிலை
 சிலப்பதிகாரம்

மணிமேகலை
முத்தொள்ளாயிரம்
இறையனார் களவியல்

1.5 சங்கத் தமிழரின் சமயக் கொள்கைகள்

சங்கப்பாடல்கள் தமிழர்தம் வீரவரலாற்றையும், அகம், புறம் என்னும் கூறுகளின் வழியாக அவர்தம் சமூக வரலாற்றையும், பண்பாட்டு அசைவுகளையும் அழகுற வெளிப்படுத்துபவை. இப்பண்பாடு சங்ககாலத் தமிழர்களின் இறைவழிபாட்டுக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியதேயாகும். சங்ககாலத் தமிழர்களின் சமயவுணர்வு ஒழுக்கங்கள் குறித்த சொற்களும், சொற்றொடர்களும் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகளின் வாயிலாக மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன, அவையே நாம் சங்கத்தமிழர்களின் இறைவழிபாட்டு முறையைகளை அறிந்துகொள்ளும் சான்றுகளாகவும், வாயில்களாகவும் நின்று நம்மை வியப்படையச் செய்கின்றன. புறப்படை எடுப்பு எதையும் எதிர்கொள்ளச் சங்கத் தமிழர்கள், புலவர்களின் பாடல்களையே சமூக, அரசியல் மற்றும் வரலாற்று ஆவணங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். சங்ககால ஆட்சியாளர்கள் வரலாறு குறித்த சங்ககாலக் கல்வெட்டுகளோ, ஓலைச்சுவடிகளோ கிடைக்காமல் போனதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

சங்க இலக்கியங்களும், தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட இலக்கணக்களும் சங்ககாலத்தில் இருந்த உலக வழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் ஒட்டியே உருவானவை என்பது தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்தில் பனம்பாரனார் பாடிய “தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்” என்னும் வரியிலிருந்து விளங்கும். சங்கத் தமிழரின் சமயக் கொள்கைகளை தெளிவாக நிறுவ, சங்ககாலத்தில் இருந்த உலக வழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் மட்டுமே சான்றாகக் கொள்ளுவோம்.

சமய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத கடவுட் கொள்கை சங்ககாலத் தமிழரிடையே நிலவியதற்கு சங்கப்பாடல்களே சான்றாக நிலவுகின்றன. கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதை உணர்ந்து, அவரை வாழ்த்தி, வணங்கி வழிபட்டு, உலக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுவது சமய வாழ்வாகும்.

இக்கடவுட் கொள்கைக்கு நிலைக்களமாக உயிர்களும் இவ்வுலகமும் விளங்குகின்றன. உலகத்தை "நிலம், தீ, நீர், வளி விசும்போடு ஜந்தும் கலந்த மயக்கம்" என்று வரையறுக்கின்றது நம் தொல்காப்பியம். இவ்வைந்துக்கும் அப்பால், அவற்றை ஆக்கிப் படைத்து ஆட்டுவிக்கும் முதற்பொருளை சங்கத்தமிழர் 'கடவுள்' என்றும், 'இயவுள்' என்றும் குறித்துள்ளனர். "கடவுள் வாழ்த்து", "பெரியோர் ஏத்தும் பெரும் பெயர் இயவுள்" ஆகிய தொடர் மொழிகள் இவைகளை நிறுவும். சமயம் என்ற நிலைக்களத்தில், "காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே, பால் வரை தெய்வம் விணையே பூதம், ஞாயிறு திங்கள் சொல் என வருஷம் ஆயிரந்தும்" சிறந்த பொருள்களாக நிற்கின்றன. உயிர்கள் ஓரறிவு உடைய புல் முதல் ஆற்றிவுடைய மனிதர்கள் முடிய ஆறு வகைப்படுகின்றன. இவ்வுயிர்கள் அனைத்தும் "மன்னுயிர்" என்றும் "தொல்லுயிர்" என்றும் சிறப்பாக வழங்கப்படுவதால், அவை கடவுளாகிய முதற்பொருளால் படைக்கப்படாமல் கடவுளைப்போன்றே என்றும் நிலைப்பேறுடைய உட்பொருளாகும். உயிர்கள் தவிர்த்த உலகமும், உலகிலுள்ள பொருள்களும் அம்முதற் பொருளால் படைக்கப்படுவன என்பது கடவுளை முதற்பொருள் என்பதோடு "உலகு இயற்றியான்" என்றும் "உலகு படைத்தோன்" என்றும் நற்றினை: 240-ம் பாடலில் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து அறியலாம்.

உயிர்களுக்கு என்று தனியான நிறமோ, உருவமோ இல்லை; ஆனால், அவை உலகியல் பொருட்களான பல்வேறு உடம்புகளுக்குள் புகுந்து இயங்குவதோடல்லாமல், ஏனைய உலகியல் பொருட்களையும் இயக்குகின்றன; இவ்வுயிர்கள் உடல்களில் ஏன் புக வேண்டும்? இதற்கு என்ன காரணம்? அது தான் வினைப் பயன். உயிர்கள் அத்தகைய இயக்கங்களை புரிவதால், வினைகள் உயிர்களிடையே தோன்றி நிலவுகின்றன. வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும் எனத் தொல்காப்பிய நூற்பா குறிக்கும். செய்யும் வினைகளுக்குத் தகுந்த வினைப்பயனாக, உயிருக்கு உடம்பும், நுகர்பொருட்களான பலன்களும் அமைகின்றன. அத்தகைய உடம்பையும், நுகர்பொருட்களையும், அவற்றின் நிலைக்களாக இவ்வுலகத்தையும் படைத்து அளிக்கும் கருணையைச் செய்வதே முதற்பொருளாகிய இறைவனின் தன்மையாகும். உயிர் இவ்வுலகில் உலவ இறைவன் படைத்து அளித்த உடலில் தங்கி தொழில் செய்து, தன்னிடம் இயல்பாய்

ஒட்டியிருக்கும் அறியாமையிலிருந்து நீக்கம் பெற்று, தன்னை அறிந்து, தன் தலைவளாம் இறைவனையும் அறிந்து நிலைத்த பேரின்பப் பிறவாநிலை பெற்றுப் பயன்பெறுவதால், இவ்வுலகம் உயிர்களின் பொருட்டே இறைவனாகிய பரம்பொருளால் படைக்கப்பட்டு, உயிர்களுக்கு உதவப்பட்டிருப்பது என்பது சங்கத் தமிழரின் சமயக் கொள்கையாகும். அவ்வாறு உடம்பையும் நுகர் பொருட்களையும் படைத்து அளிக்கும் வகையில் முதற் பொருளாகிய இறைவன் மேன்மையுற்று விளங்குகின்றான். ஆகவே, இறைவனுக்கும், உயிர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு பலன் கருதாது உதவி செய்வோனுக்கும், அவ்வுதவியைப் பெற்றோனுக்கும் உள்ளதாகும். உதவி பெற்ற உயிர்கள் இறைவனது அருளை நினைந்து வழிபட்டு இருக்கின்றன. இதனால் தான் தொல்காப்பியர் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதிக்குச் சிறப்பாக இலக்கணம் வகுத்தார். சங்கத்தமிழர்கள் உலகுயிர்கள் இயங்கும் திறத்தினை தமது வாழ்வியல் நுகர்ச்சியில் கண்டு தெளிந்தவர்கள் என்பதை “ஆருயிர் முறைவழிப்படுதே என்பதைத் திறவோர் காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆதலின் மாட்சியின் பெரியோரை வியத்தலும் இலமே! சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே!” என்று சங்கப்புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” பாடலில் திறம்படப் பதிவு செய்கின்றார்.

உயிர் வகையுள், மக்களை உயர்தினை உயிர் என்றும், ஏனைய உயிர் வகையை அஃறினை உயிர் எனவும் வகுத்தனர் சங்கத்தமிழர். ‘உயர்தினை’ என்மனார், ‘மக்கட் சுட்டே;’ ‘அஃறினை’ என்மனார், ‘அவர் அல் பிறவே;’ – என்கின்றது சங்கத்தமிழ் தொல்காப்பியம். மக்கள் இனத்துள் அடங்காமல், கடவுளாகிய முதற்பொருளும் ஆகாமல், இவை இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் ‘தெய்வங்கள்’ காணப்படுகின்றன. இத்தெய்வங்கள் உலக உயிர் போல மனவுணரவும், வினை புரிதலும் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியும் கொண்டு, பிறத்தலும் இறத்தலும் உடையன. தெய்வங்களின் செயல் முறைகளும், வாழ்க்கையும் உலக உயிர்களினின்றும் மேல்-நிலையில் உள்ளன. தெய்வம் சுட்டிய பெயர் நிலைக்கிளவி ‘இவ்’ என அறியும் அந்தம் தமக்கு இலவே; உலக மக்கள் இனம் அல்லாததால், இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கு இல என்றும், சொல் உலகில் உயர்தினை மருங்கின் பால்பிரிந்து இசைக்கும் எனவும் வரையறுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

1.6 சங்க இலக்கியத்தில் பகிர்தல் அறம்

பண்டைய தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது சங்க இலக்கியமாகும். எனவேதான் சமூக வரலாறுகளை ஆராயும் ஆய்வாளர்கள் இலக்கியங்களையும் ஒரு வரலாற்று ஆதாரமாகக் கொள்கின்றனர். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொருத்த வரையில் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்பன மிகப் பழமையான இலக்கியங்கள் ஆகும். இவை அனைத்தும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பாடப்பட்டவை அல்ல. பாடிய புலவர்கள் ஓர் ஊரினர், ஒரு நாட்டினர் அல்லர். இவர்கள் தம் பாடல்களில் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக் கூடிய கருத்துக் களையும், எந்நாட்டவரும் போற்றும் கற்பனை வளத்தையும் பதிவு செய்துள்ளனர்.

1.6.1 அறத்தின் இயல்பு

மனிதனின் நடத்தையைப் பற்றிய ஆய்வைத் தனக்குரிய பணியாக அமைத்துக் கொண்ட பிரிவுக்கு அறவியல் (Ethic) என்று பெயர். மனிதன் என்பவன் மூன்று வகையாகத் தன்னுள் அமைத்துக் கொண்டு விளங்குகிறான். இத்தகைய வாழ்க்கைப் பாங்கு, சங்ககாலத் தமிழருடைய வாழ்வில் வடமரபுச் சிந்தனைகளின் ஊடுருவல் உண்டாவதற்கு முன்பு சிறப்புற்று விளங்கியது என்பது இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட முதற்கட்டத்தின் வழி அறியலாகும்.

இலக்கியம் என்பது சமூகம் சார்ந்தது. எனவேதான் அவை மக்களின் பண்பாடுகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும், கலை முதலிய பண்பாட்டுக் கூறுகளை எடுத்து இயம்புவனவாக உள்ளன. இலக்கியம் என்பது கடந்த காலத்தை மட்டுமல்ல, நிகழ்காலத்திற்கும் அர்த்தம் கொடுக்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் இன்றும் உயிர் பெற்று வாழ்கின்றன.

1.6.2 பண்பாட்டு மாற்றங்கள்

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு முழுவதும் பழங்குடிகளின் அறிவும், வேளிர், வேந்தர் எழுச்சியும் கண்ணுக்குத் தெரியும் காட்சிகளாக, அன்றைய அரசியல், பண்பாட்டு மாற்றங்களைக் காட்டும் கண்ணாடியாக அமைந்துள்ளன. மாறிக் கொண்டிருந்த இந்தக் காலகட்டத்தில் புலவர்கள் சமூகத்தில் இருந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கவிதையாக்கினர். கவிதைகள் காதலையும், வீரத்தையும் மட்டுமல்லாது வாழ்விற்குத் தேவையான நிலைகளையும் எடுத்துரைத்தன. அதில் 'அறம் தலையாய இடம் பெற்றது.

அந்த அடிப்படையிலே அறம் என்றால் என்ன, அதன் சொற்பொருள் விளக்கம், அறம் பற்றிய தெளிவான வரையறைகள், சங்க காலந்தொட்டு மக்களும் அறிஞர்களும் அறம் என்ற சொல்லை எந்தெந்த பொருள்களில் எடுத்தாண்டார்கள், தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அறம் என்ற சொல்லை இலக்கியங்களில் எங்கனம் பயன்படுத்தி வந்தார்கள் என்பதை அறிவோம்.

1.6.3 அறத்தின் வரையறை

அறம் என்ற சொல் மிகவும் நெகிழ்வு தன்மை மிக்க பொருளை உடையது. ஒரு மனிதன், தனக்குத் தானே தலைவனாகுவதற்கு உருவாக்கிய நெறிமுறைகள், கொள்கைகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பே அறம் எனப்படுகிறது. 'நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய சட்டமாக அறம் விளங்குகிறது' என்ற புக்கோவின் கூற்று பொருத்தமாக அமைகிறது. இவ்வறத்தை, வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் இம்மையில் இன்பமும் மறுமையில் வீடுபேறும் அடைய முடியும் என்று சங்ககால மக்கள் நம்பினார்கள். மனிதனுடைய உரிமைகளும், கடமைகளும், சமூக பினைப்பும், குடும்ப இணைப்பும், பழக்க வழக்கங்களும், விருப்பு வெறுப்பு என்னும் இயல்புகளுமாகிய அனைத்தும் அறத்தின் கோட்பாட்டினால் கட்டப்பட்டுள்ளன.

1.6.4 வாழ்வியல் நோக்கத்தில் அறம்

முதற்கட்டம் அறம் என்பதைச் சங்க கால மக்கள் ஒரு கொள்கையாகவோ, கோட்பாடாகவோ, சமயமாகவோ கருதாமல், வாழ்க்கை நெறியாகவே கருதிப் போற்றினார்கள். ஒழுக்க நெறிக்குரிய விதிமுறைகளின் தொகுப்பாகவே அறம் கருதப்பட்டது. சங்க கால மக்கள் விடை வாழ்க்கை நெறியாகிய அறம் பழக்கவழக்கங்களாலும், நீதியாலும், கண்ட வாழ்க்கை நெறியாகிய அறம் பழக்கவழக்கங்களாலும், நீதியாலும், கடமையுணர்வாலும், ஒழுக்கத்தாலும், ஈகையாலும், கொடையாலும் வளர்ச்சியடைந்து பரந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

1.7. திருக்குறளில் மேலாண்மைக் கருத்துகள்

தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகளில் உலகப் பொதுமறை என்ற உயர்வைப் பெற்றது திருக்குறள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் தொன்மை கொண்ட வள்ளுவத்தின் கருத்துக்கள் இன்றைய நவீன கோட்பாடுகளுக்கும் பொருந்தி இருப்பது இதன் தனிச்சிறப்பாகும். பொதுவாக வளர்ந்துவரும் துறைகளில் ஒரு கோட்பாட்டினைப் பொருத்திப்பார்க்கும் போது அந்துறையில் அக்கோட்பாடு சிறப்பாகப் பொருந்துமானால் அது உலகப் பொதுக்கோட்பாடாக நிலைபெறும். வள்ளுவத்தின் மேலாண்மைக் கோட்பாடுகளை இன்றைய நவீன உலகின் மேலாண்மைக் கோட்பாடுகளோடு பொருத்திப்பார்க்கின்ற போது வள்ளுவரின் கோட்பாடுகள் உலகப் பொதுக்கோட்பாடாக விளங்கும் தன்மையினை அறியமுடிகிறது.

1.7.1 மேலாண்மை

மேலாண்மை என்பதற்கு ஓர் அமைப்பு, துறை, நிறுவனம் முதலியவற்றில் கட்டுப்படுத்துதல், கண்காணித்தல், பராமரித்தல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய செயல்பாடு என தமிழ்அகராதி பொருள் உரைக்கின்றன.

ஒரு தனி நபரோ, ஒரு குழு சார்ந்த தனி நபர்களோ ஒரு நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியினைக் கருத்தில்கொண்டு ஆய்ந்தறிந்த முடிவுகளைத் திட்டமிடுவதோடு அவற்றைச் செயல்படுத்த உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதும் மேலாண்மை எனப்படுகிறது.

1.7.2 திட்டமிடல்

நிர்வாக இயலில் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து திட்டமிடல் என்பது அடிப்படைக் கூறாக அமைகிறது. எந்த ஒரு நிர்வாகமும் குறைந்த செலவில் முழுப்பயனையும் விரைவில் பெற்றிடவே விரும்பும். இதனை நன்குணர்ந்த திருவள்ளுவரும் இக்கால மேலாண்மைக் கொள்கைகளை விளக்குவது போல அருமையான கொள்கைகளை உருவாக்கித் தந்துள்ளார். தெரிந்து செயல்வகை என்ற அதிகாரம் மிகச் சிறப்பாகத் திட்டமிடலை பற்றிக் குறித்துள்ளது என்றே கூறலாம். எந்த ஒரு செயலையும் முதலில் திட்டமிட்டு அதன் பிறகே செயல்படுத்த வேண்டும். முதலில் தொடங்கிவிட்டு அதற்குப் பிறகு திட்டமிட்டுக் கொள்ளலாம் என்று கருதினால் இழப்பும், தோல்வியும் வந்து சேரும். இதனை வள்ளுவர்,

'என்னித் துணிக கரும் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு' (திருக்-467) என்கிறார்.

நல்ல மேலாண்மை என்பது செய்யும் செயலின் நன்மை தீமைகளைத் தெளிவாக ஆராய்ந்து திட்டமிடுதலின் தன்மையைப் பொறுத்து அமைகின்றது. இதனை,

'அழிவதூம் ஆவதூம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் குழ்ந்து செயல்' (திருக்-461)

என்கிறது குறள். எந்த ஒரு செயலையும் செய்யும்பொழுது அச்செயலால் அழிவது எது? அடுத்து ஆவது எது? அதனால் வரும் லாபம் எது? என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு ஒரு மேலாண்மை இயக்குநர் தன் நிறுவனத்திற்கான திட்டங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அமைக்க வேண்டும்.

1.7.3 ஒழுங்கமைவு

நல்ல நிர்வாகத்திற்குத் தேவையான அங்கங்களைக் குறிக்கும் வள்ளுவம்,
 'படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
 உடையான் அரசருள் ஏறு' (திருக்-381) என்கிறது.

இக்குறப்பா நாட்டின் அரசனுக்குக் கூறப்பட்டதாயினும் நிறுவனத்தின் அமைப்பு முறைக்கும் பொருந்தும். நிறுவனத்தில் நல்ல பணியாட்கள், பொருளாதாரம், நல்ல ஆலோசகர்கள் அமையும்போது அந்நிறுவனம் முன்னேற்றமடையும். இத்தகைய வகையில் ஒரு நிறுவனம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வள்ளுவர் சுட்டுகிறார்.

1.7.4 பணியமர்தல்

சிறந்த மேலாண்மை இயக்குநர் பணியாளரைத் தேர்வு செய்வதிலும், பணிகளைப் பகிர்ந்து அளிப்பதிலும் திறமுடையவராக இருந்தல் வேண்டும். இதனை வலி அறிதல் அதிகாரத்தின் முதற்குறளே அருமையாக விளக்குகிறது.

'வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
 துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்' (திருக்-471)

ஏச்செயலைச் செய்யும்பொழுதும் அச்செயலின் தன்மை பற்றியும், அதனை செய்து முடிக்கும் வல்லமைப் பற்றியும், அதனைத் தடுக்கக்கூடியோர் வலிமைப் பற்றியும் தமக்குத் துணையாக இருந்து செய்து முடிக்கக்கூடிய பணியாளருடைய வலிமை பற்றியும் அறிந்தவரே சிறந்த மேலாண்மையாளர் ஆவார் என்றும்,

'இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றுஆய்ந்து
 அதனை அவன்கள் விடல்' (திருக்-517)

செயலின் தன்மை இத்தகையது. செய்யும் வழிகள் இன்னின்னவை, இச்செயலை இன்னின்ன வழிகளால் செய்து முடிக்க வல்லவன் இவன் என்பதை ஆராய்ந்து உணர்ந்து அதற்குரியவனிடம் அச்செயலை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும் வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார்.

1.7.5 வழிநடத்துதல்

மேலாண்மை குறித்து ஆராயும் அறிஞர்கள் ஒரு தொழில் நிறுவனத்தின் தலைமையில் இருப்பவர் தலைவராக இருப்பதைவிட தலைமைப் பண்புகளுக்கு உரியவராகவும் இருப்பது அவசியமானது என அறிவுறுத்துகின்றனர். இத்தகைய தலைமைப் பண்புடையோரால் மட்டுமே நிறுவனத்தை நன்கு வழிநடத்த முடியும் என்கின்றனர்.

நிறுவனத்தின் தலைவன் தனது ஊழியருக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகவும், நம்பிக்கைக்கு உரியவனாக இருக்க வேண்டும். காட்சிக்கு எளியவனாகவும், கடுஞ்சொல் பேசாதவனாகவும், ஊக்கமூட்டுபவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

'அஞ்சாமை சகை அறிவுறைக்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற்கு இயல்பு' (திருக்-382)

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்முன்றும்
நீங்கா நிலன்ஜூள் பவர்க்கு' (திருக்-383)

காட்சிக்கு எளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்' (திருக்-386)

எனும் குறட்பாக்களின் வழி அஞ்சாமை, கொடைப்பண்பு, அறிவு, ஊக்கம் எதையும் விரைந்து செய்யும் விடாழுயற்சியும், அவற்றை அறியவல்ல கல்வியும், துணிவுடைமை ஆகிய பண்புகளும், காட்சிக்கு எளியவனாகவும் கடுஞ்சொல் கூறாதவனாகவும், மற்றவரின் குறைகளைக் கேட்கும் மனம் கொண்டவனாக இருக்கும்போது அவன் வழிகாட்டுதலின்படி அந்நிறுவனம் இயங்கும் என்பதை வள்ளுவர் இனம் காட்டுவதை உணர முடிகிறது.

1.7.6 மன உறுதி

ஒரு தலைவன் நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகள் குறித்துத் திட்டமிடுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அதில் வரும் பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளும் நிலையில் மனஉறுதி படைத்தவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பதற்கு

'எனைத்திட்டப்பம் எய்தியக் கண்ணாலும் வினைத்திட்டம்
வேண்டானே வேண்டாது உலகு' (திருக்-670)

எனும் குறன் பொருந்துவதாக உள்ளது. பிற வாவிமைகளும், பெருமைகளும், ஒருவருக்கு இருந்தாலும் நடத்தும் நொழிலில் நல்ல உறுதி இல்லாதவர்களை இவ்வூலகம் என்றுமே பாராட்டுப் போற்றாது என்பது ஒரு தலைவர்கள் உலகம் போற்ற வேண்டுமானால் அவன் மனமறந்தி படைத்தவனாக செயல்பாடு வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. மேலும் ஒரு நிர்வாகத் தலைவர்

'சிதைவிடத்து ஒல்கார் உரவோர் புதைஅம்பின்
பட்டுப்பாடு ஊன்றும் களிறு' (திருக்-597)

என்னும் குறன்வாயி உடம்பெல்லாம் அம்புகள் புதைந்து புண்பட்டாலும் யானை ஊக்கத்தில் தன்ராமல் தன் பெருமையில் நிலைநாட்டும். அதுபோல தம் உயர்விற்கு தடைகள் பல வந்தாலும் ஊக்கமுடையோர் உள்ளம் கலங்காமல் தம் பெருமையை நிலைநாட்டுவர் என்று உரைக்கும் வள்ளுவர் நிர்வாகத் தலைவன் தன் உயர்விற்கு தடை பல வந்தாலும் உள்ளம் கலங்காமல் மன உறுதியுடன் செயல்பட வேண்டும் என்கிறார். இன்றைய குழலில் பல கோடி முதலீடு செய்து நிறுவனத்தை இயக்குபவர்களுக்கு இக்குறன் சாலப்பொருந்துவதாக அமைகின்றது.

1.7.7 நுண்ணறிவு

ஒரு நிறுவனத்தின் தலைவன் தேர்ந்த நூலறிவு பெற்றவனாக இருந்தாலும் தன் நிறுவனத்தைச் செம்மையான முறையில் வழிநடத்த வேண்டுமானால் இயற்கையான நுண்ணறிவும் பெற்றிருக்க வேண்டும். இத்தகைய திறன் படைத்தவன் முன் பகைவர்களின் அதிருட்பமான குழச்சிகளும் தகர்ந்து போகும் என்பதை,

'மதிருட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அதிருட்பம்
யாஹள முன் நிற்பவை' (திருக்-636)

என்று வள்ளுவம் உரைக்கின்றது. ஒரு நிர்வாகத்தின் மேலாண்மை இயக்குநருக்கு ஆராய்ச்சி அறிவும் இன்றியமையாததாகும். ஒரு பணியைத்

தொடங்கும் முன்டு பலம், பலவீணம், அந்தப் பணிக்குரிய எதிர்கால வாய்ப்பு, அதற்கு வாவிருக்கும் இடையூறு ஆகிய நான்கினையும் ஆராய்ந்து அறியும் திறனுடையவராக மேலாண்மை இயக்குநர் இருத்தல் வேண்டும். இந்த நான்கு கூறுகளுள் எந்த ஒன்றைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சியில் குறை இருக்குமானால் அப்பணி வெற்றிப்பெறாது என்பது இன்றைய மேலாண்மை கொள்கையாகும்.

1.7.8 ஒருங்கிணைத்தல்

நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியினைக் கருத்திற்கொண்டு செயல்படும் தலைவன் நிறுவனத்தின் பகுதிகளை ஒருங்கிணைப்பது மட்டுமல்லாமல் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் ஊழியனையும் மகிழ்ச்சியோடு இலக்குகளை ஒப்புக்கொண்டு பணியாற்றும் நிலையினை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

**'பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்' (திருக்-528)**

அரசன் எல்லோரையும் பொதுவகையாக நோக்காமல் அவரவர் சிறப்புக்கு ஏற்றவாறு நோக்கினால், அதை விரும்பிச் சுற்றமாக வாழ்கின்றவர் பலராவர். அதைப்போலவே, ஊழியர்களின் தகுதியினையும் பணிச்சிறப்பினையும் ஆராய்ந்து அவர்களைத் தகுந்த நேரத்தில் சிறப்பித்து ஊக்கப்படுத்தும் தலைமையின் கீழ் அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுவர் என்பதை வள்ளுவத்தின் வழி அறியமுடிகிறது.

1.7.9 தொழில் அறம்

தொழில் முனைவோர்கள் தான் சார்ந்துள்ள சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். செல்வத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் மட்டும் செயல்படக் கூடாது. இதனை வள்ளுவர்,

**'நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்' (திருக்-113)**

முறைதவரி நடப்பதால் வரும் செல்வம் நல்ல காரியத்திற்கே பயன்படுவதாக இருந்தாலும், கறைபட்ட அச்செல்வத்தை அப்பொழுதே கைவிட்டு விடவேண்டும் என்கிறார்.

1.8. தமிழ்க் காப்பியங்கள்

தமிழில் காப்பியப் படைப்பு, இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து தொடங்கியது. இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் தமிழின் முதற் காப்பியமாகவும், சீத்தலைச் சாத்தனாரின் மணிமேகலை தமிழில் இரண்டாவது காப்பியமாகவும் போற்றப்படுகின்றன. இவையிரண்டும் ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்று சான்றோர்களால் பாராட்டப்படுகின்றது. அதைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் காப்பியப் படைப்பு நிகழ்ந்த வண்ணமாகவே இருந்திருக்கின்றது. சிறப்பு மிக்க, கதைப் பாத்திரங்கள், நல்வினை தீவினைப் பலன்களை உலக வாழ்க்கையில் அனுபவித்து, நல்வினை ஆற்றி, இறுதியில் இறவா இன்பமாகிய இறைநிலை அடைதல் பற்றி விரிவாகச் சிறப்பித்துக் கூறுவது காப்பியங்கள் எனப்படுகின்றன.

இன்றுவரை தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள காப்பியங்களின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 150 ஆகும். தமிழ்க் காப்பியங்களின் அமைப்புக்கு முதன்மைச் சான்றாக விளங்குவது சிலப்பதிகாரமாகும்.

1.8.1 சிலப்பதிகாரம்

சிலம்பு எனப்படும் சிலப்பதிகாரம் சேர நாட்டு இளவரசரான இளங்கோவடிகளால், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. சோழ நாட்டின் தலைநகரமாக விளங்கிய பூம்புகாரைச் சேர்ந்த கோவலன் என்னும் வணிகனானதும் அவனது மனைவியாகிய கண்ணகியினானதும் கதையைக் கூறுவதே இக்காப்பியமாகும். கோவலனுடன் அவனது வாழ்வில் பங்கு கொள்கின்ற நடனப் பெண்ணான மாதவி இன்னொரு முக்கிய கதாபாத்திரம் ஆகும்.

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்று ஆவதாகும்,
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்,
ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்பதாகும்

(சிலம்பு: 55-57)

என்ற பதிக அடிகளில் முழுக் காப்பியத்தின் முக்கியச் செய்திகள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நாலின் வேறு பெயர்களாக தமிழின் முதல் காப்பியம், உரையிடையிட்ட பாட்டைச் செய்யுள், முத்தமிழ்க் காப்பியம், முதன்மைக் காப்பியம், பத்தினிக் காப்பியம், நாடகப் காப்பியம், குடிமக்கள் காப்பியம், புதுமைக் காப்பியம், பொதுமைக் காப்பியம், ஒற்றுமைக் காப்பியம், ஒருமைப்பாட்டுக் காப்பியம், தமிழ்த் தேசியக் காப்பியம், மூவேந்தர் காப்பியம், வரலாற்றுக் காப்பியம், போராட்ட காப்பியம், புரட்சிக் காப்பியம், சிறப்பதிகாரம் (உ.வே.சா), பெந்தமிழ் காப்பியம் என இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது.

1.8.2 மணிமேகலை

இக்காப்பிய நூல் ஜம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்று. மணிமேகலையின் கதை அமைப்பு, கதை மாந்தர், கதை நடக்கும் காலம் ஆகியவை சிலப்பதிகாரத்தை ஒத்திருப்பதால் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இக்காப்பியத்தின் நாயகி மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மாதவியின் மகளாவாள். கோவலன் மற்றும் கண்ணகியின் பிரிவிற்கு பிறகு, மாதவி பொது வாழ்விலிருந்தும் கலைப் பணியிலிருந்தும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள். தான் கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்த முறையையும் நினைவுகளையும் மாற்ற நினைத்த மாதவி, அவற்றின் சுவடுகளும் உலக சுகங்களும் இன்றி மணிமேகலையை வளர்க்க எண்ணி புத்த சமய மடம் ஒன்றில் அவளைச் சேர்த்து வளர்த்தாள். அவள் வாழ்ந்துவந்த நாட்டின் இளவரசன் மணிமேகலையின் மேல் காதல் கொள்ளவே, அவனிடமிருந்து விடுபட்டு மணிபல்லவத் தீவுக்குச் சென்று புத்த சமயத் துறவியானாள். அங்கு அவளுக்கு பசிப்பினி போக்கும் 'அட்சய பாத்திரம்' கிடைத்தது. அன்று முதல் மக்களின் பசியைப் போக்குவதையே தன் கடமையாகக்

கொண்டு வாழ்ந்த மனிமேகலை, அவள் மறைவிற்குப் பின் தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டாள்.

அறம் எனப் படுவது யாது எனக் கேட்பின்
மறவாது இது கேள் மன் உயிர்க்கெல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுனும் அல்லது
கண்டது இல் (மணி. 25-228)

நூலின் வேறு பெயர்கள்: மணிமேகலைத் துறவு, முதல் சமயக் காப்பியம், அறக்காப்பியம், சீர்திருத்தக்காப்பியம், குறிக்கோள் காப்பியம், புரட்சிக் காப்பியம், சமயக் கலைச் சொல்லாக்க காப்பியம், கதை களஞ்சியக் காப்பியம், பசிப்பிணி மருத்துவக் காப்பியம், பசு போற்றும் காப்பியம், இயற்றமிழுக் காப்பியம், துறவுக் காப்பியம் என்பதாகும்.

1.8.3 சீவக சிந்தாமணி

திருத்தக்கதேவர் என்ற சமணப் புலவர் இயற்றியுள்ள 'சீவகசிந்தாமணி', தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் சிறந்ததாக மதிக்கப்படுகிறது. இது வாதீபசிம்ஹனின் சூத்ர குடாமணியைப் பின்பற்றியது, அந்த மூல நூலோ, கி.பி. 898 இல் குணபத்திரன் எழுதிய உத்தர புராணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே சீவகசிந்தாமணி பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். சிந்தாமணியைத் தந்த ஆசிரியர் சோழ வம்சத்தில் பிறந்தவர் என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகிறார். சமண புராணங்களில் தொன்று தொட்டு நிலவிவரும் கதைகளை ஐனரஞ்சகமாகவும் இனக்கவர்ச்சியுடனும் கற்பணையுடனும் தமிழில் எழுத திருத்தக்கதேவர் விரும்பினார்; அம்முயற்சியில் அவர் வெற்றிகண்டார் என்பதும் உண்மை. நமக்கு இப்போது கிடைத்திருக்கும் சீவகசிந்தாமணி செய்யுள்கள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு அடிகள் கொண்ட 3,145 செய்யுட்கள் உடையது.

சீவக சிந்தாமணியின் வேறு பெயர்கள்: மணநூல், முக்திநூல், காமநூல், மறைநூல், முடிபொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள், இயற்கை தவம், முதல் விருத்தப்பா காப்பியம், சிந்தாமணி தமிழ் இலக்கிய நந்தாமணி போன்றவையாகும்.

1.8.4 வளையாபதி

தமிழில் ஜம்பெருங் காப்பியங்கள் என அழைக்கப்படும் ஜந்து நூல்களுள் ஒன்றாக விளங்குவது வளையாபதி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் இது சமண சமயம் சார்ந்த ஒரு நூல். இதனை எழுதியவர் யாரென்று அறியப்படவில்லை. இந்நூல் தற்காலத்தில் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. இந்நூலுக்குரிய 72 பாடல்கள் மட்டுமே கண்டெடுக்கப்பட்டுப் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளன. இக்காப்பியத்தின் கதைப் பொருள் பற்றி ஊகங்கள் நிலவினாலும் கிடைத்துள்ள பாடல்களைக் கொண்டு இக்காப்பியத்தின் கதை இன்னதுதான் எனக் கூற முடியாதுள்ளது. கிடைத்துள்ள பாடல்களைக் கொண்டு, இக்காப்பியம் இலக்கியச் சுவையும் பொருட் செறிவும் கொண்ட பாடல்களால் அமைந்தது என்பதைக் கூறமுடியும். திருக்குறள், குறுந்தொகை போன்ற செவ்விலக்கியங்களிலிருந்து, கருத்துக்களை மட்டுமன்றிச் சொற்றொடர் களையும் கூட வளையாபதி ஆசிரியர் எடுத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளமை கிடைக்கும் பாடல்களை பார்க்கும் போது தெரிகின்றது. மக்கட்பேரு இல்லாதவன் பெற்ற செல்வத்தால் பயன் இல்லை என்பதை வளையாபதி, பொறையிலா அறிவு, போகப் புணர்விலா இளமை, மேவத் துறையிலா வனசவாவி துகிலிலாக் கோலத் தூய்மை, நறையிலா மாலை, கல்வி நலமிலாப் புலமை, நன்னீர்ச் சிறையிலா நகரம் போலும் சேயிலாச் செல்வ மன்றே. (வளையாபதி.8) என்று விளக்குகிறது. இந்நூலின் செய்யுட்களை அடியார்க்கு நல்லார், இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் ஆகியோர் தங்கள் உரையில் எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

1.8.5 குண்டலகேசி

தமிழ் மொழியின் ஜம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்ற குண்டலகேசி என்னும் நூல் ஒரு பெளத்தம் சார்ந்த நூலாகும். பல்வேறு தமிழ் நூல்களுக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர்கள் தங்கள் உரைகளிலே குண்டலகேசிப் பாடல்களை எடுத்தாண்டுள்ளார்கள். இந்நூலிலிருந்து கிடைத்துள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் இவ்வாறு வேறு நூல்களிலிருந்து கிடைத்தவையே. பத்தொன்பது முழுமையான பாடல்கள்

மட்டுமே இவ்வாறு கிடைத்துள்ளன. தன்னை கொல்ல முயன்ற கணவனைக் கொன்றுவிட்டுப் பென்தத துறவியாகி அச்சமயத்தின் பெருமையைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்ட குண்டலகேசி என்னும் வணிகர் குலப் பெண்ணொருத்தியின் கதையே இக்காப்பியத்தின் கருப்பொருளாகும். பாலகன் இளைஞர்களிறான், இளைஞர் முதியோனாகிறான். ஒரு பருவம் செத்துத்தானே அடுத்த பருவத்திற்குச் செல்கிறோம்? அப்போதெல்லாம் அழாத நாம் ஏன் இறப்பிற்கு மட்டும் அழுகிறோம்? என நாதகுத்தனார் வினவுகிறார்.

பாளையாம் தன்மை செத்தும் பாலனாம் தன்மை செத்தும்
காளையாம் தன்மை செத்தும் காழுறும் இளமை செத்தும்
மீனும் இவ் இயல்பும் இன்னே மேல்வரு மூப்பும் ஆகி
நானும் நாள் சாகின் நாமால் நமக்கு நாம் அழாதது என்னோ!

(குண்டலகேசி: 9)

1.8.6 ஜஞ்சிறு காப்பியம்

பெருங்காப்பியத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்த தண்டியாசிரியர் சிறுகாப்பியத்திற்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். ஆனால், சிறு காப்பியம் எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல் காப்பியம் எனும் சொல்லையே பயன்படுத்துகிறார். முதன் முதலாக, சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையே தமது குளாமணி முகவுரையில் சிறுகாப்பியம் என்ற சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகின்றார். உதயண குமார காவியம், நாக குமார காவியம், யசோதர காவியம், குளாமணி மற்றும் நீலகேசி ஆகிய ஜஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்ற பிரிவில் வருவனவாகும்.

1.8.7 உதயணகுமார காவியம்

வத்தவம் என்னும் நாட்டரசன் சதானிகனுக்கும் அவன் மனைவி மிருகாவதிக்கும் பிறந்த உதயணனின் கதையை விளம்புவது இக்காவியம். ஆறு காண்டங்களில், 369 விருத்தப்பாக்களால் ஆனது இந்நால். சமணப் பெண் துறவி கந்தியார் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. பெயர் அறியக்

கிடைக்கவில்லை. இந்நாலில் உதயனன் நான்கு மனவியரை மணந்து இறுதியில் துறவு நிலையை மேற்கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

1.8.8 நாககுமார காவியம்

நாககுமார காவியம் அல்லது நாகபஞ்சமி கதை எனப்படும் இந்நால் ஒரு சமண நூல். ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. மகத நாட்டு அரசன் நாககுமாரனின் கதையைக் கூறுவதால் இது நாககுமார காவியமானது. விருத்தப்பாவில் அமைந்த 170 பாடல்களை உடையது. ஐந்து சருக்கங்களைக் கொண்டது. இக்காப்பியத்தில் நாககுமாரனின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, அவனுடைய வீரச் செயல்கள், பஞ்சமி நோன்பின் சிறப்பு, துறவின் மேன்மை ஆகியன போற்றப்படுகின்றன. மன்னன் சிரோனிகராசனுக்குக் கௌதம முனிவர் கூறும் பஞ்சமி கதையாக இக்கதை அமைகின்றது. அம்மன்னன் அருகக் கடவுளைப் போற்றிப் பாடும் பாடல் உள்ளம் உருக்குவதாகும்.

அறவனீ யமலனீ யாதி நியே
 ஆரியனீ சீரியனீ யனந்த ஸியே
 திரிலோக லோகமொடு தேய ஸியே
 தேவாதி தேவளெனுந் தீர்த்த ஸியே (நாககுமார.18:1-2)

1.8.9 യശോതര കാവിയമ്

தமிழில் 'யசோதர காவியம்' படைத்த ஆசிரியர் யார் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. இந்து சமயத்தில் ஒரு காலத்தில் தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பலி கொடுப்பது வழக்கமாக இருந்து. எனினும் பிற்காலத்தில் இதில் சில சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இதன்படி உயிர்களுக்குப் பதிலாக மாவினால் செய்த அவற்றின் உருவங்களை வைத்துப் பலி கொடுப்பது போல் பாவனை செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. உயிர்ப்பலியைத் தீவிரமாக எதிர்த்த சமண சமயம், இப்பாவனை செய்யும் முறையும் கொலையை ஒத்ததே எனவும் இதிலும் கொலை செய்யும் எண்ணம் இருப்பதால் கொலை செய்வதால் ஏற்படும் கர்ம வினைப்பயன்கள்

பாவனைக் கொலையிலும் ஏற்படும் என்றும் வலியுறுத்தியது. ஐந்து சருக்கழும் 320 செய்யுட்களும் பெற்று அமைகிறது. ஒரு பாடலைக் கொண்டு இந்நூல் ஆசிரியர் வெண்ணாவலுடையார் என்பர்.

1.8.10 நீலகேசி

தமிழில் தோன்றிய முதல் தருக்க நூல் இதுவெனக் கூறலாம். குண்டலகேசிக்கு மறுப்பாக எழுந்த நூல். யாப்பருங்கல விருத்தி எனும் நூல் இதனை நீலம் எனக் கூறும். ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. 10 சருக்கங்களையும் 894 பாடல்களையும் உடைய நூல் இது. பாஞ்சால நாட்டிலுள்ள பலாலயம் சுடுகாட்டில் காளிக்கு இடப்படும் பலியை முனிச்சந்திரர் என்னும் சமணத் துறவிதடுக்கிறார். காளி பழையனூர் நீலியை அனுப்பி முனிவரை விரட்டச் சொல்கிறான். முனிவரை விரட்ட வந்த நீலி வாதத்தில் முனிவரிடம் தோற்று அவரது மனைவியாகிறான். வாதத்தில் பலரையும் வென்று பெளத்தத் துறவியான குண்டலகேசியையும் புத்தரையும் வாதத்தில் வெல்கிறான். நீலகேசியை ஓலைச் சுவடிகளில் இருந்து சமய திவாகர வாமன முனிவர் உரையுடன் முதன் முதலில் பதிப்பித்தவர் கும்பகோணம் அரசுக் கல்லூரி முதல்வராகப் பணியாற்றிய பேராசிரியர் திரு. அ. சக்கரவர்த்தி நயினார் ஆவார். 1936இல் வெளிவந்த இப்பதிப்பை 1984இல் தஞ்சைத் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் மறுபதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளது.

1.8.11 சூளாமணி

சூளாமணி என்பது மகுடத்தின் முடியனி. சூளாமணி என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் முடியின் மணி என்றும் நாயக மணி என்றும் பொருள் கூறுகிறார். இதனைச் சூடாமணி என்றும் அழைப்பர். சூளாமணியை இயற்றிய தோலாமொழித் தேவரின் இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இவர் இந்நூலின்கண் இரண்டிடங்களில் 'ஆர்க்கும் தோலாதாய்' என்றும், 'தோலாநாவிற் சச்சதன்' இனிய அழகிய சொற்றொடரை வழங்கி இருத்தலால் அதன் அருமை உணர்ந்த பெரியோர் இவரைத் தோலாமொழித் தேவர் என்று வழங்கலாயினர் எனப்

பெரியோர்கள் கருதுகின்றனர். இது ஒரு சமண சமயம் சார்ந்த காப்பியம். 12 சுருக்கங்கள், 2131 பாடல்களை உடையது. ஸ்ரீபுராணம் என்னும் மகாபுராணத்தைத் தழுவிய கதை இது என்பர். வாய்க்கை துன்பங்களே நிறைந்தது. இதில் இடையிடையே கிடைக்கும் இன்பம் சிறிய அளவுடையதுதான். ஆயினும் அதைத் தூய்க்க விரும்புவதே மனித இயற்கை. இந்த அரிய உண்மையை எவ்வளவு எளிமையாக, சுவையாகக் காட்டியுள்ளார் தோலாமொழித் தேவர்.

1.8.12 தற்காலக் காப்பியங்கள்

பண்பட்ட மொழியில் காலந்தோறும் புதிய இலக்கிய படைப்புகள் தோன்றுவது இயல்போகும். அவ்வகையில், தமிழ்க் காப்பிய வளர்ச்சிப் போக்கும் அமைந்துள்ளது. பழங்காலத்தில் சமய அடிப்படையில் பல காப்பியங்கள் எழுந்தன. இடைக்காலத்தில் சமயங்களை வளர்த்த சமயச் சான்றோர் வரலாறுகளைப் பாடுவது மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. குறிப்பாகச் சோழர் காலத்தில்தான் மிகுதியான காப்பியங்கள் தோன்றின. அதனால் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சோழர் காலத்தைக் காப்பிய இலக்கியக் காலம் என்று தமிழறிஞர்கள் கூறுவார்கள். கி.பி. 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மிகுதியும் புராண நூல்கள் எழுந்தன. சோழர் காலத்தை அடுத்தும் இக்காலத்திலும் கதைப் பாடல்கள் மிகுதியாகத் தோன்றியுள்ளன. இக்காலத்தில் காப்பிய இலக்கணங்களுள் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்ட செய்யுள் படைப்புகள் சிறு காப்பியம், சிறு காவியம், குறுங்காப்பியம், குறுங்காவியம் என்று பெயரிட்டு வழங்கப்படுகின்றன. இக்காவியங்கள் மொழிபெயர்ப்பாகவும் தழுவல் காப்பியங்களாகவும் காணப்படுகின்றன.

1.9 தமிழகத்தில் சமண மதத்தின் தாக்கம்

சங்கத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு சமணர்கள் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. சமண முனிவர்கள் இயற்றிய சீவக சிந்தாமணி, நாலடியார் மற்றும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்களான உதயணகுமார காவியம், சூளாமணி, நாக குமார காவியம், நீலகேசி, யசோதர காவியம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

சங்க இலக்கியத்தின், சமண இலக்கியங்கள் எட்டாம் நூற்றாண்டிலோ அதற்குப் பின்னரோ எழுதப்பட்டது என சில அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். தமிழின் இரட்டை காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தில் சமணத்தின் தாக்கம் அதிகம் உள்ளது.

1.9.1 அகராதிகள்

கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டில் சமண திவாகர முனிவர் இயற்றிய திவாகர நிகண்டும், கிபி பத்தாம் நூற்றாண்டில் பிங்கல முனிவர் இயற்றிய பிங்கல நிகண்டும், கி.பி பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட குடாமணி நிகண்டும், தமிழ் மொழிக்கு வளம் சேர்த்தன.

1.9.2 கோயில்கள்

பாண்டிய நாட்டில் 26 சமனக் குடைவரைகளும், 200 கல் படுக்கைகளும், 60 கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. மேலும் சமனத் துறவிகள் தமிழ்க் காப்பியங்களையும், தமிழ் இலக்கண நூல்களையும், அகராதிகளையும் இயற்றினர். கிபி 7,8-ஆம் நூற்றாண்டின் சித்தன்னவாசல் குகைகள் சமண ஓவியக் கலைக்கும், குடைவரைகளுக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும் சித்தன்னவாசல் மலைகளில் வாழ்ந்த சமனத் துறவிகளின் பெயர்கள் ஏழடிப்பட்டம் சமனர் படுக்கை கல்வெட்டுகளாக, கிமு 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் பிராமி வரி வடிவிலும் மற்றும் கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் வரி வடிவிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டின் கழுகுமலை சமனர் சிற்பங்கள் மற்றும் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள், தமிழகத்தில் சமனத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. கழுகுமலைக் குற்றைக்கல் கோயிலை பாண்டிய மன்னர் பராந்தக நெடுஞ்செழியன் எழுப்பினார்.

தமிழ்ச் சமனர்களின் சமயத் தலைமையிடமாக மேல்சித்தாழூர் சமண மடம் விளங்குகிறது. சமனக் குடைவரைக் கோயில்கள், படுக்கைகள் மற்றும் கோயில்கள் சிதறால் மலைக் கோவில், திருவண்ணாமலை மாவட்டம் திருமலையில் சமனர் கோயில் வளாகத்தில் குந்தவை ஜினாலயம் உள்ளது.

இந்த ஜினாலயம் பற்றி வரலாற்று ஆய்வாளர் ஆரணி ஆர். விஜயன் அவர்கள் நூலெழுதியுள்ளார்.

கழுகுமலை சமணர் சிற்பங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகள்
 திரைலோக்கியநாதர் கோயில்
 கொங்கர்புளியங்குளம் சமணர் மலை
 கருங்காலக்குடி சமணர் படுகைகள்
 சமணர் மலை, மதுரை
 யாணைமலை, மதுரை
 கீழவளவு
 மாங்குளம்
 சித்தன்னவாசல்
 சமணர் படுக்கைகள் கல்வெட்டுகள்
 ஆர்மா மலைக் குகை
 ஒண்ம்பாக்கம்
 சோழபாண்டியபுரம்
 நெகனூர்பட்டி
 எண்ணாயிரம்
 மேல் சித்தாழூர் சமணர் கோயில்
 அனுமந்தக்குடி சமணக் கோயில்
 கரந்தை ஆதீஸ்வரசுவாமி ஜினாலயம்
 கும்பகோணம் சந்திரப்பிரப பகவான் ஜினாலயம்
 கும்பகோணம் சுவேதாம்பரர் சமணக்கோயில்
 சமணக் காஞ்சி
 சீயமங்கலம்
 தீபங்குடி தீபநாயகசுவாமி ஜினாலயம்
 பார்சுவ ஜீனாலயம்
 பூண்டி அருகர் கோயில்
 மன்னார்குடி மல்லிநாதசுவாமி ஜினாலயம்
 விஜயமங்கலம் சமணக் கோவில் மற்றும்
 திருநாதர் குன்று
 போன்ற இடங்களில் சமணத் திருமடங்கள் உள்ளன.

1.9.3 பெளத்தமும் தமிழும்

ஒரு காலத்தில் பெளத்த மதம் தமிழ் நாட்டில் சிறப்புற்றிருந்தது. ஏறக்குறைய கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் இந்த மதம் தமிழ் நாட்டில் உயர் நிலை பெற்றிருந்தது. பிற்காலத்தில், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர், இந்த மதம் மறையத் தொடங்கியது.

பழங்கால தமிழ் பெளத்த நூலான மணிமேகலையைக் காவிரி பூம்பட்டினத்தைத் தளமாகக் கொண்டு சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றினார்.

இன்றைய பல்லவனேசுவரத்தில் கண்ணடைக்கப்பட்ட அக்கால நகர இடபாடுகளில் நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புத்த மடாலயம், புத்தர் சிலை, புத்தபீடம் (புத்தர் பாதம்) ஆகியவற்றின் எச்சங்கள் கிடைத்தன.

நாகப்பட்டினம் நகரில் மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பர்யிய வரலாற்று எழுத்துக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இங்கு அசோகரால் கட்டப்பட்ட புத்த விகார் இருந்ததற்கான ஆதாரமாக இது விளங்குகிறது.

நாகப்பட்டினம் நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டு காலத்தில் பெளத்த மையமாக இருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் அங்கு தாது கோபுரம் இருந்தது. ஆனால் பின் வந்த காலத்தில் இங்கிருந்து அது மறைந்துவிட்டது. ஆனால் மீண்டும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தழைத்தது. 11 ஆம் நூற்றாண்டில், முதலாம் ராஜராஜ சோழனின் உதவியுடன் சூடாமணி விகாரையை சாவக மன்னானான ஸ்ரீவிஜைய சூடாமணிவர்மன் புதுப்பித்துக் கட்டினார். குலோத்துங்க சோழனின் "அணிமங்கலம் செப்பேட்டில்" புத்தத் துறவியான "காசிப தேரர்" நாகநாட்டு புத்தத் துறவிகளின் உதவியுடன் ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெளத்தக் கோயிலை புதுப்பித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த "நாகர் அன்னம் விகாரை" பிற்காலத்தில் நாகனவிகாரை என அழைக்கப்பட்டது. இங்கு பெளத்தம் 15 ஆம் நூற்றாண்டுவரை தழைத்தோங்கி இருந்தது, விகாரையின் கட்டடங்கள் 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருந்தன.

காஞ்சிபுரம் தென் இந்தியாவின் பழைய நகரங்களில் ஒன்று ஆகும். இந்நகரத்தில் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகிய மொழிகள் கற்பிக்கப்பட்டன.

இந்நகரத்திற்கு யுவான் கவாங் வந்ததாக கருப்படுகிறது. இவர் இந்த நகரத்திற்கு எழாம் நூற்றாண்டில் வந்தார். மேலும் இந்த நகரம் ஆறு மைல் சுற்றளவு கொண்டதாக இருந்தது என்றும், இந்த மக்கள் வீரத்துக்கும் பக்திக்கும் பெயர் பெற்றவர்களாக இருந்தனர் என்றும், மேலும் நீதியை விரும்புபவர்களாகவும், பிறருக்கு மரியாதை தருபவர்களாகவும், கற்றல் மிக்கவர்களாகவும் இருந்தனர் என குறிப்பிட்டுள்ளார். கௌதம புத்தர் இந்த இடத்துக்கு வந்துள்ளார் எனவும் கூறியுள்ளார். இந்நகரம் பல்லவர்களின் ஆட்சிக் காலமான நான்காம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை தலைநகராக புகழ்வாய்ந்ததாக இருந்தது. மேலும், பிரபலமான பல கோயில்கள் இவர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் கட்டப்பட்டன. தமிழ் மரபில் பிறந்தவரும் சென் புத்தமத்தின் நிறுவனருமான போதி தருமன் இங்கு பிறந்தவர் புகழ்வாய்ந்த சமஸ்கிருத எழுத்தாளரும் தாசகுமார சரித்திரம் என்ற நூலை எழுதியவருமான தண்டின் இவ்வுரைச் சேர்ந்தவர். இன்னொரு சமஸ்கிருத புலவரான பாரவி ஆகிய இருவரும் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் பல்லவ மன்னன் சிம்மவிட்டனுவின் கீழ் கிராட்டாரஜூன்யா நூலை எழுதினார். மேலும் புகழ்வாய்ந்த பெளத்த அறிஞர்களான திக்நாகர், புத்தகோசர், தம்மபாலர் ஆகியோர் இங்கு வாழ்ந்தவர்களாவர்.

பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் ஒரு பெரிய கல்வியாளராகவும், இசைக்கலைஞராகவும் இருந்தார். இவர் ஒரு அறிஞராகவும் மற்றும் சமஸ்கிருத நகைச்சுவை நாடக ஆசிரியராகவும் இருந்தார்.

1.9.4 புத்தர் கண்ட நான்கு உண்மைகள்

துன்பம்: மனிதர்களால் துன்பத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. பிறப்பு, நோய், முதுமை, இறப்பு ஆகியவை மனிதருக்குத் துன்பத்தைத் தருபவை. பசி, பகை, கொலை, வெகுளி, இழப்பு, மயக்கம் போன்றவையும் துன்பம் தருபவையே.

ஆசை: துன்பத்துக்கான காரணம் ஆசை அல்லது பற்று.

துன்பம் நீக்கல்: ஆசையை விட்டுவிடுவதுவே துன்பத்தை நீக்கும் முறைமை.

எட்டு நெறிகள்: எட்டு நெறிகளும் துக்கத்தைப் போக்க உதவும் வழிமுறைகள் ஆகும்.

1.9.5 எட்டு நெறிமுறைகள்

நற்காட்சி
 நல்லெண்ணம்
 நன்மொழி
 நற்செய்கை
 நல்வாழ்க்கை
 நன்முயற்சி
 நற்கடைப்பிடி
 நற்தியானம்

1.9.6 தமிழில் பெளத்தப் படைப்புகள்

மணிமேகலை
 குண்டலகேசி
 வீரசோழியம் போன்ற பல நூல்கள் உள்ளன.

1.10 பக்தி இலக்கியங்கள்

பக்தி இலக்கியங்கள் பல்லவர் காலத்தில் சிறந்தோங்கி இருந்தன. இக்காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்களை, சைவ இலக்கியங்கள் வைணவ இலக்கியங்கள் என்று இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். பக்தி இலக்கியம் தோன்றக் காரணம் சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு சமண, பெளத்த சமயங்கள் தோன்றின. அவையாவும் இன்பத்தை வெறுத்து மறுமையைத் தேடுவதொன்றே இறைவனை அடையும் வழி என்று பறை சாற்றின. அதனால் மக்கள் காதலை வெறுத்துத் துறவறம் நோக்கிச் சென்றனர். ஆடல் பாடல் இறைவனுக்கு எதிரானவை என்ற அச்சமயங்களின் கருத்துரையால், நாட்டில் கலைகள் தோன்றுவதில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. அச்சமயத்தில் சைவப் பெரியோரும், ஆழ்வார்களும் இறைவனுக்கு முன் அனைவரும் சமம் என்றும், உலக இன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டே இறைவனின் அருளைப் பெற முடியும் என்றும், ஆடலும், பாடலும் இறைவனுக்குரியவை

என்றும் கருத்துரைத்தனர். சமயங்களில் புரட்சி ஏற்பட்டது, மக்கள் சைவ, வைணவ சமயத்தை ஏற்றனர்.

1.10.1 பக்தி இலக்கியங்களின் சிறப்பு

நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் பாடிய பதிகங்களும், பிரபந்தங்களும் இசைப் பாடல்களாக அமைந்திருந்தமையால் மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டன.

1.10.2 திருமுறைகளும் பிரபந்தங்களும்

சைவ நாயன்மார்கள் பாடிய பதிகங்கள் பன்னிரு திருமுறைகள் என்றும், ஆழ்வார்கள் பாடிய பிரபந்தங்கள் நாலாயிரதில்யீப் பிரபந்தங்கள் என்றும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1.11 பன்னிரு ஆழ்வார்கள்

வைணவ சமயத்தின் தெய்வமாகக் கருதப்படுபவர் திருமால். அவர் மீது பக்தி கொண்டு தமிழ்ப் பாடல்களை இயற்றியவர்களை ஆழ்வார்கள் என்று கூறுவர். திருமாலின் குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர்களை ஆழ்வார்கள் என்ற சொல்லால் குறித்தனர். நாதமுனிகள் என்பவர் இவர்கள் இயற்றிய 4000 பாடல்களை நாலாயிர தில்லியீப் பிரபந்தம் என்ற பெயரில் பெரும் நூலாகத் தொகுத்துள்ளார். தில்லிய என்ற சொல் திருமாலையும், பிரபந்தம் என்ற சொல் பாடலையும் குறிக்கின்றது. இந்நால் ஆன்ற தமிழ் மறை, ஜந்தாவது வேதம், திராவிட வேதம், திராவிடப் பிரபந்தம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகின்றது. இந்நால்,

முதலாயிரம்	- 947 பாடல்கள்
பெரிய திருமொழி	- 1134 பாடல்கள்
திருவாய்மொழி	- 1102 பாடல்கள்
இயற்பா	- 817 பாடல்கள்

என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் அணைத்தும் திருமாலையும், அவரது பல்வேறு அவதாரங்களையும் குறித்துப் பாடுகின்றன. பெரும்பாலான பாடல்கள் திருமாலின் 108 திவ்ய தேசங்களில் பாடப்பட்டுள்ளன.

1. பொய்கையாழ்வார்

இவர் முதலாழ்வார் மூவருள் முதலாமவர். காஞ்சிபுரத்தில் திருவெங்கா என்னும் இடத்தில் உள்ள பொய்கையில் தாமரை மலரில் தோன்றியதால் பொய்கையாழ்வார் எனப்படுகிறார். திருமாலின் பாஞ்சசன்னியம் என்ற சங்கின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகிறார். இவர் பாடிய 100 பாடல்கள் முதல் திருவந்தாதியாக அமைந்துள்ளன. காலம் கி.பி. 6 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

2. பூத்தாழ்வார்

இவர் முதலாழ்வார் மூவருள் இரண்டாமவர். இவர் மாமல்லபுரத்தில் குருக்கத்தி மலரில் தோன்றினார் என்பர். திருமாலின் கௌமோதகி என்ற கதாயுதத்தின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகிறார். தம் பாடல்களில் பூதம் என்ற சொல்லைப் பல இடங்களில் அமையப் பாடியுள்ளமையால் பூத்தாழ்வார் எனப்படுகிறார். காலம் கி.பி.6 அல்லது 8ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் பாடிய 100 பாடல்கள் இரண்டாம் திருவந்தாதியாக அமைந்துள்ளன.

3. பேயாழ்வார்

முதலாழ்வார் மூவருள் மூன்றாமவர். இவர் மயிலாப்பூரில் செவ்வல்லி மலரில் பிறந்தார். திருமாலின் நந்தகம் என்ற வாளின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார். திருமாலின் மீது கொண்ட பக்தியால் நெஞ்சம் சோர்ந்து அழுது சிரித்து ஆடிப் பாடிப் பேய் பிடித்தாற்போல இறைவனைத் தொழுது மகிழ்ந்ததால் பேயாழ்வார் என்ற பெயர் பெற்றார். காலம் கி.பி. 6 அல்லது 8ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் பாடிய 100 பாடல்கள் மூன்றாம் திருவந்தாதியாக அமைந்துள்ளன.

4. திருமழிசையாழ்வார்

இவர் திருமழிசை என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். பக்திசாரர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். திருமாலின் திருச்சக்கரத்தின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார். திருமாலைத் தன் நண்பளாகப் பாவித்துப் பல பாசுரங்களை இயற்றியுள்ளார். இவருடைய காலம் கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டு.

கோயில் பணி செய்து கொண்டிருந்த மூதாட்டி ஒருவர் முதுமையால் பணி புரிய முடியாமல் தள்ளாடியதைக் கண்டார். திருமாலிடம் மனமுருகி வேண்ட அம்மூதாட்டி இளமை பெற்றார். இந்தச் செய்தியை அறிந்த அந்நாட்டு மன்னன் அவரின் சீடனான கணிகண்ணனிடம் “ஆழ்வாரை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து தன்னையும் இளமையாக்கு மாறு” கூறினான். கணிகண்ணன் மறுத்தார். உடனே தன்னைப் புகழ்ந்து பாட வேண்டும் என்று மன்னன் ஆணையிட்டான். “நாராயணனைப் பாடும் வாயால் நரனை பாடேன்” என்றார் கணிகண்ணன். கோபமுற்ற மன்னன் “உடனே நீ ஊரை விட்டு வெளியேற வேண்டும்” என உத்தரவிட்டான். இதனை அறிந்த திருமழிசையாழ்வார் கோயிலில் திருமாலிடம் சென்று,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரும் பூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டா - துணிவுடைய
செந்நாப் புலவன்யான் செல்கின்றேன் நீயும் உன்றன்
பைந்நாகப் பாய்ச்சுருட்டிக் கொள்

என பாடினார். இறைவனும் ஆழ்வார் சொன்னவண்ணம் திருமழிசையாழ்வாரோடும் கணிகண்ணனோடும் புறப்படத் தயாராகி கோயிலில் இருந்து மறைந்து விட்டார். உண்மை உணர்ந்த மன்னன் அச்சம் கொண்டு, திருமழிசையாழ்வாரிடமும், கணிகண்ணனிடமும் காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டான். உடனே, திருமழிசையாழ்வார் திருமாலிடம் “செந்நாப் புலவன் போக்கொழிந்தேன் நீயும் உன்றன் பைந்நாகப் பாய் விரித்துக் கொள்” என்று பாட, இறைவன் சிலை, முன்பு போல் தோன்றியது. ஆழ்வார் சொன்ன வண்ணம் செய்த காரணத்தால் காஞ்சிப் பெருமாளுக்குச் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள் என்ற பெயர் நிலைத்து விட்டது. இவர் இயற்றிய நூல்கள் திருச்சந்த விருத்தம், நான்முகன் திருவந்தாதி ஆகியனவாகும்.

5. நம்மாழ்வார்

இவர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஆழ்வார் திருநகரியைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய தந்தை மாறன் காரி. தாய் உடைய நங்கை. நம்மாழ்வார் குழந்தையாக இருந்தபோது இவரது பெற்றோர் இவரைப் பெருமாள் கோயிலில் இறக்கி விட்டனர். நம்மாழ்வார் தவழ்ந்து சென்று புளியமரத்தடியில் பத்மாஸனம் இட்டு யோகத்தில் அமர்ந்தார். அந்தப் புளிய மரத்தை ஆதிசேடனின் அவதாரம் என்றும் கூறுவர். பிறந்தது முதல் பேசாதிருந்து புளியமரத்தடியில் தவமியற்றி திருமாலின் திருவருளால் பேசியவர். குழந்தை முதலே யோகத்தில் இருந்த இவர் அசைவு தரும் காற்றாகிய சடம் என்னும் வாயுவைச் சினந்து அடக்கியதால் சடகோபர் எனப்பட்டார். திருமால் இவரை நம்சடகோபன் என அழைத்தமையால் நம்மாழ்வார் என அழைக்கப்படுகின்றார். காரிமாறன், பராங்குசன், தமிழ் மாறன், வகுளாபரணன் என்பன இவருடைய வேறு பெயர்களாகும். திருஆசிரியம், திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம், பெரிய திருவந்தாதி ஆகிய நான்கு நூல்களைப் பாடியுள்ளார். இவரை வேதம் செய்த தமிழ்மாறன் என்றும், வைணவத்து மாணிக்கசவாசகர் என்றும் புகழ்வர். இவர் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு.

6. மதுரகவியாழ்வார்

இவர் பாண்டிய நாட்டுத் திருக்கோளூரில் பிறந்தவர். செவிக்கினிய சிந்தனைக்கினிய பல பாடல்களைப் பாடிய காரணத்தால் இவர் மதுரகவியாழ்வார் எனப் பெயர் பெற்றார். இவர் நம்மாழ்வாரின் சீடர். திருமால் அடியவர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்பட்டாலும், நம்மாழ்வாரையே தெய்வமாக நினைத்துப் பல பாசுரங்களைப் பாடியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு” என்று அறியப்படுகின்றன. 11 பாசுரங்களைக் கொண்ட இந்நூல் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்று தொடங்குவதால் அப்பெயராலேயே அழைக்கப்படுகிறது. இவருடைய காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு.

7. குலசேகராழ்வார்

இவர் சேர நாட்டில் உள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்ற பகுதியைச் சேர்ந்தவர். திருடவரதன் என்னும் மன்னனின் மகன். திருமால் மீது கொண்ட

பக்தியால் அரசு பதவியைத் துறந்தவர். திருமாலின் கௌத்துப் பணியின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார். கடல் நாயகன், கோழிக்கோன் என்பது இவருடைய வேறு பெயர்கள். திருவேங்கடமலையில் பறவையாக, மீனாக, ஆறாக, படியாக, கொடிமரமாகப் பிறக்கும் வரம் கிடைக்க வேண்டும் என வேண்டியவர். தமிழில் பெருமாள் திருமொழி, வடமொழியில் முகுந்த மாலை என்று நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவருடைய காலம் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

8. பெரியாழ்வார்

இவர் திருவில்லிப்புத்தூரைச் சேர்ந்தவர். இவரை விஷ்ணுசித்தன் என்றும், பட்டர்பிரான் என்றும் கூறுவர். திருவில்லிப்புத்தூரில் ஒரு நந்தவனம் அமைத்துப் பூமாலை கட்டி இறைவனுக்கு அணிவித்து வழிபாடு செய்து வந்தார். கண்ணனுடைய குழந்தைப் பருவத்தைப் பிள்ளைத்தமிழ் நூலாகப் பாடியுள்ளார். ஆண்டாளைத் தம் மகளாகக் கருதி வளர்த்தார். திருமொழி, திருப்பல்லாண்டு என்ற இரு நூல்களை இயற்றியுள்ளார். திருப்பல்லாண்டு பாடியதால் பெரியாழ்வார் எனப் போற்றப்படுகின்றார். இவருடைய காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு.

9. ஆண்டாள்

பெரியாழ்வார் வளர்த்த பெண்பிள்ளை இவர். இவர் அணிந்த மலர்மாலையை இறைவன் மனமுவந்து ஏற்றதால் இவரைச் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி என்று அழைப்பர். “மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படில் வாழ்கில்லேன்” என்று உறுதியான மனம் கொண்டு திருமாலையே காதலானாக எண்ணியவர். இறைவனையே ஆண்டதால் ஆண்டாள் எனப்படுகின்றார். நாச்சியார் திருமொழி, திருப்பாவை என்ற இரு நூல்களைக் காதல் சுவை ததும்பப் பாடியுள்ளார். இவருடைய காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு.

10. திருப்பாணாழ்வார்

இவர் உறையூரில் பிறந்தவர். இசை வழிபாடு செய்யும் பாணர் குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, யாழ் ஏந்திப் பெருமாளைப் பாடி வந்ததால் திருப்பாணாழ்வார் எனப் பெயர் பெற்றார். திருமாலின் மார்பில் இருக்கும்

மருவின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார். தீண்டத்தகாத குலத்தில் பிறந்தவர் என்று கருதப்பட்டதால் காவிரியைக் கடந்து திருமாலைக் கண் குளிரக்காண முடியவில்லையே என்று வருந்தி, காவிரியின் கரையில் நின்றபடியே திருவரங்கம் இருக்கும் திசை நோக்கித் தவமிருந்தார். திருப்பாணாழ்வார் காவிரிக் கரையில் நிற்பதையே தீட்டுப்பட்டதாகக் கருதி அந்தணர் குழுவினர் கல்லால் ஏறிந்து அவரைக் காயப்படுத்தினர். அந்தணர்களின் செயலைக் கண்டிக்க விரும்பிய திருமால் திருப்பாணாழ்வார் பட்ட காயத்தின் குருதியைத் தன் நெற்றியில் காட்டினார். தினசரி திருமஞ்சனம் செய்யும் உலோகசாரங்க முனிவரின் கனவில் தோன்றி, கரையில் தவமிருக்கும் திருப்பாணாழ் வாரைத் தோளில் சுமந்து வரச்செய்து அவருக்குக் காட்சியளித்தார். தான் கண்ட காட்சியில் உள்ளம் நெகிழ்ந்து அரங்கனின் திருவடி தொடங்கி திருமுடி வரை வர்ணிக்கும் அமலனாதிப்பிரான் என்னும் பத்துப் பாசுரங்களைப் பாடினார்.

11. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

விப்பிர நாராணன் என்பது இவருடைய இயற்பெயர். திருவரங்க நாதனுக்குத் தினந்தோறும் மாலை அணிவிக்க ஆலயத்தில் தோட்டம் அமைத்து மலர்ச் செடிகளை வளர்த்து வந்தார். அங்கு தேவதேவி என்ற பரத்தைப் பெண்ணுடன் காதல் வயப்பட்டுச் சிறை செல்லும் நிலைக்கு ஆளானார். பின்னர் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார். தன் தவறுக்கு வருந்தி திருமாலிடம் மன்னிப்பு கேட்டார். தொண்டர்களுக்கெல்லாம் நான் அடியவன் என்ற பொருளில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் என அழைக்கப்படுகின்றார். திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி என்ற நூல்களைப் பாடியுள்ளார். திருமாலின் வனமாலையின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார்.

12. திருமங்கையாழ்வார்

சோழ நாட்டில் திருக்குறையலூரில் கள்ளர் மரபில் நீலன் என்பவரின் மகனாகத் தோன்றியவர். மாவீரனாகத் திகழ்ந்த இவர் திருவாலி நாட்டின் மன்னனாகவும், சோழனுக்குப் படைத்தலைவனாகவும் பணியாற்றினார். இவருடைய இயற்பெயர் கலியன். வைணவ குலத்தைச் சேர்ந்த குழுதவல்லி என்னும் பெண்ணை மனைந்தார். மனைவியின் விருப்பப்படி நாள்தோறும் 1008 அடியவர்களுக்கு அழுது படைத்து வந்தார். இதனால் சோழப்

பேரசனுக்குத் திறை செலுத்த முடியாமல் வருந்தினார். அடியவர்க்கு அழுது படைக்க வழியின்றி வழிப்பறியில் ஈடுபட்டார். ஒருநாள் வழிப்பறியின்போது திருமால் தன் தேவியுடன் மணமக்கள் கோலத்தில் வந்து இவரை ஆட்கொண்டார். இவர் இறைவனின் சாரங்கம் என்னும் வில்லின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார். நீலன், ஆலி நாடன், பரகாலன், கலியன் என்பன இவருடைய வேறு பெயர்கள். பெரிய திருமடல், திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, பெரிய திருமொழி, சிறிய திருமொழி ஆகியன இவர் இயற்றிய நூல்கள் ஆகும்.

1.12 நாயன்மார்கள்

தமிழகத்தில் கி.பி 5 மற்றும் 6ஆம் நூற்றாண்டில் சைவம் வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வளர்ச்சி சைவ பிரிவைச் சார்ந்த நாயன்மார்களின் பங்களிப்பு என்பது சிறப்புடையதாகும். நாயன்மார்கள் என்ற சொல் தலைவன் என்ற வகையில் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. சைவத்தில் நாயன்மார்கள் என்போர் கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தர மூர்த்தி நாயன்மாரின் திருத்தொண்டர் தொகையின் அடிப்படையில் அறுபத்து இரண்டு பேர்கள் ஆவர் என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பின்னர் சுந்தரரின் பெயர் இணைக்கப்பட்டு அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களாகக் கருதப்பட்டனர். கி.பி 1132க்கும் கி.பி 1150க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சி செய்த இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் காலத்தில் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தை இயற்றினார். இப்புராணத்தில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாறு அவர்களின் பதிகங்கள் தொடர்பான அனைத்துச் செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளது. அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் காரைக்கால் அம்மையார் என்பவர் காலத்தால் முந்தைய நாயன்மார் ஆவார். இருப்பினும் அப்பர் என்றழைக்கப்பட்ட திருநாவுக்கரசர் மற்றும் சம்பந்தர் என்று அழைக்கப்பட்ட திருஞான சம்பந்தர் காலத்திற்கு முன்னர் பதினான்கு நாயன்மார்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

1.12.1 திருமுறைகள் :

சௌ சமயத்தில் பன்னிரு திருமுறைகளில் முதல் மூன்று திருமுறைகள் திருஞான சம்பந்தரால் இயற்றப்பட்டன. பார்வதி தேவியிடமிருந்து ஞானப்பால் அருந்தி தோடுடைய செவியன் என்ற தேவாரப் பாடலைப் பாடியவர் ஆவார். இவர் பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் சம காலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவார். பன்னிரு திருமுறைகளில் நான்கு, ஐந்து மற்றும் ஆறாம் திருமுறை எனப்படும் தேவாரம் அப்பர் எனப்படும் திருஞாவுக்கரசரால் இயற்றப்பட்டதாகும். இவர் திருஞானசம்பந்தரால் அப்பர் எனப் பெயர் பெற்றார். தர்மசேனர் என்ற இயற்பெயர் பெற்ற இவர் சூலை நோயால் அவதியுற்ற போது தமது சகோதரி திலகவதி சிவனை வழிபட்டதால், நோய் குணமாகியது. அதன் தொடர்ச்சியாகச் சிவன் இவரை நாவுக்கரசர் என்று அழைத்து தேவாரம் பாடச் சப்ளீத்தாகப் புராணங்களில் காணப்படுகிறது. இவர் பாடிய பதிகத்தால் திருமறைக்காடு என அழைக்கப்படும் வேதாரண்யம் கோயிலின் கதவு திறந்ததாக அவ்வுரின் தல புராணத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அறுபத்து மூவரில் புகழ்பெற்ற நாயன்மார் ஆவார். இவர் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணம் நாயன்மார்களின் வரலாற்றைக் கூறிடும் ஓரு கருவுலம் எனலாம். இவரின் திருமணத்திற்கு சிவன் தூது சென்றார் என்றும். இவர் தம்பிரான் தோழர் என்றும் அழைக்கப்பட்டதாக புராணங்களில் காணப்படுகிறது. சுந்தரர் தமது திருவெண்ணை நல்லூர் பதிகத்தில் சிவனை ‘பித்தா’ என அழைத்து இறைவனின் நெருக்கத்தைப் பெற்றார் என விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவரும் கேரள மன்னன் சேரமான் பெருமானும் திருக்கயிலாயம் செல்ல சிவன் தமது ரிஷிப் ஊர்தியை அனுப்பியதாகப் புராண நிகழ்வின் பதிவுகளில் காணப்படுகின்றன. மேலும் இந்நிகழ்வு, முதலாம் இராஜராஜனால், தஞ்சை பெருவுடையார் கோயிலில் கருவறையின் உட்புறச்சுவர் பகுதியில் சுவரோவியமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்கவாசகர் என்ற நாயன்மார் திருவாசகம் மற்றும் திருக்கோவையார் ஆகியவற்றைப்

படைத்தார். இவ்விரண்டும் பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் எட்டாவது திருமுறையாகும். மேற்கூறிய மாணிக்கவாசர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகியோர் நாயன்மார்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். சைவ ஆலயங்களில் காணப்படும் நாயன்மார்களின் படிமங்கள் மாறுபட்ட கலை அமைதியுடன் காணப்படும். இதில் அப்பரின் படிமம் முற்றிலும் மழிக்கப்பட்ட தலையுடன் கைகளை உயர்த்தி கூப்பிய நிலையில் அமைக்கப்பட்டும் ஞானசம்பந்தரின் படிமம் குழந்தை வடிவத் தோற்றுத்துடன் வலது கையில் தாளக்கட்டையும், இடது கையில் கிண்ணமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் படிமம் தலையில் முடிகளைச் கற்றையாக வைத்து கையில் ஒரு குச்சியை ஏந்திய நிலையில் அல்லது மழிக்கப்பட்ட தலையுடன் இரு கைகளையும் மார்பின் மீது ஒன்றன் மீது ஒன்றாக கிடத்திய நிலையில் அமைந்திருக்கும். மாணிக்கவாசகரின் படிமம் மழித்த தலையுடனோ அல்லது சுருட்டப்பட்ட தலை முடியுடனோ அமைக்கப்படும். வலது கை உபதேசிக்கும் முத்திரையுடனும் இடது கை ஓலைச் சுவடியை ஏந்திய வண்ணமாக அமைக்கப்படும்.

கி.பி 1046 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த சோழ மன்னன் இராஜராஜனின் திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் படிமங்கள் நிர்மாணித்த செய்தி காணப்படுகிறது. திருவெண்காடு கல்வெட்டிலும் நாயன்மார்களின் படிமம் நிர்மாணித்த செய்தி உள்ளது. தேவாரம் பாடிய மூவரின் படிமம் எத்தகைய அளவில் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற செய்தி தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலின் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது. இத்தகைய பின்னணியின் அடிப்படையில் நாயன்மார்களின் படிமங்கள் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகக் கலை வரலாற்றில் தோற்றம் பெற்றதொடங்கியது.

சிவத் தொண்டாற்றிய 63 நாயன்மார்கள்

1. திருநீலகண்டர்: சிவனடியார்களுக்கு திருவோடு கொடுத்து அறம் புரிந்த குயவர்.
2. இயற்பகையார்: இல்லையென்னாது எதையும் அளித்தவர். தம் மனைவியையே சிவனடியார்க்கு மனமுவந்து அளித்த வளிகர்.

3. இளையான்குடி நாயனார்: வறுமையிலும், நள்ளிரவிலும் அடியார்க்கு அழுது அளித்த வேளாளர்.
4. மெய்பொருள் நாயனார்: அடியார்கள் திருவேடத்தையே மெய்பொருளாகக் கொண்டவர்.
5. விறங்மிண்ட நாயனார்: தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த சிவனடியார்களை வணங்காமையால் சுந்தரரையும் பகைத்த வேளாளர்.
6. அமர்நீதி நாயனார்: அடியார் கொடுத்த கோவணம் மறைந்ததற்காக ஈடு செய்ய தன் மனைவி, மக்கள், சொத்துக்களுடன் தன்னையும் சிவனடியார்க்கு அர்ப்பணம் செய்த வணிகர்.
7. எறிபத்த நாயனார்: கையிலிருந்த மழுவாயுதத்தால் சிவனடியார்களின் பகைவரைக் (பட்டத்து யானையை) கொன்று சைவத்தை வளர்த்தவர்.
8. ஏனாதிநாத நாயனார்: திருநீற்றின் பொலிவைக் கண்டு அதிகுரணைக் கொல்லாமல் தாமே இறந்தவர்.
9. கண்ணப்ப நாயனார்: சிவபெருமானுக்குத் தம் கண்களையும் கொடுத்த வேடுவர்.
10. குங்கிலியக் கலய நாயனார்: நாடோறும் சிவபெருமானுக்குக் குங்கிலியத் தூபமிட்ட மறையவர்.
11. மானக்கஞ்சாற நாயனார்: தம் மகளின் நீண்ட கூந்தலைச் சிவனடியாரின் பஞ்சவடிக்காக அளித்த வேளாளர்.
12. அரிவாட்டாய நாயனார்: பூசைப் பொருள்கள் தவறித் தரையில் உள்ள நிலவெடிப்பில் சிந்தியமையால் தம் ஊட்டியை தாமே அறுக்க முனைந்த வேளாளர்.
13. ஆனைய நாயனார்: பஞ்சாட்சரத்தை வேய்ந்குழலில் இசைத்து முக்தி பெற்ற யாதவர்.
14. மூர்த்தி நாயனார்: சந்தனக் கட்டை கிடைக்காதபோது தம் முழங்கையைத் தேய்த்து இறைவனுக்கு காப்பிட முனைந்த வணிகர்.
15. முருக நாயனார்: மலர் மாலைகள் தொடுத்து இறைவனை வழிபடும் திருப்பணியில் ஈடுபட்ட மறையவர்.

16. உருத்திர பசுபதி நாயனார்: நாடோறும் திருவுருத்திர மந்திரங்களை ஓதி முக்தியடைந்த மறையவர்.
17. திருநாளைப் போவார் நாயனார்: பறையர் குலத்தில் தோன்றியவர். தில்லையில் தீக்குள் புகுந்து வேதியராகி முக்தியடைந்தவர்.
18. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் நாயனார்: அடியார்களின் ஆடைகளின் அழக்கு நீக்கி உதவியவர்.
19. சண்டேக்வர நாயனார்: சிவபூசைக்குரிய பாற்குடங்களை உதைத்த தந்தையின் கால்களை வெட்டிய மறையவர்.
20. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்: சைவமும், தமிழும் தழைக்கத் தேவாரம் பாடியவர். புறச் சமய இருளை நீக்கிய வேளாளர்.
21. குலச்சிறை நாயனார்: பாண்டிய மன்னனின் முதல் அமைச்சராக இருந்து சைவ நெறியைக் காத்தவர்.
22. பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்: சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையே தொழுது அவரோடு சிவப்பேறு பெற்றவர்.
23. காரைக்காலம்மையார்: இறைவனருளால் இருமுறை மாயமாங்களி பெற்றவர். இறைவனால் அம்மையே என அழைக்கப்பட்டவர்.
24. அப்பூதியடிகள்: திருநாவுக்கரசரின் திருப்பெயரை ஓதிச் சிவப்பேறு பெற்றவர்.
25. திருநீலநக்க நாயனார்: திருஞான சம்பந்தரின் திருமணத்தை தரிசித்துச் சிவப்பேற்றை அடைந்த மறையவர்.
26. நமிந்நதியடிகள் நாயனார்: சமணர்கள் என்னெய் தர மறுத்தமையால் குளத்து நீரையே கொண்டு விளக்கு எரித்த மறையவர்.
27. திருஞானசம்பந்தர்: இறைவி தந்த ஞானப்பால் உண்டவர். தேவாரம் பாடிச் சைவமும், தமிழும் தழைக்கச் செய்த மறையவர்.
28. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்: சுந்தரர் சிவபெருமானைத் தூது அனுப்பியதால் அவரைப் பகைத்துப் பின்னர் சூலைநோய் அடைந்து சுந்தரரின் தொடர்பைப் பெற்ற வேளாளர்.
29. திருமூல நாயனார்: சைவத்தின் முதல் தத்துவ நூலான திருமந்திரம் பாடிய சித்தர்.

30. தண்டியடிகள் நாயனார்: திருவாளூர்க்கமலாலயக் குளத்தை பிறவிக் குருட்ராக இருந்தும் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டவர்.
31. மூர்க்க நாயனார்: சூதாடி வென்ற பொருளால் சிவனடியார்க்கு அன்னதானம் செய்த வேளாளர்.
32. சோமாசி மாற நாயனார்: சிவ வேள்விகள் புரிந்து சுந்தரரை வழிபட்டுச் சிவபதம் அடைந்த மறையவர்.
33. சாக்கிய நாயனார்: நாடோறும் கற்களையே மலராகச் சிவலிங்கத்தின் மீது ஏறிந்து தம் பக்தியை வெளிப்படுத்திய வேளாளர்.
34. சிறப்புலி நாயனார்: திருவைந்தெழுத்தை ஓதித் தாம் புரிந்த வேள்வியைச் சிவபெருமானுக்கே தத்தம் செய்த மறையவர்.
35. சிறுத்தொண்ட நாயனார்: இல்லை எனாமல் பிள்ளைக் கறி சமைத்துச் சிவனடியாரை வழிபட்டவர்.
36. கழறிற்றறிவார் நாயனார்: உவர்மண் பூசிய சலவைத் தொழிலாளனைச் சிவ வேடத்தை நினைவுட்டியதாக வணங்கியவர்.
37. கணநாத நாயனார்: திருஞானசம்பந்தரை வழிபட்டுத் திருக்கயிலையை அடைந்த மறையவர்.
38. கூற்றுவ நாயனார்: நடராசப் பெருமானின் திருவடியே தம் மனி முடியாக வழிபட்டவர்.
39. புகழ்ச்சோழ நாயனார்: தாம் வெட்டிய பகையரசர்களின் தலை ஒன்று சடைமுடி தரித்திருப்பதை அறிந்து மனம் நொந்து தீப்புகுந்தவர்.
40. நரசிங்க முனையரைய நாயனார்: போலிச் சிவனடியாரிடமும் அன்பு காட்டிய பெருந்தகையர்.
41. அதிபத்த நாயனார்: நாடோறும் தம் வலையில் அகப்படும் முதல் மீனை இறைவனுக்குப் படைத்த மீனவர்.
42. கலிக்கம்ப நாயனார்: சிவ வேடம் கொண்ட பணியாளனையும் வழிபட்டவர். மறுத்த மனைவி கையை வெட்டிய வணிகர்.
43. கலிய நாயனார்: எண்ணேயும் விறகும் இல்லாத போது தமது ரத்தத்தால் விளக்கு எரித்து கோயிலில் ஒளி உண்டாக்கிய வாணியர்.

44. சக்தி நாயனார்: சிவனடியார்களை இகழ்ந்தவர்களை நாவைத் தண்டாயம் என்னும் குறடு போலும் கருவியால் இழுத்து கத்தியால் அரிந்த வேளாளர்.
45. ஜயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்: ஆட்சியைத் துறந்து சிவத் தலங்களை வழிபட்டு “வேத்திர வெண்பா” என்னும் நூலை இயற்றியவர்.
46. கணம்புல்ல நாயனார்: கணம்புல்லை விற்று நெய் வாங்கி தீப திருப்பணி புரிந்தவர். நெய் இல்லாததால் தலைமயிரையே எரித்தவர்.
47. காரிநாயனார்: “காரிக்கோவை” என்னும் நூல் இயற்றி அதன் ஊதியத்தைக் கொண்டு தமிழ்ப் பணி புரிந்தவர்.
48. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார்: சமண சமயத்தவராக இருந்து திருஞானசம்பந்தரால் சைவ சமயத்துக்க திரும்பப் பெற்றவர்.
49. வாயிலார் நாயனார்: சிவபெருமானுக்கு மனத்தினாலேயே திருக்கோயில் அமைத்து திருமஞ்சனம் தூப தீபம் பெற்றவர்.
50. முனையடுவார் நாயனார்: கூலிக்கு போர் செய்து திரட்டியபொருளை அடியார்க்கு வழங்கிய வேளாளர்.
51. கழற்சிங்க நாயனார்: பூ மண்டபத்தில் கீழே இருந்த மலரை முகர்ந்து பார்த்த தம் மனைவியாரின் கையை வெட்டியவர். பல்லவ மன்னர்.
52. இடங்கழி நாயனார்: தம் செல்வத்தையும் அம்பாரத்தையும் சிவனடியார்கள் கொள்ள கொள்ள விட்டு விட்ட ஒரு குறுநில மன்னர்.
53. செருத்துணை நாயனார்: கழற்சிங்கரின் மனைவி பூமண்டபத்திலிருந்த மலரை முகர்ந்து பார்த்ததால் அவ்வம்மையாரின் மூக்கை அறுத்த வேளாளர்
54. புகழ்த்துணை நாயனார்: சிவபெருமான் திருவருளால் பஞ்சத்தில் நாடோறும் ஓவ்வொரு பொற்காசு பெற்றவர்.
55. கோட்புலி நாயனார்: சிவபெருமானுக்குப் படைப்பதற்காகத் தாம் சேமித்து வைத்த நெல்லை உண்ட சுற்றுத்தினரைக் கொன்று நேர்மையை நிலை நாட்டிய வேளாளர்.

56. பூசலார் நாயனார்: மனக்கோயில் கட்டிச் சிவபெருமானை பிரதிட்டை செய்த மறையவர்.
57. மங்கையர்கரசியார்: நின்றசீர் நெடுமாறனாரின் மனைவியாவார். திருஞானசம்பந்தரை மதுரைக்கு வரவேற்றுத் தம் கணவரைச் சைவராக்கினார்.
58. நேச நாயனார்: சிவனடியார்களுக்கு உடை, கோவணம், கீள் முதலியன கொடுத்துக் காத்த சாலியர்.
59. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்: திருவாணைக்கா திருமதில் பணிகளைச் செய்தவர். 70 சிவன் கோயில்களைக் கட்டியவர்.
60. திருநீலகண்ட யாழ்பாணர்: திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களை யாழில் அமைத்துப் பாடியவர்.
61. சடைய நாயனார்: சுந்தரரின் தந்தையார்.
62. இசைஞானியார்: சுந்தரரின் அன்னையார்.
63. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்: சடையனார், இசை ஞானியார் ஆகியோரின் மைந்தர். சிவபெருமான் தோழர், தேவாரம் பாடிச் செந்தமிழ் வளர்த்த ஆதி சைவர்

1.13 சிற்றிலக்கியங்கள்

அதமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நாயக்கர் காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள் மிகுதியாகத் தோன்றியதாகக் கூறுவர். இக்காலத்தில் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களான காப்பியங்கள், புராணங்கள் போன்ற இலக்கியங்கள் எழவில்லை. மாறாக, பள்ளு, குறவுஞ்சி, உலா உள்ளிட்ட சிறு சிறு இலக்கியங்கள் தோன்றின. இவ்வகை இலக்கியங்கள் பிரபந்தங்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டன. பிரபந்தங்கள் 96 வகைப்படும் என்றும், பாட்டியல் நூல்கள் அவ்விலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றன என்றும் தமிழிலக்கிய வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது. இப்பிரபந்த நூல்களே சிற்றிலக்கியங்கள் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு வகை உறுதிப் பொருட்களுள் எவ்வயேனும் ஒன்றைப் பற்றியோ, இரண்டைப் பற்றி

மட்டுமோ பாடப்படுபவை சிற்றிலக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. இவை ஒரு சில துறைகளை மட்டும் பாடுகின்றன. சுருங்கிய அளவில் எளிதில் படித்து முடிக்கக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. இறைவன், மன்னன், வள்ளல், குரு ஆகியோரின் சிறப்புகளை எடுத்துரைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்விலக்கியங்கள் அகம் பற்றியனவாகவும், புறம் பற்றியனவாகவும், அகம் புறம் இரண்டும் பற்றியனவாகவும் வகை பிரிக்கப்படுகின்றன.

சிற்றிலக்கிய வகைகள் 96 என்பர். வீரமாழுனிவர் இயற்றிய சதுரகராதி 96 நூல்களைப் பட்டியலிடுகின்றது. அவற்றுள் மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற சிற்றிலக்கியங்கள் சிலவேயாகும். அவை, கலம்பகம், தூது, உலா, பிள்ளைத் தமிழ், குறவஞ்சி, பள்ளு, பரணி ஆகியனவாகும்.

1.13.1 கலம்பகம்

பல பூக்களைக் கலந்து மாலையாகத் தொடுப்பது போல பல வகையான செய்யுள் உறுப்புகளைக் கொண்டு, அகம் புறப் பொருட்களை கலந்து பாடப்படும் இலக்கியம் கலம்பகம் ஆகும். தெய்வங்கள், மன்னர்கள், மக்களுள் சிறந்து விளங்குபவர்கள் இவ்விலக்கியத்தின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாவர். கலம்பக இலக்கியம் 18 உறுப்புகளைக் கொண்டது. (கலம்-12, பகம் - 6) சில கலம்பக நூல்கள் - திருவரங்கக் கலம்பகம், நந்திக் கலம்பகம், தில்லைக் கலம்பகம்.

1.13.2 நந்திக்கலம்பகம்

இந்நூல் மூன்றாம் நந்திவர்மனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளது. கலம்பக நூல்களுள் காலத்தால் முற்பட்டது. இதன் காலம் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு. இந்நூலின் ஆசிரியர் யார் என்பது தெரியவில்லை. 144 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. 44 பாடல்கள் பிற்காலத்தில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பர். நந்திவர்மனின் மாற்றாந்தாய் மக்கள் இவனை வீரத்திலும் அறிவிலும் வெல்ல முடியாமல் தவித்து, இறுதியாக அறம் வைத்துப் பாடல் பாட முடிவு செய்கின்றனர். அறம் வைத்துப் பாடப்பட்ட பாடலின் சொற்களையில் மயங்கிய நந்திவர்மன் பாடல் முழுவதையும் கேட்க விரும்பினான். நூல் முழுவதையும் கேட்டால் மன்னன் உடல் எரிந்து

இறப்பான் என்பதை அறிந்தும், தமிழின் மீதுள்ள தணியா காதலால் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது, ஏரியும் பந்தலின் கீழ் அமர்ந்து பாடல் கேட்டு உயிர் துறந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது. “நந்திக் கலம்பகத்தால் மாண்டகதை நாடறியும்” என்னும் சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா வரி இக்கருத்திற்குச் சான்றுரைக்கின்றது.

1.13.3 தூது

தன் கருத்தைப் பிறிதொருவருக்குத் தெரிவிக்குமாறு இடையில் ஒருவரைத் தன் சார்பாக அனுப்புவதே தூது எனப்படும். இத்தூது அகத்தூது, புறத்தூது என இரண்டு வகைப்படும்.

1.13.4 உலா

அனைத்துப் பண்புகளில் சிறந்து விளங்கும் ஆண்மகணைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு, அவனுடைய குலம், குடிப்பிறப்பு, பெருமை ஆகியனவற்றை விளங்கக்கூறி, அவன் உலா வரும்போது பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் உள்ளிட்ட ஏழு பருவத்துப் பெண்களும் காதல் கொள்வதாகப் பாடப்படுவது உலா இலக்கியம் ஆகும்.

சில உலா நூல்கள் – திருக்கையிலாய ஞான உலா, மூவருலா.

1.13.4 பிள்ளைத் தமிழ்

இவ்விலக்கியம் பிள்ளைப் பாட்டு என்றும், பிள்ளைக் கவி என்றும் கூறப்படும். புலவர்கள் தாம் விரும்பும் மன்னனையோ, தலைவனையோ, வள்ளலையோ குழந்தையாகப் பாவித்து பாடப்படுவது பிள்ளைத் தமிழ் எனப்படும். குழந்தையின் மூன்றாம் மாதம் முதல் 21ஆம் மாதம் வரை ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் பத்துப் பருவங்கள் வகுத்துப் பாடப்படுகின்றது. ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ் என இரண்டு வகைப்படும்.

ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்

காப்பு, தால், செங்கீரை, சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றில் சிதைத்தல், சிறுபறை கொட்டல், சிறு தேர் உருட்டல் ஆகிய பருவங்கள் ஆண்பாற்பிள்ளைத் தமிழுக்குரியன.

பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்

காப்பு, தால், செங்கீரை, சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, நீராடல், அம்மானை, ஊசல் ஆகிய பருவங்கள் பெண்பாற்பிள்ளைத் தமிழுக்குரியன. சில பிள்ளைத் தமிழ் நூல்கள் – முத்துக்குமாரசுவாயி பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ், சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்.

1.13.5 பள்ளு

பள்ளர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பது பள்ளு இலக்கியமாகும். இதனை உழுத்திப்பாட்டு என்றும் கூறுவர். பள்ளன் ஒருவன் இரு மணவியரை மணந்து கொள்ள, அவ்விரு மணவியரிடையே ஏற்படும் பூசல், அதனால் பள்ளனுக்கு ஏற்படும் துன்பம் ஆகியவற்றைப் பற்றி இந்நால் விவரிக்கின்றது. சில பள்ளு நூல்கள் – திருமலை முருகன் பள்ளு, சீர்காழிப்பள்ளு, முக்கூட்டற்பள்ளு.

1.13.6 குறவுஞ்சி

இந்நால் அரசனையோ, தெய்வத்தையோ தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்படுகின்றது. தலைவன் உலா வரல், தலைவி காதல் கொள்ளல், குறத்தி குறி கூறல், தலைவி குறத்திக்குப் பரிசளித்தல், குறவன் குறத்தியைத் தேடி வருதல், குறத்தியின் அணிகலன் கண்டு குறவன் ஜூயம் கொள்ளுதல், குறத்தி அவனுடைய ஜூயத்தைத் தெளிவித்தல் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாகக் குறவுஞ்சி நூல் அமைகின்றது. சில குறவுஞ்சி நூல்கள் – குற்றாலக் குறவுஞ்சி, சரபேந்திர பூபாலக் குறவுஞ்சி.

1.13.7 பரணி

போர்க்களத்தில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்று வெற்றி பெற்ற வீரரைச் சிறப்பித்துப் பாடும் இலக்கியம் பரணி ஆகும். கடவுள் வாழ்த்து, கடை திறப்பு, காளி வழிபாடு உள்ளிட்ட அமைப்புகளுடன் பாடப்படும். சில பரணி நூல்கள் – கலிங்கத்துப் பரணி, தக்கயாகப் பரணி, பாசவதைப் பரணி.

1.14 தமிழில் நவீன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி

நவீனகால கட்டத்தில் தமிழில் உருவான இலக்கியம். பொதுவாக அச்சுத்தொழில்நுட்பம், உரைநடை ஆகியவை உருவான பிறகு எழுதப்படும் இலக்கியம் நவீன இலக்கியம் எனப்படுகிறது. Modern Literature என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழாக்கமாக புக்கத்திற்கு வந்தசொல் இது. பொதுவாக இது காலகட்டத்தை குறிப்பதானாலும் குறிப்பிடத்தக்க தனி இயல்புகளையும் இலக்கணங்களையும் கொண்டுள்ளது.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் வளர்ச்சி பதினெட்டாம் மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்து கணக்கிடப்படுகிறது, இது மிகவும் முதிர்ச்சி நிலையில் இருந்தது, ஒரு ஒளிரும் எதிர்காலத்தை நோக்கி இருந்தது. ஏனெனில், வகைகள் பழங்காலத்திலிருந்தே அவற்றின் கணிசமான கட்டங்களைக் கடந்துவிட்டன. இந்தச் சூழலில், தமிழ்நாட்டின் 18 மற்றும் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகள் அரசியல் சூழ்நிலையில் மிகத் தீவிரமான சில மாற்றங்களுக்கு சாட்சியாக இருந்து வந்தன.

18-ஆம், 19-ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் அரசியல், மதம், கல்வி போன்ற தளங்களில் பல விதமான மாற்றங்கள் இடம்பெற்றன. குன்றக்குடி, திருவாவடுதுறை, திருப்பனந்தாள் போன்ற சைவ மடங்களின் ஆதரவாலும், சில புலவர் பரம்பரையினரின் முயற்சியாலும் தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்கள், விழுமியங்கள் அழிவுறுவது காலத்தால் தடுக்கப்பட்டது. அன்னிய ஆட்சியாலும், அவர்களுக்கு முட்டுக் கொடுப்பவர்களாலும், மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின் பாதிப்பாலும், ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்காலும் நசிவடைந்து கிடந்தன தமிழ் மொழி, தமிழ்

இலக்கியம்; பின்னர் அச்சியந்திரங்களின் வருகையும், நிலையான ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும், அதன்பின் ஏற்பட்ட சுதந்திர இந்திய ஆட்சியும் மதச்சுதந்திரமும், கல்வி முறையில் ஏற்பட்ட தோற்ற வளர்ச்சி, நவீன சிந்தனைகளின் உருவாக்கமும் போன்ற காரணிகளால் தமிழ் மொழியும், இலக்கியமும் இக்காலகட்டத்தில் பெரிதும் வளர்ச்சியற்றன. உரைநடையில் எழுதுவது அறிமுகமானது 19-ஆம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி.

புதுக்கவிதை எனும் புதுப்பாணி தோற்றம் பெற்றது. (20-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி) மணிப்பிரவாள நடை ஒழிந்தது. (20-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி)

அச்சியந்திரங்களின் வருகையால் ஏடுகளில் மட்டும் இருந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் உ.வே.சாமிநாதையர், ஆறுமுக நாவலர், சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை போன்றோரின் அயராத உழைப்பால் அச்சாக வெளிவந்தது.

நவீன இலக்கியம் நவீன காலகட்டத்தின் சில அடிப்படை இயல்புகளில் இருந்து உருவான இலக்கிய எழுத்துமுறை. நவீன காலகட்டம் என்பது நவீனத் தொழில்நுட்பத்தின் விளைவாக உருவானது. நவீனத் தொழில்நுட்பம் மானுட இனத்திற்கு கீழ்க்கண்ட நலன்களை அளித்தது

பெருந்தொழில் உற்பத்தி முறை

நவீனப் போக்குவரத்து

நவீனச் செய்தித் தொடர்பு

அச்சுத் தொழில்நுட்பம்

இந்த தொழில்நுட்பங்களால் உலகளாவிய அளவில் மானுட சமூக அமைப்பில் மாற்றங்கள் உருவாயின. இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பெருந்தொழில்கள் உருவானபோது கைத்தொழில்களைச் சார்ந்து அமைக்கப்பட்டிருந்த சமூக அமைப்பு உடைந்தது. ஆலைத் தொழிலாளர்கள், பொதுத் தொழிலாளர்கள் என்னும் புதிய வகை திறனாளர் தோன்றினர். சிடிமரபாக தொழில்களைச் செய்யும் முறை இல்லாமலாகியது. சிராமங்களைச் சார்ந்த வாழ்க்கைமுறையும் மாற்றதொடங்கியது.

பெருந்தொழில்களின் விளைவாக நவீன போக்குவரத்தும் நவீனச் செய்தித் தொடர்பும் உருவாயின. மக்கள் விரைவாக பயணம்செய்யவும், செய்திகளை உடனுக்குடன் தெரிந்துகொள்ளவும் தொடங்கியபோது சிறுசிறு சமூகவட்டங்களாக வாழ்ந்த வாழ்க்கைமுறை மறைந்தது. அச்சமூக வட்டங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து பொதுச்சமூகம் உருவாகியது. அது செய்தித் தொடர்பால் ஒருங்கு திரட்டப்பட்டது.

அந்த பொதுச்சமூகத்தில் பொதுக்கல்விமுறை உருவாகி வந்தது. முன்பு ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் குடித்தொழில் சார்ந்த கல்வியே அளிக்கப்பட்டது. நவீனச் சமூகத்தில் அணைவருக்கும் சமமான, ஒரே கல்வி அளிக்கப்பட்டது. பொதுக்கல்வியின் விளைவாக பொதுவான இயல்பு கொண்ட குடிமக்கள் உருவானார்கள். பொதுக்கல்வி கற்ற பொதுச்சமூகம் உருவானபோது அவர்களை நோக்கி எழுதப்படும் இலக்கியம் உருவானது. அதுவே நவீன இலக்கியம் எனப்படுகிறது.

1.14.1 பழைய இலக்கியமும் நவீன இலக்கியமும்

பழைய இலக்கியத்திற்கும் நவீன இலக்கியத்திற்கும் அடிப்படையான வேறுபாடுகள் மூன்று. பழைய இலக்கியம் அவ்விலக்கியத்தை கற்க முன்வரும் மாணவர்களையும், அக்கல்வியில் தேர்ந்த அறிஞர்களையும் நோக்கி பேசுகிறது. அதற்கான வாசகர்கள் தனித்திறனும் தனிப்பயிற்சியும் கொண்டவர்கள். நவீன இலக்கியம் பொதுவாசகர்களை நோக்கி நேரடியாகவே பேசுகிறது.

பழைய இலக்கியம் ஆசிரியர் - மாணவர் உறவின் வழியாக, மரபான கல்வியமைப்புகள் வழியாக கற்பிக்கப்பட்டது. பழைய இலக்கியம் ஆசிரியர்களிடம் சுவடி வடிவிலோ நினைவு வடிவிலோ இருந்தது. அவர்களை அனுகியே அதைக் கற்கமுடியும். நவீன இலக்கியம் நேரடியாகவே வாசகர்களிடம் அச்சுநூல் வடிவில் வந்து சேர்ந்தது. பழைய இலக்கியத்தை மாணவன் தேடிச்செல்லவேண்டும், நவீன இலக்கியம் வாசகண தேடி வந்தது.

பழைய இலக்கியம் மன்னராட்சியும், நிலவுடைமைச் சமூகமும் இருந்த காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தது. ஆகவே அறநெறிகள், மதநம்பிக்கைகள்,

தொல்வரலாறுகள் மற்றும் அழகியல் ஆகியவற்றை முன்வைத்தது. நவீன இலக்கியம் ஐநாயகம் உருவாகத் தொடங்கிய காலத்தைச் சேர்ந்தது. மக்களின் கூட்டான கருத்துநிலைபாடு அரசியல் அதிகாரமாக மாறும் என நவீன இலக்கியம் உணர்ந்திருந்தது. ஆகவே அது மக்களின் கருத்துக்களை மாற்றவும், அவர்களை திரட்டவும் முயன்றது. நவீன இலக்கியத்தில் சமூகசீர்திருத்தம், அரசியல் மாற்றம், தத்துவ விளக்கம் ஆகிய மூன்று நோக்கங்கள் உள்ளுறைந்திருந்தன.

1.14.2 தமிழ் நவீன இலக்கிய உருவாக்கம்

ஆய்வாளர்கள் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தின் தோற்றம் 1850 - க்கு பின்னர் தொடங்கியது என பொதுவாக ஏற்கின்றனர். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் உருவான நவீனப்போக்குவரத்து, செய்தித்தொடர்பு முறை, அச்சு ஊடகம் ஆகியவை முதன்மைக் காரணம். ஆங்கிலேயர் உருவாக்கிய பொதுக்கல்வி வழியாக கல்விகற்று நேரடியாக வாசிக்கும் ஒரு மக்கள் திரள் உருவாகி வந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி வழியாக ஜோப்பிய இலக்கியங்களை வாசிப்பவர்கள் உருவாயினர். அத்துடன் ஐநாயகத்திற்கான குரல்களும் எழுத்தொடங்கின. நவீன இலக்கியக் காலகட்டம் மூன்று இயக்கங்களால் ஆனது. மீட்பியக்கம், இதழியல், புணவெழுத்து.

மீட்பியக்கம்

அச்சத்தொழில்நுட்பமும் உரைநடையும் உருவானபோது பழைய நூல்களை ஏட்டுச்சுவடிகளில் இருந்து பாடவேறுபாடுகள் நோக்கி பிழைத்திருத்தி உரைநடையில் பொருள்விளக்கம் எழுதி அச்சில்கொண்டுவரும் இயக்கம் தொடங்கியது. மீட்பியக்கம் இரண்டு பகுதிகளால் ஆனது.

இதழியல்

தமிழ்நாட்டில் முதலில் ஆங்கிலச் செய்தி இதழ்கள் தோன்றின. விரைவிலேயே தமிழ்ச் செய்தியிதழ்களும் உருவாயின. அவற்றில் செய்திகள் ஆங்கிலத்தில் இருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன. அதன்பொருட்டு கலைச்சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டன. செய்திகளை சுருக்கமாகவும் கவரும்படியும் அமைப்பதில் தொடர்ச்சியாக முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன.

1831- முதல் தமிழில் கிறிஸ்தவ அச்சு இதழ்கள் வெளிவந்தன என்றாலும் 1841-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்த உதயதாரரை முதல் பொதுச் செய்தி இதழ் எனப்படுகிறது. அது வெளிவந்து முப்பதாண்டுகளுக்குள் தமிழில் செய்தியிதழ்கள் பெருகி செய்திக்குரிய தமிழ்நடையும் வலுவாக உருவாகிவிட்டிருந்தது.

புனைவெழுத்து

தமிழில் பொதுவாசகர்களுக்கான புனைவெழுத்துக்கள் அச்சு ஊடகம் தொடங்கியதுமே வெளிவந்தன. மீட்பியக்கம், இதழியல் என்னும் இரண்டு களங்களில் இருந்தும் புனைவெழுத்துக்கள் உருவாயின. தமிழ் உரைநடையின் இரண்டு ஊற்றுமுகங்கள் என மீட்பியக்கத்தையும் இதழியலையும் சொல்லமுடியும். மதம் பண்பாடு ஆகியவற்றை மீட்க முயன்றவர்கள் எழுதிய விளக்கவுரைகள் மற்றும் விவாதங்கள் வழியாக அறிவார்ந்த உரைநடை உருவாகி வந்தது. இதழியலில் செயல்பட்டவர்கள் வழியாக மக்கள்மொழிக்கு நெருக்கமான, உரையாடல்தன்மை கொண்ட இயல்பான உரைநடை உருவாகி வந்தது. அவையிரண்டும் இணைந்து நவீனப் புனைவெழுத்துக்கான உரைநடையாக மாறின.

தொடக்க காலப் புனைவெழுத்துக்கள் மரபிலக்கியத்தின் சாயலில் உரைநடையில் எழுதப்பட்டவை. நாட்டார்கதைகளையும் மரபிலக்கியக் கதைகளையும் புனைவுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டவை. உதாரணம் அஷ்டாவதானம் வீராச்சாமிச் செட்டியார் எழுதிய வினோதரசமஞ்சரி. (1856) இதழியல் வளருந்தோறும் உரைநடைப் புனைவுகளுக்கான தேவை அதிகரித்தது. விரைவிலேயே உரைநடைப் புனைவுநூல்கள் ஏராளமாக வெளிவந்தன. ஐரோப்பிய புனைவிலக்கியங்களை முன்னோடியாகக் கொண்டு அவற்றை தழுவி எழுதப்பட்ட புனைகதைகள் வெளிவந்தன. அவை தமிழில் நவீன இலக்கியத்திற்கான மொழியையும் வடிவங்களையும் உருவாக்கின.

நவீனத் தமிழிலக்கியம் வகைமைகள்

தமிழில் உரைநடை இலக்கியம் உருவாகி வந்தபின்னர் அதன் உள்ளடக்கம், அழகியல் மற்றும் வாசிப்பு அடிப்படையில் விமர்சகர்கள் அதை முன்று வகைமைகளாகப் பிரித்தனர். 1850 முதல் 1900 வரையிலான

ஜம்பதாண்டுக் கால உரைநடை எழுத்துக்களை இலக்கிய உருவாக்கக் காலம் என அடையாளப்படுத்தினர். 1900- த்துக்கு பிந்தைய புனைவிலக்கியங்களில் பொதுவாசிப்பு எழுத்து, நவீன இலக்கியம் என இரண்டு பிரிவுகளை அமைத்துக்கொண்டனர்.

அஷ்டாவதானம் வீராச்சாமிச் செட்டியாரின் வினோதரசமஞ்சரி முதல் மாழூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் வரையிலான காலகட்டத்தில் பலவகையான உரைநடை இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றன. மரபான கதைசொல்லல் முறையை உரைநடைக்கு மாற்றி நாட்டார் கதைகளையும் செவ்விலக்கியக் கதைகளையும் எழுதினர். பின்னர் அதே வகையில் கற்பனைக் கதைகள் எழுதினர். ஆங்கிலத்தின் வழியாக வாசிக்க நேர்ந்த புனைகதைகளை தழுவி எழுதினர். பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் ஒருபக்கம் ரெயினால்ட்ஸ் எழுதிய ஆங்கில நாவல்களின் சாயலையும் மறுபக்கம் வினோதரசமஞ்சரியின் சாயலையும் கொண்டிருக்கிறது. இக்காலகட்டத்துப் படைப்புகளை உருவாக்கக் காலப் படைப்புகள் என்கிறார்கள்

நவீன இலக்கியம்

தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்களின் பார்வையில் வாசகனை கவர்ந்து ஆர்வத்துடன் வாசிக்கவைப்பதை மட்டுமே நோக்கமாக கொண்ட எழுத்துக்கள் பொதுவாசிப்பு எழுத்துக்கள் என்று வரையறை செய்யப்பட்டன. அவ்வாறன்றி வாசகனுடன் அறிவார்ந்து உரையாடும் தன்மை கொண்டவையும் வாசகனுக்கு வாழ்க்கை பற்றிய சித்திரத்தை அளிப்பவையும் வாசகனின் அழகுணவால் உணரப்படு பவையுமான எழுத்துக்களே நவீன இலக்கியம் எனப்பட்டன. இந்தப் பாகுபாடு அகவயமானது என்பதனால் அறுதியாகச் செய்யக்கூடுவது அல்ல. ஆனால் இப்படி வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது தமிழிலக்கியத்தை புரிந்துகொள்ள மிக இன்றியமையாததாகும்.

இந்த கோணத்தில் அனுகும் விமர்சகர்கள் நவீனத் தமிழிலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் என மாழூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, ராஜம் ஜயர், அ.மாதவையா மற்றும் சி.சுப்ரமணிய பாரதி ஆகியோரைச் சுட்டுகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து தொடங்கி பல காலகட்டங்களாக நீஞும் நவீன இலக்கியமரபு தமிழில் உள்ளது.

1.15 தமிழும் பாரதியும் - பாரதிதாசனும்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நடை விரிவான பல நூற்றுகளில் பயன்படுத்துவதற்குப் பாரதி வழி காட்டினார். அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, விஞ்ஞானம், சீர்திருத்தம், சமூகவியல் முதலிய பல வாழ்க்கைத் துறைகளிலும் தமிழ் உரைநடையின் செல்வாக்கை அவர் பரவச் செய்தார். இக்காலத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சி உதயம் என்று கூறலாம். பாரதி தமக்கு முன் மக்களுக்கு விளங்கும் படி எழுதிய ஆசிரியர்களுடைய நடையில், எனிமையும் உயிர்த் துடிப்பும் தெளிவும் உள்ளனவற்றைத் தமது நடைக்கு முன்மாதிரியாகக் கொண்டார். புதிய பொருள்களைத் தமது முன்னோர்களைவிட எனிய நடையில், உள்ளத்தைத் தாக்கும் முறையில் எழுதினார்.

சீர்திருத்த உணர்வையும் நாட்டுப் பற்றையும் வளர்க்க உணர்ச்சியூட்டும் நடையைக் கையாண்டார். அறிவை அகற்றி செய்யவும் தெளிவு காணவும் தருக்க ரீதியான நடையைக் கையாண்டார். இரண்டிலும் எனிமையும் தெளிவும் மினிர்ந்தன. கட்டுரைகளுக்கு அவர் இலக்கிய அங்கிகாரத்தை அளித்தார். குறிக்கோளுடன் கதைகள் எழுதினார். கற்பனைக் கதைகளில் தத்துவக் கருத்துக்களை உட்பொருளாக அமைத்தார். எனிமையான நடையையே, கூறும் பொருளின் தன்மைக்கேற்ப, விதவிதமாகக் கையாண்டார். பல்வேறு கடினமான கருத்துக்களைக் கூட எனிமையான நடையில் விளக்க முடியும் என்பதை அவர் நிருபித்தார்.

சுப்ரமணிய பாரதியார் ஒரு பெருங்கவிஞர். இந்திய சுதந்திர போராட்ட காலத்தில் கனல் தெறிக்கும் விடுதலைப்போர் கவிதைகள் வாயிலாக மக்களின் மனதில் விடுதலை உணர்வை ஊட்டியவர். இவர் ஒரு கவிஞர் மட்டுமல்லாமல் ஒரு எழுத்தாளர், பத்திரிக்கையாசிரியர், சமூக சீர்திருத்தவாதி மற்றும் தன்னுடைய பாட்டுகளின் மூலமாக சிந்தனைகளை மக்களிடம் தட்டியெழுப்பியவர். தம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி மீது அளவுகடந்த பற்றுக்கொண்ட இவர், “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்” என்று போற்றி பாடியுள்ளார். விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில், இவருடைய தேசிய உணர்வுள்ள பல்வேறு கவிதைகள் மக்களை ஒருங்கிணைத்த

காரணத்தினால் "தேசிய கவியாக" போற்றப்பட்ட மாபெரும் புரட்சி வீரனின் வாழ்க்கை வரலாறு மற்றும் சாதனைகளை விரிவாகக் காண்போம்.

சுப்ரமணிய பாரதியார் அவர்கள், சின்னசாமி ஜயருக்கும், இலட்சுமி அம்மானுக்கும் மகனாக 1882 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள எட்டயபுரத்தில் பிறந்தார். அவருக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் சுப்பிரமணியன். அவருடைய 5 வயதில் அவருடைய தாயார் காலமானார். இவர் இளம் வயதிலேயே தமிழில் புலமைப்பெற்றுத் திகழ்ந்தார்.

சிறு வயதிலேயே பாரதியாருக்கு தமிழ் மொழி மீது சிறந்த பற்றும், புலமையும் இருந்தது. ஏழு வயதில் பள்ளியில் படித்துவரும்பொழுது கவிதைகள் எழுத்த தொடங்கினார். தன்னுடைய பதினொரு வயதில் கவிபாடும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினார், இவருடைய கவிப்புலமையை பாராட்டிய எட்டயபுர மன்னர், இவருக்கு "பாரதி" என்ற பட்டத்தை வழங்கினார். அன்று முதல் இவர் "சுப்பிரமணிய பாரதியார்" என அழைக்கப்பெற்றார்..

பாரதியார் 1897 ஆம் ஆண்டு செல்லம்மா என்பவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். தனது தந்தையின் இறப்புக்குப் பிறகு பாரதியார் வறுமை நிலையினை அடைந்தார். சிறிது காலம் காசிக்கு சென்று தங்கியிருந்தார். பிறகு எட்டையபுர மன்னரின் அழைப்பை ஏற்று அரசவை கவிஞராக பணியாற்றினார்.

'மீசை கவிஞர்' என்றும் 'முண்டாசு கவிஞர்' என்றும் தமிழ் இலக்கிய உலகம் போற்றும் பாரதியார், தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியின் மீது மிகுந்த பற்றுடையவராக திகழ்ந்தார். இவர் சமஸ்கிருதம், வங்காளம், இந்தி, ஆங்கிலம் போன்ற பிறமொழிகளிலும் தனி புலமைப்பெற்று விளங்கினார். 1912 ஆம் ஆண்டு கிடையை தமிழில் மொழிப்பெயர்த்தார். 'கண்ணன் பாட்டு', 'குயில் பாட்டு', 'பாஞ்சாலி சபதம்', புதிய ஆத்திச்சுடி' போன்ற புகழ் பெற்ற காவியங்கள் பாரதியரால் எழுதப் பெற்றன.

சுதந்திரப் போரில், பாரதியின் பாடல்கள் உணர்ச்சி வெள்ளமாய், காட்டுத்தீயாய், சுதந்திரக் கனலாய் தமிழ்நாட்டை வீருகொள்ளச் செய்தது. பாரதியார் "இந்திய பத்திரிக்கையின்" மூலம் மக்களிடையே விடுதலை

உணர்வை தூண்டும் வகையில் பல எழுச்சியூட்டும் கட்டுரைகளை எழுதினார். பாரதியின் எழுச்சிக்கு, தமிழ்நாட்டில் பலத்த ஆதரவு பெருகுவதைக் கண்ட பிரிட்டிஷ் ஆட்சி "இந்தியா பத்திரிக்கைக்கு" தடை விதித்து அவரை கைது செய்து சிறையிலும் அடைத்தது. அதுமட்டுமல்லாமல், விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் தேசிய உணர்வுள்ள பல்வேறு கவிதைகளைப் படைத்து மக்களை ஒருங்கிணைத்த காரணத்தால், பாரதி "தேசிய கவியாக" அனைவராலும் போற்றப்பட்டார். இவர் சுதேசியித்திரணில் உதவி ஆசிரியராக, நவம்பர் 1904 முதல் ஆகஸ்ட் 1906 வரை பணியாற்றினார். "ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம்" என்று சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பே தன்னுடைய சுதந்திர தாகத்தை தன் பாட்டின் மூலம் வெளிபடுத்தியவர், மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

பாரதியை மக்கள், 'கவி', 'மானுடம் பாடவந்த மாகவி', 'புது நெறி காட்டிய புலவன்', என்னத்தாலும் எழுத்தாலும் இந்திய சிந்தனைக்கு வளம் சேர்த்தவர்', 'பல்துறை அறிஞர்', 'புதிய தமிழுக்கதை உருவாக்க கனவு கண்ட கவிக்குயில்', 'தமிழின் கவிதை' மற்றும் உரைநடையில் தன்னிகரற்ற புலமை பெற்ற பேரறிவாளர், என்றெல்லாம் புகழ்கின்றனர். உலகதமிழர் நாவில் மக்கள்கவி பாரதியாரின் பெயர் அடிக்கடி உச்சரிக்கபடுகிறது என்றால் அது மிகையாகாது.

பாரதிதாசன்

"தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர், அந்தத் தமிழின்பத் தமிழெங்கள் உயிருக்கு நேர்" என்ற தேன் சுவைசொட்டும் பாடல் வரிகளுக்கு சொந்தக்காரர், 'பாவேந்தர் பாரதிதாசன்' அவர்கள். பெரும் புகழ் படைத்த பாவலரான பாரதிதாசன் அவர்கள், 'புரட்சிக்கவி' என்றும், 'பாவேந்தர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டார். தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கணம் மற்றும் சைவ சித்தாந்த வேதாந்தங்களை முறையாகக் கற்று, தமிழ் மொழிக்கு அருட்தொண்டாற்றியவர், பாரதிதாசன் அவர்கள். தமிழாசிரியர், கவிஞர், அரசியல்வாதி, திரைக் கதாசிரியர், எழுத்தாளர், கவிஞர், என்று பல்வேறு துறைகளில் தமிழ் மொழியின் இனிமையை மக்களிடம் எடுத்துச் சென்றவர் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. தனது படைப்புகளுக்காக 'சாகித்ய அகாடமி விருது' பெற்றறார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்கள், புதுவையில், ஏப்ரல் மாதம் 29 ஆம் தேதி, 1891 ஆம் ஆண்டில் கனகசபை மற்றும் இலக்குமி அம்மாள் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். அவரது தந்தை, அவ்வூரில் பெரிய வளிகராக இருந்தார். பாரதிதாசன் அவர்களின் இயற்பெயர் சுப்புரத்தினம். அவரது தந்தையின் பெயரின் முதல் பாதியை, தன்னுடைய பெயரில் இணைத்து 'கனகசுப்புரத்தினம்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பாரதிதாசன் அவர்கள், தனது இளம் வயதிலிருந்தே தமிழ் மொழி மீது அதீத பற்றுடையவராகத் திகழ்ந்தார். இருப்பினும், புதுவையில் பிரெஞ்சுகாரர்களின் ஆதிக்கம் இருந்ததால், அவர் ஒரு பிரெஞ்சு பள்ளியிலே சேர்ந்தார். அவர் தனது தொடக்கக் கல்வியை, ஆசிரியர் திருப்புளிசாமி அப்யாவிடம் கற்றார். அவர் புகழ்பெற்ற அறிஞர்களின் மேற்பார்வையில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கணம் மற்றும் சைவ சித்தாந்த வேதாந்தங்களை முறையாகக் கற்றார். பின்னர், தமிழ் பயிலும் பள்ளியில் சேர அவருக்கு வாய்ப்பு கிடைத்ததால், அங்கு சேர்ந்து அவருக்கு விருப்பமானத் தமிழ் மொழியில் பாடங்களைக் கற்றார். சிறு வயதிலேயே சுவையிக்க அழகானப் பாடல்களை, எழுதும் திறனும் பெற்றிருந்தார். பள்ளிப்படிப்பை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த அவர், தனது பதினாறாவது வயதில், புதுவையில் உள்ள கல்வே கல்லூரியில் சேர்ந்து, தமிழ் மொழியின் மீது அவர் வைத்திருந்த பற்றினையும், அவரது தமிழ்ப் புலமையை விரிவுப்படுத்தினார். தமிழறிவு நிறைந்தவராகவும், அவரது விடா முயற்சியாலும், தேர்வில் முழு கவனம் செலுத்தியதால், மூன்றாண்டுகள் பயிலக்கூடிய இளங்களைப் பட்டத்தை, இரண்டு ஆண்டுகளிலேயே முடித்து கல்லூரியிலேயே முதலாவதாகத் தேர்ச்சிப் பெற்றார். மிகச்சிறிய வயதிலேயே இத்தகைய தமிழ் புலமை அவரிடம் இருந்ததால், கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்தவுடனே அவர், 1919ல் காரைக்காலைச் சேர்ந்த அரசினர் கல்லூரித் தமிழாசிரியாராகப் பதவியேற்றார்.

பாரதிதாசன் அவர்கள், தமிழாசிரியாராகப் பதவியேற்ற அடுத்த ஆண்டிலே அதாவது 1920ஆம் ஆண்டில் பழநி அம்மையார் என்பவரை திருமணம் செய்து கொண்டார். அவர்கள் இருவருக்கும் நவம்பர் மாதம் 3 ஆம் தேதி, 1928ஆம் ஆண்டில் மன்னர்மன்னன் என்ற மகன் பிறந்தார். அதன் பிறகு, சரஸ்வதி, வசந்தா மற்றும் ரமணி என்ற மகள்களும் பிறந்தனர்.

பாரதியார் மீது பற்று

தமிழ்மொழி மீது பற்றுக் கொண்டவராக இருந்த பாரதிதாசன் அவர்கள், அவரது மானசீக குருவாக சுப்ரமணிய பாரதியாரைக் கருதினார். அவரது பாடலைத் தனது நன்பனின் திருமண நிகழ்வின் போது பாடிய அவர், பாரதியாரை நேரில் சந்திக்கவும் செய்தார். பாரதியிடமிருந்து பாராட்டுக்கள் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாமல், அவரது நட்பும் கிடைத்தது அவருக்கு. அன்று முதல், அவர் தனது இயற்பெயரான கனகசுப்புரத்தினம் என்பதை 'பாரதிதாசன்' என்று மாற்றிக் கொண்டார்.

பாரதியாரிடம் நட்பு கொண்ட அன்று முதல், பாரதிதாசன் என்ற பெயரிலே அவர் தனது படைப்புகளை வெளியிட்டார். அச்சமயத்தில், சுதந்திரப் போராட்ட குழல் நிலவியதாலும், அவர் திராவிட இயக்கத்தின் தீவிர தொண்டன் என்பதாலும், தந்தை பெரியார் மற்றும் பல அரசியல் தலைவர்களுடன் இணைந்து பல போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு பலமுறை சிறைக்குச் சென்றார். அவரது இலக்கிய நடையைக் கண்டு வியந்த அன்றைய திரைத் தயாரிப்பாளர்களும், இயக்குனர்களும் அவருக்கு வாய்ப்புகள் வழங்கியதால், அவர் திரைப்படங்களுக்கும் கதை-வசனம் எழுதியுள்ளார். பெருந்தலைவர்களான அண்ணாதுரை, மு. கருணாநிதி, மற்றும் எம்.ஐ. ராமச்சந்திரன் போன்றோர் அவருடைய படைப்புகளுக்காக அவரை ஊக்குவித்ததாலும், அவர் 1954ஆம் ஆண்டில் புதுச்சேரி சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்

படைப்புகள்

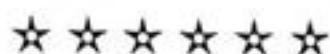
எண்ணற்ற படைப்புகளை அவர் தமிழ்மொழிக்கு வழங்கி இருந்தாலும், சாதி மறுப்பு, கடவுள் எதிர்ப்பு போன்ற மூடநம்பிக்கைகளை மக்களின் மனதிலிருந்து அழிக்கும் விதமாகப் பல்வேறு படைப்புகளை வெளியிட்டார். அவரது மிகச்சிறந்த படைப்புகளில் சில:

'பாண்டியன் பரிசு', 'எதிர்பாராத முத்தம்', 'குறிஞ்சித்திட்டு', 'குடும்ப விளக்கு', 'இருண்ட வீடு', 'அழகின் சிரிப்பு', 'தமிழ் இயக்கம்', 'இசையழுது', 'குயில்', 'தமிழச்சியின் கத்தி', 'பாண்டியன் பரிசு', 'பாரதிதாசன் ஆத்திருடி', 'பெண்கள் விடுதலை', 'பிசிராந்தையார்', 'மயிலம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர்

துதியமுது', 'மூல்லைக் காடு', 'கணவ மன்றம்', 'விடுதலை வேட்கை', மற்றும் பல.

விருதுகள்

பாரதிதாசன் அவர்களுக்கு பெரியார், "புரட்சிக் கவிஞர்" என்ற பட்டமும், அறிஞர் அண்ணா, 'புரட்சிக்கவி' என்ற பட்டமும் வழங்கினர். தமிழ்நாடு மாநில அரசாங்கம், அவரது நினைவாக ஆண்டுதோறும் ஒரு தமிழ் கவிஞருக்கு 'பாரதிதாசன் விருதினை' வழங்கி வருகிறது மற்றும் 'பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்' என்ற பெயரில் ஒரு மாநில பல்கலைக்கழகம் திருச்சிராப்பள்ளியில் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

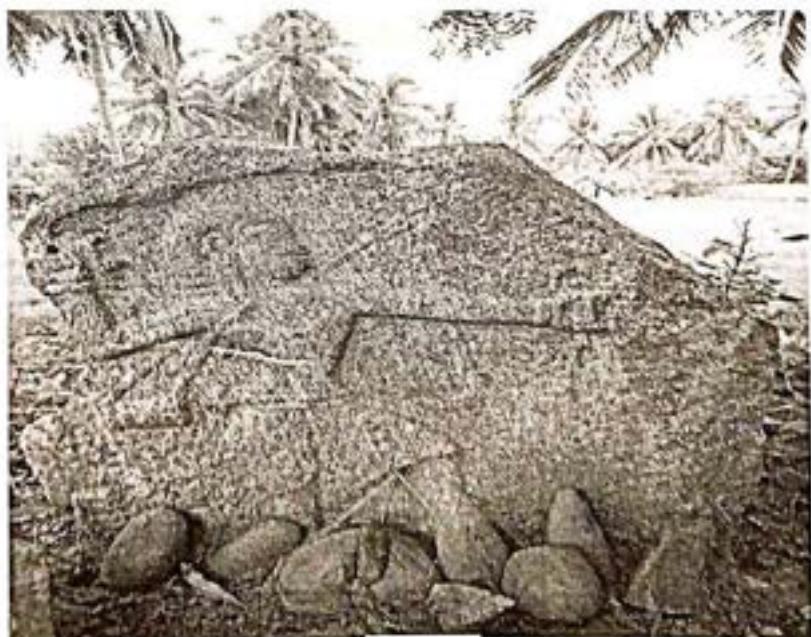

அலகு - 2

2. நடுகல் முதல் நவீன சிற்பங்கள் வரை

2.1 நடுகல்

நடுகல் இறந்தவர்களின் நினைவாக எடுக்கப்படும் நினைவுக் கல் ஆகும். இவற்றை "வீரக் கற்கள்" என்றும் கூறுவர். நினைவுக் கற்கள் எடுக்கும் வழக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்கோ, ஒரு பிரதேசத்துக்கோ அல்லது தனிப்பட்ட பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ உரிய வழக்கம் அல்ல. உலகின் பல பகுதிகளிலும் பெருங்கற்காலம் முதலே இவ்வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. இந்தியாவிலும் வடக்கு, தெற்கு என்ற பேதமின்றி நெடுங்காலமாகவே நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

நடுகல்

வெந்தவர் எவருக்குமே நடுகற்கள் எடுக்கப்படலாமாயினும், வீரமாணம் அடைந்தவர்களுடைய நடுகற்களுக்கே பெருமதிப்பு கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. வீரர்களுக்காக எடுக்கப்படும் நினைவுக் கற்களை மக்கள் வணக்கி வந்தமை பற்றியும் பண்டைக்கால இலக்கியங்களில் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

2.1.1 இந்தியாவில் நடுகற்கள்

இந்தியாவில் நடுகற்கள் அல்லது வீரக்கற்கள் வடக்கே இமாச்சலப் பிரதேசம் தொடக்கம் தெற்கில் கேரள மாநிலம் வரை காணப்படுகின்றன. வடக்கில் இமாச்சலப் பிரதேசம், குசராத், மகாராட்டிரம் ஆகிய மாநிலங்கள் உட்பட்ட பல இடங்களில் இவை உள்ளன. தென்னிந்தியாவிலும் ஆந்திரா, கர்நாடகம், தமிழ்நாடு, கேரளா ஆகிய நான்கு மாநிலங்களிலும் பழங்கால நடுகற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவில் கருநாடக மாநிலத்திலேயே அதிக அளவாக 397 நடுகற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் 202 கற்களும், ஆந்திராவில் 126 கற்களும், கேரளாவில் ஒரு கல்லூரி கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

2.1.2 தமிழ்நாட்டில் நடுகற்கள்

தமிழ் நாட்டில் நடுகல் எடுக்கும் வழக்கம் மிகப் பழங்காலம் முதலே இருந்துள்ளதை, தொல்லியல் ஆய்வுகள் மூலம் தெரிய வந்துள்ளது. இது தவிர சங்கப் பாடல்களிலும், பின்னர் எழுதப்பட்ட நூல்களிலும் நடுகற்கள் பற்றிய தகவல்கள் உள்ளன. செங்கம், தருமபுரி, தேங்கனிக்கோட்டை ஆகியவற்றை அண்டிய பகுதிகளிலேயே பெருமளவில் நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. இப் பகுதிகளில் ஆட்சி செய்த அதியமான் போன்ற அரசர்கள் காலத்தில் நடுகற்கள் எழுப்பப்பட்டு உள்ளது தெரிகின்றது. தமிழ்நாட்டில் சேரன், சோழன், பாண்டியன் காலத்திலும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் வீரமாணம் அடைந்த மனிதர்களுக்கு

மட்டுமல்லாமல், போர்ச் சேவலுக்கு அந்த சேவலின் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட நடுகல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

2.1.3 பாறை ஓவியங்கள்

பாறை ஓவியம் (Rock art) அல்லது பாறைச் செதுக்கல்கள் (Petroglyph) என்பது வரலாற்று - முற்கால மனிதர்களால் செதுக்கிச் செய்யப்பட்ட (அ) வரையப்பட்ட வரி-வடிவ ஓவியத்தைக் குறிக்கும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால மக்கள் விட்டுச் சென்ற பொருள்கள் மற்றும் அவர்கள், தாங்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் உள்ள பாறைகளிலும், குகைகளிலும் வரைந்து வைத்துள்ள ஓவியங்கள் ஆகியவை இவ்வகையுள் அடங்கும்.

உலகின் பல நாடுகளில் இத்தகைய பாறை ஓவியங்கள் கிடைத்துள்ளன. உதாரணமாகப் பிரான்சு, ஸ்பெயின், இத்தாலி, ஆப்பிரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளைக் கூறலாம். இந்நாடுகளில் கிடைத்துள்ள வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட பாறை ஓவியங்களைப் போலவே இந்தியாவிலும் பல இடங்களில் இப்பாறை ஓவியங்கள் கிடைத்துள்ளன. முதல் முதலாக உலகில் பாறை ஓவியமானது ஸ்பெயின் நாட்டில் அல்டமிரா என்னும் இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

கீழ்வாலை - பாறை ஓவியம்

அதேபோல் இந்தியாவில் பீம்பேட்கா என்னுமிடத்திலும், தமிழகத்தில் மல்லபாடி என்னும் இடத்திலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் இதுவரை ஜம்பது இடங்களுக்கு மேல் பாறை ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தை அறிவதற்கு இத்தகு பாறை ஓவியங்கள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இவைகளுள் பல்வேறு கண்டங்களையும் தாண்டிய சில பொதுவான பண்புகளுடன் விளங்குகின்றன என்பதை அறிஞர்கள் இந்த ஓவியங்களை வைத்து நிறுவியுள்ளனர்.

பல்வேறு கண்டங்களிலும் கண்டறியப்பட்ட பாறை ஓவியங்களில், அவற்றின் தோற்றம், குறியீடுகள், அவை வெளிப்படுத்தும் சிந்தனைகள் ஆகியவை பொதுவானதாக அமைகின்றன.

இதன் மூலம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மக்கள் ஓவியங்கள் மூலம் தங்களுக்குள் கருத்துப் பரிமாற்றங்களை நிகழ்த்தினர் என்பதை அறிய முடிகிறது. ஜான் காலிங்வுட், ரொனால்டு மோரிஸ் ஆகியோர் இவ்வோவியங்கள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர்.

2.1.4 வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் என்பதற்கு எழித்துக்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு மந்தைய காலம் என வரலாற்று அறிஞர்கள் விளக்கம் தந்துவார்கள். வரலாற்றுக்கு உட்படும் காலத்தைவிடவும் பல மடங்கு அதிகமான கால எல்லைகளைக் கொண்டதாக வரலாற்றுக்கு மந்தைய காலச்சூழல் அமைந்திருக்கிறது. இன்றைய காலானவிற்கேற்ப சுமார் 20 இலட்சம் ஆண்டுகளிலிருந்து கி.மு 400 வரையிலான ஆண்டுகளை தொல்பழங்காலம் என உலக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்காலக்ட்ட சான்றுகள்தான் ஒரு சமூகத்தின் மிகக்கூடுதலான தொன்மையை, மூல கட்டமைப்பை வெளிப்படுத்த, விளக்க உதவுகின்றன. அவ்வகையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் மிக நீண்டதாக இருப்பினும், அக்காலத்து, மனித எச்சங்கள், மக்கள் விட்டுச் சென்ற சின்னங்கள் மிகவும் குறைந்த அளவிலேயே கிடைக்கின்றன.

அந்தவகையில் மிகத் தொன்மையான ஊழிக்கால மனித எச்சங்கள் ஆப்பிரிக்காவிலும் இந்தியாவில் சோன்பள்ளத்தாக்கிலும், பீக்கிங், ஜாவா

ஆகிய பகுதிகளிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மனித இனத்தின் தோற்றும், வளர்ச்சி முதலியவற்றைக் குறித்து அறிய வரலாற்று அறிஞர்கள் அம்மக்களின் படைப்புகளைக் கொண்டும், தொழில் நுட்ப அடிப்படையிலும் பல்வேறு கால வரைமுறைகளையும் வகுத்துள்ளனர். சுருக்கமாக மனித இன வரலாற்றை,

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்
வரலாற்றுக் காலம்

எனப் பகுப்பார்.

2.1.5 ஓவியங்கள்

பழங்காலத்தில் மக்கள் இயற்கையான குகைத் தளங்களில் வாழ்ந்தனர். எனவே தாங்கள் வாழ்ந்த குகைகளில் ஓவியங்களை வரைந்தனர். குகைகளுக்கு அருகே இருந்த பாறைகளிலும் ஓவியங்களை வரைந்துள்ளனர். குகைகளில் இருட்டாக இருந்ததால் அதிக அளவில் பாறைகளில் ஓவியங்களை வரைந்துள்ளனர். எனவே இவ்வோலியங்களைக் குகை ஓவியங்கள் என்று அழைப்பதைவிடப் பாறை ஓவியங்கள் என அழைப்பது பொருந்தும்.

அக்கால மக்கள் தங்களது வாழ்வின் நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணியதால் ஓவியங்களை வரைந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு வேட்டையாடுதலே முக்கியத் தொழில். எனவே பல்வேறு மிருகங்களைத் தாம் வேட்டையாடுவது போல ஓவியங்களை வரைந்தால், வேட்டையாடும் போது அதிக மிருகங்கள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும், விலங்குகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும் அவற்றை வரைந்திருக்கலாம்.

2.1.6 வகைகள்

பாறை ஓவியங்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மனித இனத்தின் வாழ்க்கைச் சூழலைச் சித்திரிப்பனவாக அமைகின்றன. அவர்களது எண்ணங்கள் நம்பிக்கைகள் முதலியவற்றைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றன. வெவ்வேறு விதமான வடிவங்களிலும், வண்ணங்களிலும்

அமைகின்றன. இந்த ஓவியங்களின் வடிவம் மற்றும் இந்த ஓவியங்களில் இடம் பெறுகின்ற உருவங்களை வைத்து அவற்றை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

2.1.7 முதல் நிலை

முதல் நிலை ஓவியங்கள் தொல்பழங்காலத்தைச் சேர்ந்த மிகத் தொன்மையான ஓவியங்களாகும். இவற்றில் விலங்கின வடிவங்கள் மிகுதியும் இடம் பெற்றிருக்கும். இத்தகைய ஓவியங்கள் தமிழகத்தில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

2.1.8 இரண்டாம் நிலை

இரண்டாம் நிலை ஓவியங்களில் மிகுதியாக வேட்டைக் காட்சிகளே இடம் பெறும். இந்தியப் பாறை ஓவியங்களில், காண்டா மிருகம், சிங்கம், புலி போன்ற விலங்கினங்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருக்கும். மான், ஆடு, பன்றி, மாடு முதலிய வேட்டைக்குரிய விலங்குகள் அதிகமாக இடம் பெறும்.

2.1.9 மூன்றாம் நிலை

இவ்வகை ஓவியங்களில் மனித வடிவங்கள் அதிகமாக இடம் பெறும். போர்க் காட்சிகள் சிறப்பாக இடம் பெற்றிருக்கும். வேட்டைக் காட்சிகளாக இருப்பினும் மனித உருவிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டு இருக்கும். சடங்கு மற்றும் நடன நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றிருக்கும்.

2.1.10 பயன்படுத்திய வண்ணங்கள்

முதல் நிலை ஓவியங்களில் கோடுகளாலான அமைப்பு மட்டுமின்றி அடர்த்தியான வண்ணப் பூச்சு அமைப்புக் காணப்படும். செந்நிறம் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கும். இரண்டாம் நிலை ஓவியங்களில் செந்நிறம், வெள்ளை, கருப்பு ஆகிய நிறங்கள் இடம் பெறும்.

2.1.11 காலத்தைக் கணித்தல்

பாறை ஓவியங்களில் பயன்படுத்தப் பட்ட வண்ணக் கலவையினை இரசாயனச் சோதனை செய்து அவற்றின் காலத்தைக் கணிக்கலாம். மேலும் ஓவியங்களின் வரைவு முறையினை வைத்தும் அவற்றின் வடிவமைப்பைக் கொண்டும் காலம் கணிக்கப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக வரலாற்றுக் காலத்திற்கு மற்பட்ட பாறை ஓவியங்கள் அடர்த்தியான வண்ணப் பூச்சு முறையில் வரையப்பட்டிருக்கும். இவைகளில் சிவப்பு நிறமோ அல்லது வெள்ளை நிறமோ அதிக அளவில் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கும். ஆனால் இரண்டு நிறங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்காது.

அடர்த்தியான வண்ணப்பூச்சு முறையைத் தொடர்ந்து வரும் வளர்ச்சி நிலை கோட்டோவியம் எனப்படும் சுற்று வரை கோட்டு முறை ஆகும். இரு வண்ண ஓவியங்கள் எனப்படுபவை மேற்கண்டவற்றுள் பிந்தைய காலத்தைச் சேர்ந்த ஓவியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

உருவம், வண்ணம், ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஓவியத்தின் காலம் கணிக்கப்படுவதுடன் அவ்வோவியம் கிடைத்த இடத்தினருகில் கிடைக்கும் தொல்லியல் சான்றுகளை வைத்தும் காலம் கணிக்கப்படுகிறது. அவ்வகையில் தமிழகத்தில் இதுவரை கண்டறியப்பட்ட பாறை ஓவியங்களைத் தொல்பழங் காலத்தவை என்று கூற இயலாது. இவை மூன்றாம் நிலை எனக் கூறப்படும் பெறுங் கற்காலத்தின் இறுதிக் காலத்தையும், வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கத்தினையும் சார்ந்தவையாகும். சுருங்கச் சொன்னால் சங்க காலத்தை ஒட்டியவை எனலாம்.

2.1.12 வடிவ அமைப்பு

ஓவியங்களின் வடிவ அமைப்பைக் கொண்டு அவற்றை மூன்று வகையாகப் பிரிப்பார். அவை:

பக்கவாட்டு முறை

நேர் வடிவ முறை

திரும்பிக் கானும் முறை, என்பனவாகும்.

2.1.13 பக்கவாட்டு முறை

பக்கவாட்டு முறை என்பது ஓவியத்தில் முகம் மற்றும் உடல் அகியவற்றின் ஒரு பக்கம் தெரியும்படி வரைவதாகும். வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னர் வரையப்பட்ட பாறை ஓவியங்கள் பக்க வாட்டு முறையில் அடர்த்தியான வண்ணக் கலவையால் வரையப்பட்டிருக்கும்.

2.1.14 நேர் வடிவ முறை

நேர்வடிவ முறை என்பது ஓவியம் நம்மை நேராகப் பார்ப்பது போல அமைந்திருப்பதாகும். நேர் வடிவ முறை முக அமைப்பைச் சிறப்பாகக் காட்டும். உதாரணமாக மனித உருவங்களைக் கூறலாம்.

2.1.15 திரும்பிக் காணும் முறை

உடலைப் பக்கவாட்டு முறையில் அமைத்து முகத்தை மட்டும் திருப்பிக் கொண்டிருப்பது போல் அமைந்திருப்பதைத் திரும்பிக் காணும் முறை என்பர். மிகத் தொன்மையான ஓவியங்களில் பசு, மான் முதலியவை திரும்பிக் காணும் முறையில் வரையப்பட்டிருக்கும்.

2.1.16 நவீனச் சிற்பக் கலைஞர்கள்

இக்காலச் சிற்பிகளில் சிறந்த படைப்புகளைத் தமக்கே உரிய பாணிகளில் படைத்துச் செல்வாக்குப் பெற்ற சிற்பிகள் ஓவியக் கலையிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களே, அவ்வாறு சிற்ப, ஓவியக் கலைகளில் சிறந்து விளங்குபவர்களாகக் கலைச்செம்மல் மூக்கையா, தனபால், வித்யாசங்கர் ஸ்தபதி, கே.எம். கோபால் ஆகியோரைக் கூறலாம். இவர்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாக இங்குக் காணலாம்.

2.1.17 கலைச்செம்மல் மூக்கையா

விருதுநகர் மாவட்டம், இராமசாமி புரம் என்னும் சிறு கிராமத்தில் பிறந்தவர் மூக்கையா. சென்னை ஓவியக் கலைக் கல்லூரியில் பயின்றவர். தமிழக அரசின் கலைச்செம்மல் விருது பெற்றவர். தாம் பிறந்து வளர்ந்த

கிராமச் சூழல், அப்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கை முறை ஆகியவை அவரது படைப்புகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

முக்கையா, சுடுமண் சிற்பங்கள் (Terracotta) செய்வதில் வல்லவர். இவரது சுடுமண் சிற்பங்களில் செவ்வியல் கலைக் கூறுகள் இல்லை; பிரதேசத் தன்மை (நாட்டுப்புறச் சாயல்) இருக்கிறது. எனினும் இவற்றை முற்றிலும் நாட்டுப்புறக் கலை வடிவமாகக் கொள்ள முடியாது. நவீனத் தன்மை மிகுந்தவை இவை.

2.1.18 தனபால்

சென்னை ஓவியப் பள்ளியின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்த எஸ். தனபால் சிறந்த சிற்பியும் ஓவியரும், நடனக் கலைஞரும் ஆவார். சுடுமண்ணால் பல சிற்பங்களை உருவாக்கியவர். தமிழ்க் கலை மரபுகளைத் தற்காலச் சிற்ப வெளிப்பாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் செயல்படுத்தியவர். மாணவர்களை உருவாக்குவதில் இரவும் பகலும் பாடுபட்டவர் இவர். ஆதிமூலம், பாஸ்கரன், தட்சினா மூர்த்தி ஆகிய சிறந்த ஓவியர்கள் இவருடைய மாணவர்கள். சென்னை சிற்ப ஓவியக் கலைஞர்களிடையே பெரும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியவர். சோழ மண்டல ஓவியக் கிராமம் உருவாவதில் பெரும்பங்கு ஆற்றியவர். அதன் வளர்ச்சிக்காகத் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்தவர்.

இவர் பணியாற்றிய சென்னைக் கலைக் கல்லூரியில் மேற்கத்தியப் பாணி சார்ந்த நிலை இருந்த போதிலும், மேற்கத்தியப் பாணியில் இந்தியக் கலாச்சாரத்தைப் புகுத்தித் தமது சிற்பங்களைப் படைத்தார். மரத்தினால் சிற்பங்கள் செய்ததோடு மட்டுமல்லாது பீங்கானிலும் சிற்பங்கள் படைத்துள்ளார். பல புகழ் பெற்ற தலைவர்களின் சிற்பங்களைப் படைத்துள்ளார். இவர் படைத்த ஏசுநாதர் சிற்பமும், ஒளவையார் சிற்பமும் புகழ் பெற்றவை.

2.1.19 வித்யா சங்கர் ஸ்தபதி

இவர் கும்பகோணம் கலை மற்றும் கைவினைக் கல்லூரியில் பணியாற்றியவர். இவர் மரபுக்கும் புதுமைக்கும் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கினார். தமது சிற்பங்களில் உருவத்திலும் உள்ளடக்கக்குத்திலும் தனிப் பாணியை உருவாக்கினார். ரதி, விநாயகர், இராவணன், இரணிய வதை

போன்ற உலோகச் சிற்பங்கள் பழையையின் பின்புலத்தில் நவீனமாக வடிவமைக்கப் பெற்றவை ஆகும். உலோகச் சிற்பங்கள் தவிரச் சுடுமண் சிற்பங்களைப் படைப்பதிலும் சாதனை படைத்தவர் இவர்.

இவர் கிராம வாழ்வின் அழகில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். கிராமியக் கலைகளாலும், சுடுமண் சிற்பங்களாலும் கவரப்பட்டவர். இதனால் கிராமத்துச் சிற்பங்களின் உருவத்தைச் சிதைக்காமல் உண்மையை மிகைப்படுத்தல் என்ற உத்தியைக் கையாண்டார்.

2.1.20 கே.எம். கோபால்

சோழ மண்டல ஓவியக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த சிற்பிகளுள் ஒருவரான கே.எம். கோபால் தமிழக அரசின் கலைச் செம்மல் விருது பெற்றவர். இவரது படைப்புகள் உலோகத்தால் அன்றை. இவர் இந்து சமயம் சார்ந்த இறையுருவங்களை அதிலும், குறிப்பாக விநாயகரது உருவத்தை அதிக அளவில் படைத்துள்ளார்.

2.1.21 நவீனச் சிற்பங்கள்

நவீனச் சிற்பிகளால் படைக்கப்பட்ட நவீனச் சிற்பங்களைச் சில வகைப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தி அவற்றைப் பற்றிக் காணலாம்.

2.1.22 உலோகச் சிற்பங்கள்

மரபு சார்ந்த உலோகச் சிற்பங்கள் முன்பே நம் நாட்டில் உண்டு என்பதை நாம் அறிவோம். மரபு சார்ந்த கதைகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு நவீன உத்திகளைப் பயன்படுத்தி உலோகச் சிற்பங்கள் இப்போது செய்யப்படுகின்றன. அவை நவீனச் சிற்பங்கள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றை இரண்டு விதமாகப் பார்க்கலாம். ஒன்று மரபு சார்ந்த உலோகச் சிற்பங்கள், இரண்டு முற்றிலும் நவீனத்தைச் சார்ந்த சிற்பங்கள்.

2.1.23 மரபு சார்ந்த உலோகச் சிற்பங்கள்

2.1.23.1 அக்னி

வித்யாசங்கர் ஸ்தபதியின் மரபு சார்ந்த சிற்பங்கள் புகழ் பெற்றவை. இவரது அக்னி உலோகச் சிற்பத்தில் தீக்கடவுள் ஜந்து தலைகளுடன் கையில் கூலத்துடன் படைக்கப்பட்டு உள்ளார். தீக் கடவுளின் உருவத்தைச் சுற்றித் தீ நாக்குகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இச்சிற்பம் நாட்டுப்புறச் சுடுமண் சிற்பத்தை அடியொற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

2.1.23.2 இராவணன்

வித்யாசங்கரின் மற்றுமொரு படைப்பு இராவணன் உலோகச் சிற்பமாகும். சற்று வேறுபாடாக இதில் இராவணனது பத்துத் தலைகளும் மூன்று வரிசைகளில் (ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக) அமைக்கப்பட்டு உள்ளன. முதலாவது வரிசையில் ஜந்து தலைகளும், இரண்டாவது வரிசையில் மூன்று தலைகளும், மூன்றாவது வரிசையில் இரண்டு தலைகளும் என அமைந்துள்ளன. கையில் பல்வேறு விதமான ஆயுதங்கள் தாங்கி, நின்ற நிலையில் சிற்பம் காட்சியளிக்கிறது. இச்சிற்பமும் சுடுமண் சிற்பத்தை அடியொற்றியே அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. இது ஓர் ஆல இலையின் தலை கீழ் வடிவம் போல் காட்சியளிக்கிறது.

2.1.23.3 கணேசர்

கே.எம். கோபால் கணேசரது உருவத்தை மாறுபட்ட வடிவங்களில் அமைத்துள்ளார். சான்றாகக் கணேசருக்கே உரியதான் பெரிய தொப்பை வயிற்றைச் சிறியதாகப் படைத்துள்ளார். பால கணபதியின் சிற்பத்தைக் குழந்தை, கால்களை நீட்டி அமர்ந்திருப்பது போன்று அமைத்துள்ளார். மேலும் விநாயகரைக் கணேஷ்வரி என்ற பெயரில் பெண் உருவிலும் அமைத்துள்ளார்.

2.1.24 நவீன உலோகச் சிற்பங்கள்

புதிய பல கநுத்தாக்கங்களுடன் கூடிய நவீன உலோகச் சிற்பத்தில் மரபைக் காண இயலாது. இத்தகு நவீன உலோகச் சிற்பங்களில் சிற்பியின் மனத்தைப் பாதித்த உணர்வுகளுக்கு வடிவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

வித்யாசங்கர் ஸ்துபதி அவர்களின் நவீன உலோகச் சிற்பங்களில் குறிப்பிடத் தக்கவை ஆலமரம், கற்பக விருட்சம் மற்றும் முப்பரிமாணப் படைப்பாக விளங்கும் ரேணுகா தேவி, யுவதி, மிதுனச் சிற்பம் ஆகியவாகும். யுவதி சிறப்பானது. மேல்பகுதி மட்டும் பெண் போன்ற தோற்றத்திலும் கீழ்ப்பகுதி தீர்மானிக்க முடியாததாகவும் உள்ளது.

மிதுனச் சிற்பம் ஆண் பெண் இருவர் படுத்திருக்கும் காட்சியாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வாறுவத்தைப் பஞ்சலோகத்தில் படைத்திருக்கிறார். இச்சிற்பத்தில் முக்கும், கண் இமையும் சிறப்பாகப் படைக்கப்பட்டு உள்ளன.

2.1.25 அரசியல் தலைவர்களின் உருவங்கள்

சிற்பி தனபால் அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் அறிஞர்களின் உருவங்களை உலோகத்தில் மிக அமிகுறப் படைத்துள்ளார். அவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை சர்வ பள்ளி இராதாகிருஷ்ணன், தந்தை பெரியார், டாக்டர் எ.இலட்சுமண் சுவாமி முதலியார், பெருந்தலைவர் காமராசர் ஆகியோருடைய சிற்பங்களாகும்.அவர் படைத்த ஒளவையார் சிற்பம் சற்றே கூன் விழுந்து கையில் கம்புடன், பொக்கை வாடிடன், நீண்ட காதுகளுடன், தோளில் பையுடன் ஆழ்ந்த கலைப் பார்வைக் உருரியதாகக் காணப்படுகிறது.

2.1.26 சிற்பங்கள் செய்யப் பயன்படும் பொருட்கள்

இன்றைய நவீனச் சிற்பங்களைச் செய்யச் சூடுமண், உலோகம் ஆகிய பொருட்கள் பயன்படுவதை ஏற்கெனவே கண்டோம். இவை தவிரக் கண்ணாடி, தோல் கழிவுப் பொருட்கள், ரப்பர், களிமண், தேங்காய் நார், பனங்கொட்டை, சிமெண்ட், மரம் என பல பொருட்களிலும் சிற்பங்கள் உருவாக்கப் படுகின்றன.

2.2 ஜூம்பொன் சிலைகள்

சில்ப சாஸ்திரம், மாணசாரா, அபிலாசித்தார்த்தா சிந்தாமணி ஆகியநூல்களில் பஞ்சலோகம் பற்றியும் சிலை செய்யும் விதிமுறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. செம்பு, வெள்ளி, தங்கம், துத்தம், ஈயம் (copper, silver, gold, zinc and lead) ஆகிய ஐந்து உலோகங்கள் மிக உயர்ந்தவை என்றும், இவை ஐந்தும் கலந்தது ஜூம்பொன்சிலை அல்லது பஞ்சலோகம் என்றும் இந்நூல்கள் கூறுகின்றன.

ஜூம்பொன் சிலைகள்

2.2.1 சிலைசெய்யும்முறை

முதலில் எந்த சிலையைச் செய்ய நினைக்கிறார்களோ அந்த சிலையைப் போல மெழுகில் கரு உருவாக்கப்படும். இதற்கென தனியாக மெழுகு உள்ளது. இந்த மெழுகு ஓருவகை மரத்தில் உருகி வழியும் மெழுகாகும். இதை பாலக்காட்டு மெழுகு என்பர்.

இந்த மெழுகில் சம அளவுக்குக் கங்கிலியம் கலந்து உருக்கி வைத்துக்கொண்டு, தேவையான அளவுக்கு மெழுகில் ஒரு சிலை

உந்வாக்கப்படும். காவிரிக் கரையோரம் படிந்து கிடக்கும் வண்டல் மண்ணை அள்ளிவந்து, அந்த மெழுகுச் சிலையின் மேல் பூசி வார்ப்பு செய்கிறார்கள். வார்ப்பின் கீழ்ப்பகுதியில் ஒரு சிறிய துளை வைக்கப்படுகிறது.

மன் காய்ந்த பிறகு அதை அடுப்பில் வைத்து கூடாக்கி மெழுகை வெளியேற்றிவிடுவர். இந்த உள்ளீடற்ற வார்ப்பில் நன்கு உந்க்கப்பட்ட ஜம்பொன்னை வார்ப்பில் உள்ள துளை வழியாக ஊற்றி, ஒருநாள் கழித்து மண்ணைத் தட்டி உடைத்து, உள்ளே உள்ள உலோகச் சிலையை எடுக்கின்றனர்.

பிசிறுகளோடு உள் இந்தச்சிலையை அதை அரம் கொண்டு தேய்த்து, சீவிளி கொண்டு சீவி, பின் நகாசு வேலை செய்கின்றனர். எல்லாம் முடிந்த பின்னர் சிலைக்குக் கண் திறக்கப்படுகிறது.

தொழில் சார்ந்த கலைகள் கைவினைக் கலைகள் ஆகும். பெரும்பாலும் இவை கிராமப்புறங்களில் வாழும் மக்கள் தங்கள் அன்றாடப் பிழைப்புக்காக தங்களுக்கு அருகில் கிடைக்கும் மூலப் பொருள்களைக் கொண்டு பயன்பாட்டுப் பொருள்களைத் தயாரிப்பது ஆகும்.

2.3 பழங்குடியினர் கைவினைக் கலைகள்

மட்பாண்டங்கள் செய்தல், மூங்கில் கூடைகள் வணைதல், பாய் முடைதல், பட்டு நெசவு செய்தல், பிரம்பு பின்னுதல், மன் பொம்மைகள் தயாரித்தல் மற்றும் பரதநாட்டிய நடன கலைஞர்கள் அணியும் கோவில் நகைத்தொழில் போன்றவை கிராமப்புறக் கைவினைக் கலைகள் ஆகும்.

2.3.1 மட்பாண்டங்கள் தயாரித்தல்

கிராமப்புறங்களில் வேளார் என்று அழைக்கப்படும் குயவர்களால் களிமண் கொண்டு திருவை மூலம் விதம் விதமான பாண்டங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

மட்பாண்டங்கள்

தற்காலத்தில் மண்பானையில் தண்ணீர் சேகரித்துக் குடித்தால் உடலுக்குக் குளிர்ச்சி என்ற கார்த்து மக்களிடையே பரவி இருப்பதால் மண்பானையில் திருக்க குழாய் வைத்து செய்யப்பட்ட மண்பானைகள் சாலையோரங்களில் விற்பனைக்கு வைக்கப் படுகின்றன.

2.3.2 மூங்கிலில் கூடைகள்

உள்ளாரிலேயே கிடைக்கும் மூங்கிலில்களைக் கொண்டு வணையப்படும் கூடைகளைக் குறவர் இன மக்கள் அன்றாடம் விற்பனை செய்வதைக் காணலாம். பொருட்களைச் சேகரம் செய்து வைக்கவும், பழக்கூடை, பூஜைக்கூடை, விளையாட்டுப் பொருட்கள் எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் மூங்கிலில் தயாரிப்பு பிரசித்து பெற்று விளங்குகிறது.

நெகிழி எனப்படும் பிளாஸ்டிக் பைகளுக்குப் பதில் மூங்கிலில் கூடைகளைப் பயன்படுத்துவது சிறப்பு.

2.3.3 பாய் முடைதல்

கோரைப்பாய்-இதன்	தனிச்சிறப்பு	கோடைக்காலத்தில்
குளிர்ச்சியையும், மழைக்காலத்தில்	வெப்பத்தையும்	தர வல்லது. இது

ஆற்றோங்களில் கிடைக்கும் தூரமான புல் வகையைச் சேர்ந்த கோரைகளைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படுகிறது.

கோரைப் பாயில் ஒற்றைப் பல் பாய், இரட்டைப் பல் பாய், பட்டுப் பாய் (திருமணப் பாய்). தடுக்குப் பாய், பந்திப் பாய் எனப் பல்வேறு அமைப்பில் பாய்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

திருமணக் காலமான தை, மாசி, பங்குனி, வைகாசி போன்ற மாதங்களில் திருமணப் பாய்கள் அதிகமாக விற்பனையாகின்றன. தைப்பொங்கல் விழாவின் போது புதிய பாய்கள் வாங்கும் வழக்கம் நாட்டுப்புற மக்களிடம் காணப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் பத்தமட்ட மற்றும் வந்தவாசி பாய் சிறப்பு வாய்ந்தது. பல்வேறு வண்ணங்களில் எழுத்துக்கள், படங்கள் இடம்பெற்ற பாய்களும் விற்பனைக்கு வருகின்றன.

2.3.4 பட்டு நெசவு

திருமண நிகழ்வுகளில் இன்றியமையாத ஆடையாக விளங்குவது பட்டுத் துணி. தறி கொண்டு கையால் நெசவு செய்யப்படும் பட்டிற்கென தனி மதிப்பு உண்டு.

தமிழ்நாட்டில் காஞ்சிபுரம், திருபுவனம், ஆரணி ஆகிய ஊர்கள் பட்டு நெசவிற்கும் பெயர் பெற்றவை.

2.3.5 பிரம்பு பின்னுதல்

Calamus Rotang - என்ற தாவரவியல் பெயர் கொண்ட பிரம்பு கொடி வகையைச் சார்ந்தது. பிரம்பை பயன்படுத்தி தொட்டில், மேசை, பழக்கூடை, நாற்காலி, விதவிதமான கூடைகள் போன்றவை செய்யப்படுகிறது. பிரம்பு குளிர்ச்சியடையது. அதிக நாட்கள் நீடித்து உழைக்கக் கூடியது.

சீர்காழி அநுகே கொள்ளிடம் பகுதியில் மக்கள் சுற்றுலாப் பயனிக்கள் நம்பியே இப்பிரம்பு பொருட்களின் விற்பனையை செய்கின்றனர்.

2.3.6 மண்பொம்மைகள் தயாரித்தல்

களி மண்ணை அச்சுக்களில் பரப்பி செய்யப்படும் சிறுசிறு மண்பொம்மைகள் பல்வேறு வண்ணங்களில் மக்களால் செய்யப்படும் பொம்மைகள் வீடுகளில் அலங்காரப் பொருட்களாக பயன்படுகின்றன.

கைவினைக் கலைகள் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி காரணமாக இயந்திரங்களின் ஆதிக்கத்தால் நலிவடைந்து வருகின்றன.

இருப்பினும் மக்கள் துயர் துடைக்க கைவினை கலைகளைக் காக்க வேண்டும்.

2.3.7 கரிகிரி மட்பாண்டங்கள்

வேலூரில் இருந்து 15 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள கரிகிரி என்னும் கிராமத்தில் சீனக் களிமண்ணில் செய்யப்படும் புகழ்பெற்ற கரிகிரி மண்பாண்டங்கள் தயார் செய்யப்படுகின்றன.

சுமார் 400 வருடங்கள் முன்பு ஆற்காடு நவாப்களின் ஆதரவில், அவர்களுக்காக இந்த மட்பாண்டங்கள் தயார் செய்யப்பட்டன.

சில கடும்பங்கள் மட்டும் ஈடுபட்ட இந்த தொழில் தற்பொழுது அழியும் தாங்களில் உள்ளது. நீர்க் குவளையின் உள்ளே ஊற்றப்படும் நீர் திரும்ப மேல் வழியாக வருவதில்லை; அதன் நீர் ஊற்றும் துவாரத்தின் வழி மட்டுமே வரும்.

ஆற்காடு நவாப்களின் உணவுப் பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக இதைப் போன்ற மண் பாண்டங்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நீர்குவளைகள் தவிர மாய கிழங்கினான் மற்றும் சிவலிங்கம் போன்ற மண் பாண்டங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. கிழங்கினர் அல்லது சிவலிங்க உருவம் பொறிக்கப்பட்ட மேல் பாகத்தில் ஊற்றப்படும் நீரானது ஒரு சுறிப்பிட்ட உயர்த்தை அடையும் வரை கீழ் வழி வருவதில்லை என்பதே இதன் சிறப்பு.

2.3.8 பச்சை குத்துதல்

உடலில் பச்சை வண்ணத்தில் ஊசி கொண்டு குத்திப் பல்வேறு வடிவங்களை வரைந்து அழுகுபடுத்திக் கொள்வது பச்சை குத்துதல் எனப்படும்.

மார்பு, மேல் கை, முன்னங் கை, கால் போன்ற உடற் பகுதிகளில் பச்சை குத்தப் படுகிறது.

குறவர் என்ற இனத்தைச் சேர்ந்தோர் பச்சை குத்தும் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

மஞ்சள் பொடியுடன் அகத்திக் கீரை சேர்த்து அரைக்கின்றனர். அதனை ஒரு துணியில் கட்டி, தீயிலிட்டு எரித்துக் கரியாக்கிக் கொள்கின்றனர். நீர் கலந்து அதனைப் பசையாக்குகின்றனர்.

கூர்மையான ஊசியினால் அந்தப் பசையைத் தொட்டுத் தோலில் குத்திக் குத்தி எடுத்துத் தேவையான உருவங்களை வரைகின்றனர். பச்சை குத்தப்பட்ட பின் சுடுநீரால் கழுவி அதனைச் சுத்தம் செய்கின்றனர். இப்பொழுது பச்சை குத்திய இடம் அழகாகத் தோற்றம் அளிக்கும். இது எந்திலையிலும் அழியாது.

தெய்வ வடிவங்கள், கோலங்கள், தேள், பாம்பு போன்ற உருவங்கள், பெயர்கள் போன்றவை பச்சை குத்துதலில் இடம் பெறுகின்றன.

குறிப்பாகப் பெண்கள் அழகிற்காகவும் அடையாளத்திற்காகவும் இக்கலையைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

அரசியல் தலைவர்கள், சின்னங்கள், திரைப்பட நடிக, நடிகையர் படங்களைப் பச்சை குத்திக் கொள்ளும்பழக்கம் இன்றைய இளைஞர்களிடம் காணப்படுகிறது.

தற்பொழுது மருதாஸிப் பசை கொண்டு இத்தகைய உருவங்கள் அச்சினால் உடலில் வரையப் படுகின்றன. இதனால் பச்சை குத்துதல் கலை இன்று வழக்கொழிந்து வருகிறது.

இக்கலை தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது ஆசியாவின் பிற பகுதிகளிலும் அமெரிக்கா, நியூசிலாந்து, இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளிலும் பரவிக் காணப்படுகிறது. ஐப்பானியரின் அக்குபஞ்சர் மருத்துவ முறையானது பச்சை குத்துதல் கலையோடு தொடர்பு படுத்திக் காணத் தக்கதாகும்.

2.3.9 கொம்பு சார்ந்த கலைப் பொருட்கள்

நாடோடி வாழ்க்கை நடத்தும் தொம்பர் இன மக்கள் மூங்கிலினால் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள், மரச் சீப்புகள், மாட்டுக் கொம்பு

ஆகியவற்றால் உருவாக்கப்படும் கலைப் பொருட்கள் செய்வதைத் தங்களது பரம்பரைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர்.

இவர்கள் சல்லிக் கட்டுக் காளைகளின் கொம்புகளைச் சீவிக் கூர்மைப்படுத்துதல், காடுகளில் தாமாக இறந்து போன காட்டு எருமைகளின் கொம்புகள், அவற்றின் எலும்புகளைச் சேகரித்துப் பக்குவப் படுத்திக் கலைப் பொருட்கள் செய்தல் போன்றவற்றின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயில் தங்களின் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றனர்.

மாட்டுக் கொம்பினைக் கொண்டு மயில், கொக்கு, புறா போன்ற உருவங்களைக் கலை நேர்த்தியுடன் செய்கின்றனர்.

கொக்கு ஓற்றைக் காலில் நிற்பது, தாய்க் கொக்கு உணவினைக் குஞ்சுக்கு ஊட்டுவது, கொக்கு வாயில் மீனைப் பிடித்துக் கொண்டு இருப்பது, பறவைகள் பறப்பது போன்ற வடிவங்களில் கொம்பு சார்ந்த கலைப் பொருட்கள் உருவாக்கப் படுகின்றன. இவற்றை வீட்டு அலங்காரப் பொம்மைகளாகப் பலர் வாங்கிச் செல்கின்றனர்.

2.3.10 தசரா முகமூடிகள்

தசரா முகமூடிகளை உருவாக்கும் கலைஞர்கள் பாணர் என அழைக்கப் படுகின்றனர். முகமூடி செய்வதைத் தங்கள் பரம்பரைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர்.

முகமூடிக்கான அச்சுக்களைப் பாணர்கள் களிமண் கொண்டு செய்கின்றனர். களிமண் அச்சின் மீது காகிதங்களை ஓட்டி, வண்ணமிட்டு முகமூடிகள் தயாரிக்கின்றனர்.

புராண மாந்தர்கள் (பிரம்மன், விஷ்ணு, விநாயகர், ஆஞ்சநேயர், இராவணன்) ஆண், பெண், தெய்வங்கள் (காளி, சுடலை மாடன்), மனிதர்கள் (கிழவன், கிழவி, காவலர்) விலங்குகள் (புலி, குரங்கு, கரடி, மாடு) போன்ற முகமூடிகள் தசரா விழாவிற்காகப் பாணர்களால் செய்யப்படுகின்றன.

இவ்வாறாகக் காகிதம் சார்ந்த கலைப் பொருட்கள் நிகழ்த்து கலைகளிலும் வழிபாட்டிலும் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகின்றன.

2.4 பொம்மைகள்

2.4.1. மரப்பாச்சி

மரப்பாச்சி என்பதற்கு மரப் பொம்மை, மரப் பாவை என்பது பொருளாகும். கோயில்களுக்கு அருகில் உள்ள கடைகளில் மரப்பாச்சி பொம்மைகள் விற்கப்படுகின்றனர். குழந்தைகள் குறிப்பாகப் பெண்குழந்தைகள் மரப்பாச்சி பொம்மைகளின் மேல் மிகுந்த விருப்பம் கொண்டு வாங்கி, விளையாடி மகிழ்கின்றனர்.

மரப்பாச்சிகள் அழகிய வேலைப்பாடுகளோடு மிக நேர்த்தியாகச் செய்யப்படுகின்றன. வண்ணம் பூசப்பட்டும், வண்ணம் பூசப்படாமலும் மரப்பாச்சிகள் விற்பனை செய்யப்படுகின்றன.

பெண்ணிற்கு நீண்ட நாட்களாகத் திருமணம் ஆகவில்லை என்றால் ஒரு சோடி மரப்பாச்சி பொம்மைகள் வாங்கி வந்து அவற்றிற்குத் திருமணம் செய்து வைக்கும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு செய்தால் பெண்களுக்கு விரைவில் திருமணம் கூடும் என்ற நம்பிக்கையும் நிலவுகிறது.

2.4.2. தேர்ச் சிற்பங்கள்

மரங்களை வைத்துத் தேர் செய்யும் மரபு தமிழகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக வழக்கிலிருந்துள்ளது. மரத் தேர்களின் அடிப்படையில் தான் கல்தேர்கள் என்னும் ஒற்றைக்கல் ரதங்கள், பல்லவர்களால் மாமல்ல புரத்திலும், பாண்டியர்களால் கழுகு மலையிலும் அமைக்கப்பட்டன. இருப்பினும் பழங்காலத்தில் அமைக்கப் பட்ட தேர்களைக் காண முடியவில்லை. இருப்பினும் சங்க இலக்கியங்களிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும், மனிமேகலையிலும் தேர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தமைக்கான செய்திகள் உள்ளன. அவை நெடுந்தேர், பொற்றேர், கொடிஞ்சி நெடுந்தேர், கொடித்தேர், அணிகொள்தேர் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரம் புத்தக் கடவுளுக்கு என்று தேர்த்திருவிழா நடைபெற்றதைக் குறிப்பிடுகிறது.

2.5 தேரின் பயன்பாடு

தற்போது பெரும்பான்மையான கோயில்களில் தேர்கள் உள்ளன. அவை இடைக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை செய்து வைக்கப் பட்டவையாகும். பல கோயில்களின் தேர்கள் விசயநகர் நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் செய்விக்கப்பட்டவை ஆகும். திருவிழாக் காலங்களில் இறையுருவங்களை வீதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லவே கோயில் போன்ற அமைப்புடைய இத்தேர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தமிழகத்தில் 866 தேர்கள் இருப்பதாகக் கணக்கெடுப்பு அறிக்கை கூறுகிறது.

2.5.1 தேரின் அமைப்பு

இந்த நடமாடும் கோயில்கள் நான்கு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கணமான சக்கரங்களைக் கொண்டவையாகும். இவற்றின் மூன்று பக்கங்களிலும் இறையுருவங்களும், புராணக்கதைத் தொகுதிகளைக் காட்டும் சிற்பத் தொகுதிகளும், மிருகங்கள், செடி கொடிகள் ஆகியவற்றின் உருவங்களும், ஆங்காங்கே பக்தர்கள் மற்றும் கொடையாளிகளின் உருவங்களும் செதுக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். திருவிழாக் காலங்களில் அவற்றின் மீது எண்ணெய் பூசுவதால் இச்சிற்பங்கள் அழகாகக் கற்சிற்பங்கள் போன்று கருமை நிறுத்தில் காட்சியளிக்கும்.

2.5.2 தேரிலுள்ள சிற்பங்கள்

தமிழகத்துத் தேர்களில் முக்கியத் தட்டுகளில் உள்ள சிற்பங்கள் எட்டு அங்குலம் முதல் இரண்டரை அடி உயரமுள்ளவாக அமைந்துள்ளன. சிற்றுருச் சிற்பங்கள் ஆறு அங்குலம் உயரம் உடையனவாகும். தேரின் அச்சுப் பகுதியில் கணபதி, முருகன், பூத கணங்கள் ஆகியோரின் உருவங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் தேர்களின் பாதுகாவலர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். தேர்களில் அதிட்டானப் பகுதிகளில் இந்து சமயத் தொன்மக் கதைகளும், மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முறைகளைச்

சித்திரிக்கும் செய்திகளும், சிற்பங்களாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன. தேரின் பீடத்தில் நாட்டியப் பெண்கள், இசைக் கருவிகளை மீட்டுவோர், ஆச்சார்ய புருஷர்கள், அஷ்டதிக் பாலகர்கள், கஜலட்சுமி ஆகியோரின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

2.5.3 வாகனங்கள்

கோயில்களில் திருவிழாக் காலங்களில் இறையுருவங்களை வீதி உலாவிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக அந்தந்த இறையுருவத்திற்குத் தொடர்பான வாகனங்கள் மரத்தினால் செய்யப் பட்டன. தஞ்சாவூருக்கு அருகில் ஒரு கிராமத்தில் இன்றும் வாகனங்கள் செய்யும் தொழில் நடைபெற்று வருகின்றது. அங்கு அன்னம், மயில், சிங்கம், நந்தி, கருடன், யானை, காமதேனு போன்ற வாகனங்கள் செய்விக்கப் பட்டுக் கோயில்களுக்கு விற்பனை செய்யப் படுவதைக் காணலாம். இவ்வாகனங்கள் இந்து சமய மேல்தட்டுக் கருத்துகளுக்கும் நாட்டுப்புறக் கலைக்கும் பாலங்களாக அமைகின்றன. கோயில்களுக்குள் இறைவனின் கற்சிற்பங்களுடன் சேர்த்துச் செய்யப்படும் வாகனங்கள் அவ்விறைவனுக்கு நிகராகவே வணங்கப்படுகின்றன. இவை தற்காலிகமாக, முக்கியத் திருவிழாக்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தக் கூடியனவாகும். இன்று பெரும்பான்மையான கோயில்களில் உள்ள வாகனங்கள் நாலூறு ஆண்டுகளுக்கு உள்ளாகச் செய்விக்கப் பட்டவையாகும்.

2.6 சுடுமண் சிற்பங்கள்

தமிழகத்தில் உலோகச் சிற்பங்களுக்கு முன்பிருந்தே சுடுமண் சிற்பங்கள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது பிற நாடுகளிலும் சிற்பங்கள் முதல் முதலாக மண்ணினால்தான் செய்யப்பட்டன. இந்தியாவில் சிந்து சமவெளியில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட புதைபொருள் சின்னங்களில் சுடுமண் சிற்பங்கள் கிடைத்துள்ளமை அவற்றின் பழையையத் தெளிவுறுத்துவதாக அமைகின்றது.

சடுமண் சிலைகள்

இன்றைய சடுமண் சிற்பங்களில் கிராமத்து நடனம், பறையடித்தல், ஜல்லிக் கட்டு என எது சிற்பியின் மனத்தைக் கவர்கிறதோ அது சிற்பமாக உருவாகிறது.

முக்கையாவின் சடுமண் சிற்பங்களில் அலங்காரங்கள் அதிக அளவில் காணப்படுவதில்லை. உருவங்களில் அங்க இலக்கணங்கள் மீறப்பட்டிருக்கும். சான்றாக இவரது படைப்பான பறையறையும் மனிதனது சிற்பத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அவனது மகம் வெறும் உட்கவிந்த தட்டுப் போன்று இருக்கிறது. கனமான, எடுப்பான மூக்கும், உதடுகளும் தவிரக் கண், காது, தலைமுடி போன்றவை தெளிவின்றியே படைக்கப்பட்டு உள்ளன. கண்கள் இருக்கும் இடத்தில், அமைக்கப்பட்டு உள்ள குழியின் நிழல் கண்கள் இருப்பது போன்ற உணர்வைப் பார்வையாளர்களுக்கு ஏற்படுத்துகிறது.

பறை கொட்டுபவனின் பறையைத் தாங்கியுள்ள விரல்கள், உடம்பின் பிற உறுப்புகளை விடப் பெரியவையாகப் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இடையிலிருந்து மேற்பகுதியானது இடையிலிருந்து கீழ்ப்பகுதியை விடப் பெரிதாக இருக்கிறது.

ஜல்லிக் கட்டு எனும் சிற்பத்தில் காளை மாட்டின் வயிற்றுப் பகுதி பள்ளமாகக் குடைந்து எடுக்கப்பட்ட நிலையில் அமைக்கப்பட்டு உள்ளது.

சண்டையிலிரும் காலைக்குக் கனமான வயிறு தேவையில்லை என்பதால் நூள் அகலை அவ்வாறு படைத்துக் காட்டியன்னார் ஈக்கையா. எஸ். தனபாலின் 'தலை' (Head) என்னும் சடுமண் சிற்பம் சிறப்புடையதாகும்.

2.7 நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள்

நாட்டுப்பாக் கெய்வங்கள் என்பவை நாட்டுப்பா மக்களான கிராம மக்கள் வாரியாகவின்ற கெய்வங்களாகவர். இங்கக் கெய்வங்களை நாட்டார் தெய்வங்கள் என்றும், சிறு தெய்வங்கள் என்றும் கூறுகின்றனர். இந்த நாட்டுப்பாக் கெய்வங்களின் வமிபால் பொங்கலெய்வங்களின் வமிபாலகளைப் போல் அல்லாமல் மாறுபட்டுள்ளது. இதனை சிறுதெய்வ வழிபாடு என்கின்றனர்.

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் தெலுங்கு, தமிழ் மொழி பேசுகின்றவர்களால் வழிபடப்படுகின்றன.

2.7.1 வகைப்பாடு

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களை ஊர்த்தெய்வம், குலத்தெய்வம், இனத்தெய்வம், மாலைத்தெய்வம், சமாதி தெய்வம் என ஐந்து வகையாக வகைப்படுத்துகின்றனர்.

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களை ஆண் தெய்வங்கள், பெண் தெய்வங்கள், கல்கள் என ரைட் ரெவரேண்ட் கென்றி வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

2.7.2 தெய்வங்களின் தோற்றம்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் தோன்றிய விதத்தினைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் ஆறு. இராமநாதன். அவை வருமாறு,

மனிதர்களின் அகால மரணத்திலிருந்து தோன்றுதல், வேள்விகளிலிருந்து தோன்றுதல், சிவபெருமான்- சக்தி உறவாலும், கேவர்கள் - அாக்கர்கள் கொடர்பாலம் கோன்றாகல் என மூன்று வகையான முறைகளில் நாட்டார் தெய்வங்கள் தோன்றுகின்றன.

வெள்ளில் மனிகர்களின் அகால மாணக்கில் கோன்றாம் நாட்டுப்பாக் தெய்வங்கள், தற்கொலையிலிருந்து தோன்றுதல், கொலையிலிருந்து தோன்றுதல் என இரு வழிகளிலும், வேள்விகளிலிருந்து தோன்றும் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் சிவபெருமான் ஆணைப்படியும், மனிதர்கள் நடத்தும் வேள்வியிலிருக்கும் என இரு மறைகளில் உருவாகின்றார்கள். பிறவழிகளான உடலுறவிலிருந்து தோன்றுதல் சிவபெருமான் - சக்தி

தம்பதிகளின் ஏழலமாகவோ, தேவர்- அசரர்- முனிவர்களின் உடலுறவாலும் தோன்றுகின்றன.

2.8 குமரி முணையில் திருவள்ளுவர் சிலை

திருவள்ளுவர் சிலை என்பது திருக்குறள் எழுதிய திருவள்ளுவருக்கு தமிழ்நாடு அரசு குமரிக் கடலில், கடல் நடுவே, நீர் மட்டத்திலிருந்து 30 அடி உயரமுள்ள பாறை மீது அமைத்த 133 அடி உயரச் சிலை ஆகும். இந்த சிலை அமைக்கும் பணி 1990, செப்டம்பர் 6 இல் தொடங்கப்பட்டு 2000, சனவரி 1 இல் திறக்கப்பட்டது.

திருவள்ளுவர் சிலை

விவேகானந்தர் நினைவு மண்டபம் நிறுவிய ஏக்நாத் ராணடே அதனாங்கே உள்ள பாறையில் திருவள்ளுவருக்கு சிலை வைக்கலாம் என்ப பரிந்துரைத்து முழுத் திட்டம், வரைபடம் மற்றும் மதிப்பீட்டை அப்போதைய முதல்வர் மு. கருணாநிதியிடம் கொடுத்தார்.

1975ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் திருவள்ளுவர் சிலை அமைக்கத் திட்டமும் அறிவிக்கப்பட்டது. 1979ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 15 ஆம் தேதி அப்போதைய ஆளுநர் பிரபுதாஸ் பட்வாரி, பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையில் எம்.ஐ.ஆர் கன்னியாகுமரியில் திருவள்ளுவர் சிலை அமைக்க அடிக்கல் நாட்டினார். 1990-91ல் நிதிநிலையில் சிலை அமைப்பதற்காக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு, 1990 செப்டம்பர் 6 ஆம் நாள் சிலை அமைக்கும் பணியை முத்தமிழரினார் மு. கருணாநிதி தொடங்கிவைத்தார்.

மாமல்லபுர அரசு கட்டட மற்றும் சிற்ப கலைக்கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் கணபதி தலைமையில் சிலை செதுக்கும் பணி தொடங்கியது. ஆனால் சட்டமன்றத் தேர்தலுக்குப் பிறகு கட்டுமானப்பணி கிடப்பில் போடப்பட்டது. 1997 இல் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று பணி விரைவு படுத்தப்பட்டது. சிலை அமைக்க கற்களை எடுத்து செல்ல கொச்சியிலிருந்து 'பாண்டுன்' என்ற படகு ஒன்று வாங்கப்பட்டது. மொத்தம் 3,681 கற்கள் பயன்படுத்தி ஆதாரப் பீடம் அமைக்கப்பட்டது. முகம் 10 அடி உயரம், 40 அடி உயரத்தில் கழுத்து இடுப்பு பகுதிகள், 40 அடி உயரத்தில் இடுப்பு முதல் கால்பாதம் வரையும், கொண்டை பகுதி 5 அடியிலும் அமைக்கப்பட்டு திருவள்ளுவர் சிலை 133 அடி உயரத்தை எட்டியது. மொத்தம் 6.14 கோடி செலவில் பணியாளர்கள், சிற்பிகள், உதவியாளர்கள் மற்றும் மேற்பார்வையாளர் என 150க்கும் மேற்பட்டவர்கள் நாளௌன்றிற்கு 16 மணி நேரம் உழைப்பில் உருவானது.

சிலையின் இடுப்பு வளைவு சுற்று சவாலாக இருந்தாலும் நவீன அறிவியல் துணையோடு வாஸ்துசாஸ்திரப்படி இதனை மர மாதிரி உருவாக்கி அதன் எடை மையத்தை அளந்து அதன் பின்னர் கட்டப்பட்டது.

கன்னியாகுமாரி, அம்பாசமுத்திரம் மற்றும் சோழிங்கநல்லூர் என மூன்று சிலைக்கூடங்களில் பணிகள் நடைபெற்றன. அம்பாசமுத்திரத்திலிருந்து 5000 டன் எடை கொண்ட கற்களும், சோழிங்கநல்லூரிலிருந்து 2000 டன் தரமான கருங்கற்களும் வந்தன.

13 அடி நீளமும் 15 டன் எடையும் கொண்ட பெரிய கற்கள் மட்டும் 3,681 ஆகும் மற்றவை மூன்றிலிருந்து எட்டு டன் எடை கொண்டவை. காது, மூக்கு, கண், வாய், நெற்றி பகுதிகளுக்கான கற்கள் கையால் செதுக்கப்பட்ட ஒரே கற்களாகும். பணைமரமும், சவுக்கு மரமும், இரும்புக் கம்பிகளும், சாரங்கட்டப் பயன்பட்டது. மொத்தம் 18,000 சவுக்கு மரங்கள் இரண்டு சரக்குங்கு கொள்ளலும் கொண்ட கயிற்றால் மழு சாரமும் கட்டப்பட்டது. இறுதியாக 2000 ஜனவரி 1ம் தேதி அப்போதைய முதல்வர் மு. கருணாநிதி சிலையைத் திறந்து வைத்தார்.

2.8.1 சிலை அமைப்பு

திருவள்ளுவர் சிலை பல கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட பல மாடிக் கட்டிடம் போன்ற அமைப்பு கொண்டதாகும். உலகில் இதுபோன்ற கருங்கற்களால் ஆன சிலை கிடையாது.

சிலையினுள் 130 அடி உயரம் வரை வெற்றிடம் உள்ளது. இந்த வெற்றிடம் சிலையின் ஸ்திரக் கண்மையை உறுதிப்படுத்தும் நுட்பமடையது. கல்லால் ஆன உத்திரங்களும், கட்டாயங்களும் பரவப்பட்டு சிலை எப்பக்கத்திலும் சாய்ந்து விடாது நேரே நிற்குமாறு உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

பீடத்தின் 38 அடி உயரமானது திருக்குறளின் அறத்துப்பாலின் 38 அதிகாரங்களையும், பீடத்தின் மேல் நிற்கும் 95 அடி உயரச் சிலையானது திருக்குறளின் பொருள் மற்றும் இன்பத்துப்பாலின் 95 அதிகாரங்களையும் குறிப்பதாகத் திகழ்கின்றது.

மண்டபத்தின் உட்புறச் சுவற்றில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலிருந்து ஒரு குறள் வீதம் 133 குறட்பாக்கள் தமிழிலும் அவற்றுக்கு நிகராக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

2.8.2 சிலை குறிப்புகள்

மொத்த சிலையின் உயரம் - 133 அடி

சிலையின் உயரம் - 95 அடி

பீடத்தின் உயரம் - 38 அடி

சிலையின் உருவாக்கம் - 3 டன் முதல் 8 டன் வரை எடையுள்ள 3681 கருங்கற்களைக் கொண்டு நிறுவப்பட்டுள்ளது.

சிலையின் மொத்த எடை - 7,000 டன்

சிலையின் எடை - 2,500 டன்

பீடத்தின் எடை - 1,500 டன்

பீடத்தைச் சுற்றி அமைந்துள்ள மண்டபத்தின் எடை - 3,000 டன்

2.8.3 சிலை அளவுகள்

முக உயரம் - 10 அடி

கொண்டை - 3 அடி

முகத்தின் நீளம் - 3 அடி

தோள்பட்டை அகலம் - 30 அடி

கைத்தலம் - 10 அடி

உடம்பு (மார்பும் வயிறும்) - 30 அடி

இடுப்புக்குக் கீழ் தொடை மற்றும் கால் - 45 அடி

கையில் ஏந்திய திருக்குறள் ஏட்டின் நீளம் - 10 அடி

2.8.3 பராமரிப்பு

2004 டிசம்பர் மாதம் ஏற்பட்ட சனாமியின் போதும் நிலநடுக்கத்தின் போதும் பாதிப்பின்றி இச்சிலை எதிர்கொண்டுள்ளது. உப்புக் காற்றிலிருந்து சிலையைப் பாதுகாக்க எப்போசெட் என்ற ரசாயனக் கலவை நான்காண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூச வேண்டும் என்று ஸ்தபதி கணபதி பரிந்துரைத்தார். மேலும் சிலை முழுவதும் படிந்துள்ள உப்பை உறிஞ்ச காகிதக்கூழ் பூசப்பட்டது உப்பு நீக்கப்படும். அதன் படி இச்சிலை

பாராமரிக்கப்படுகிறது. இவ்வகையில் நான்காவது புதுப்பிக்கும் பணி 2017 அக்டோபர் 15 ஆம் நாள் நிறைவேற்றப்பட்டது.

2.9 இசைக் கருவிகள்

இசை மிடற்றிசை, கருவியிசை என இருவகைப்படும். குரலால் பாடப்படுவது மிடற்றிசையாகும். கருவிகளால் இசைக்கப்படுவது கருவி இசையாகும். இசையை இசைப்பதற்கும், இசைக்கு மேலும் செறிவுட்டவும் இக்கருவிகள் பயன்படுகின்றன.

இசைக்கு மேலும் செறிவுட்டும் வகையில் அமையும் பொழுது இவற்றைத் துணைக்கருவிகள் என்பர். இசையில் பல புதிய பாணிகள் தோன்றுவதற்கு இசைக் கருவிகளே துணை புரிந்துள்ளன. ஜந்நாற்றிற்கும் மேலாக இசைக் கருவிகள் இந்தியாவில் உள்ளன. இவற்றில் சுமார் இரு நூற்றைம்பது இசைக் கருவிகள் தமிழகத்தில் உள்ளன. இத்தகைய இசைக்கருவிகளை இசைக்கும், தரத்திற்கும் ஏற்ப வகைப்படுதியுள்ளனர். இவற்றைத் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்று வகைப்படுத்துவர்:

2.9.1 தோற்கருவி

இசையின் உயிராகத் தோற்கருவிகள் விளங்குகின்றன. தோலால் போர்த்தப்பட்ட கருவிகள் தோற்கருவிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஒரு காலத்தில் செய்தி அறிவிக்கத் தோற்கருவிகளே பயன்படுத்தப்பட்டன.

போர்ப்பறைகளாகவும், இறைவழிபாட்டுக்கருவியாகவும், அரசா ணைகளைத் தெரிவிக்கவும், இசை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இக்கருவிகள் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

உடுக்கை, உறுமி, கஞ்சிரா, கடம், கிணை, தண்ணுயை, தவில், பம்பை, பறை, மிருதங்கம், முரசு போன்ற தோற்கருவிகள் இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. இவை கருங்காலி, செங்காலி, வேம்பு, பலா, உலோகம், மண் போன்றவற்றால் செய்யப் படுகின்றன. ஆவின் தோல், ஆட்டுத்தோல், காளையின் தோல் போன்றவற்றால் போர்த்தப்படுகின்றன.

தோல்களை இறுக வளைத்துக்கட்ட தோல் வார்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

2.9.2 துளைக் கருவி

துளைக் கருவிகள் தொன்மையான இசைக் கருவிகளாகும். இதனை இயற்கை தந்த இணையற்ற கருவி என்பர். வண்டு துளைத்த மூங்கில் மரத்தின் வழியாகக் காற்றுச் செல்கையில் எழுந்த இனிய ஓசையைக் கேட்டு, இதன் அடிப்படையில் இவ்விசைக் கருவிகளை உருவாக்கினர். மூல்லை நிலத்து மக்கள் கண்ட கருவியாகக் குழல் உள்ளது.

குழல் கருவிகளாக நாதசுரம், புல்லாங்குழல், கிளாரினெட், ஒத்து, ஆர்மோனியம், கொம்பு, முகவீணை போன்ற கருவிகள் உள்ளன.

2.9.3 நரம்புக் கருவி

நரம்புக் கருவியைத் தந்தி வாத்தியம் என்பர். யாழ், வீணை, தம்புரா, பிடில் போன்ற கருவிகள் நரம்புக் கருவிகளாகும். துளைக்கருவி ஆயர்குல மக்கள் தந்தது போல் நரம்புக் கருவிகளை வேடுவர்கள் வழங்கினர்.

2.9.4 கஞ்சக்கருவி

உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட கருவிகளைக் கஞ்சக் கருவி என்பர். கைத்தாளம், பிரும்மதாளம், எலத்தாளம், குழித்தாளம், சல்லரி போன்ற கருவிகளைக் கஞ்சக்கருவி என்பர். இவை வெண்கலம் என்னும் உலோகத்தால் செய்யப்படுகின்றன. மங்கல இசைக்குழு, தேவார இசைக்குழு, ஆடலிசைக் குழுவில் இன்றும் இவற்றைப் பார்க்கலாம். அரிகதை செய்வோர், பசனைக்குழு போன்றோரிடமும் இத்தகு கருவிகளைக் காணலாம். ஓசையமைதிக்கேற்பச் சிறிய, பெரிய, அகலமுள்ள தாளங்கள் அமையும். இரு கைகளிலும் ஏந்தித் தட்டும் பொழுது ஓசை அதிர்வு தடைப்பாத வகையிலும் கையில் பிடித்துக் கொள்ளும் வகையிலும் கயிறு கட்டப்பட்டு இருக்கும்.

2.10 மிருதங்கம்

மிருதங்கம் அல்லது தண்ணுமை என்பது தென்னிந்தியாவில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு தாள் வாத்தியமாகும். மிகப்பெரும்பாலான கருநாடக இசை நிகழ்ச்சிகளில், சிறப்பாக வாய்ப்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளில், மிருதங்கம் முக்கியமாக இடம்பெறும். மிருதங்கம் தொன்மையான வரலாற்றைக் கொண்ட ஓர் இசைக்கருவி எனக் கருதப்படுகிறது. இதையொத்த இசைக்கருவி சிந்துவெளி நாகரீக காலத்திலும் புழக்கத்தில் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன.

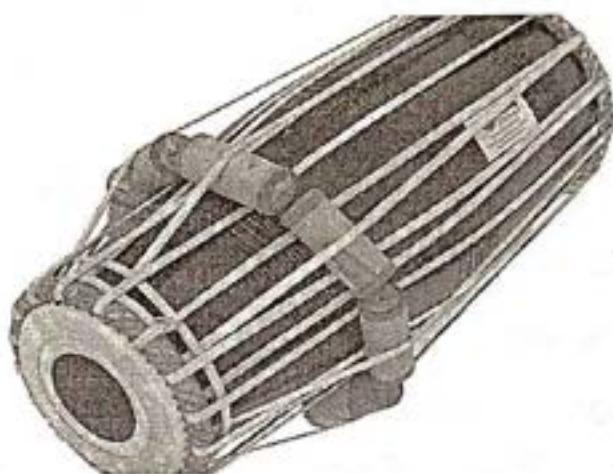
'மதங்கம்' என்னும் பழந்தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபே 'மிருதங்கம்' என்னும் வடமொழிச் சொல் எனக் கருதுகிறார்கள். தமிழின் 'மேது' என்பதே 'மிருது' எனத் திரிந்தது.

பெரும்பாலும் பலாமரக் குற்றியைக் குடைந்து இக்கருவி செய்யப்படுகிறது. இது, இதன் வட்டவடிவ முனைகளில், ஒருமுனை, மற்றமுனையிலும் சற்றுப் பெரிதாகவும் நடுப்பாகம் இவ்விரு முனைகளின் அளவிலும் சற்றுப் பெரிய விட்டமுள்ளதாகவும் அமைந்த ஒரு பொள் உருளை வடிவினதாக அமைந்துள்ளது. திறந்த இரண்டு முனைகளும் தோலினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இத் தோற்பகுதிகள் இரண்டும் தோலினாற் செய்த வார்களினால் ஒன்றுடனொன்று இழுத்துப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. வலது பக்கத்தோலில் "சோறு" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு கரு நிறப் பதார்த்தம் நிரந்தரமாக ஒட்டப்பட்டிருக்கும். மறுபக்கத்தில் வாத்தியத்தை வாசிப்பதற்குச் சற்று முன்னர், மாவும் நீரும் கலந்த ஒரு கலவை தடவப்படும். நிகழ்ச்சி முடிவடைந்ததும் இது நீக்கப்படும். மிருதங்கம் இருந்த நிலையிலேயே வாசிக்கப்படுவது வழக்கம்.

2.10.1 மிருதங்கம் அமைப்பு

'மிருதங்கம்' என்று பகுபடும் வடமொழிச் சொல்லுக்கு 'மண்ணை அங்கமாகக் கொண்டது' என்பது பொருள் என்ற போதிலும், இன்றைய மிருதங்கங்கள் மரத்தால் ஆனவை. முதிர்ந்த பலா மரத்தைக் கடைந்து

செய்யப்படும் இந்த வாத்தியத்தின், நடுப்பகுதி பெருத்தும், வாசிக்கும் இரு பக்கங்களில் நடுப் பகுதியை விட சிறியதாகவும் அமைந்திருக்கும். தோலால் மூடப்பட்ட இரு பக்கங்களையும், தோல்வார் இணைத்திருக்கும். வலப்பக்கத்தை வலந்தலை என்றும், இடப்பக்கத்தை இடந்தலை அல்லது தொப்பி என்றும் கூறுவர்.

மிருதங்கம்

வலந்தலையின் நடுவே கரணை இடப்பட்டிருக்கும். கிட்டான் என்ற ஒரு வகைக் கல்லைப் பொடியாக்கி, அதை அரிசிச் சோற்றுடன் கலப்பதன் மூலம் கிடைக்கும் கலவைக்கு சிட்டம் என்று பெயர். இந்தச் சிட்டம் அடுக்கடுக்காய் வட்டமாக வலந்தலையின் மத்தியில் இடப்படும். இதற்குக் கரணை அல்லது சோறு என்று பெயர். இந்தக் கரணையினாலேயே மிருதங்கம் ஸ்ருதி வாத்யம் ஆகிறது. அதாவது பாடகரின் ஸ்ருதியிலேயே மிருதங்கத்தின் ஸ்ருதியையும் கூட்டிக் கொள்ளும் வசதி உண்டு. தவில், கஞ்சிரா போன்ற வாத்தியங்களும் கேட்பதற்கு இனிமையாக இருப்பினும், அவற்றை பாடகர் அல்லது வீணை, குழல் முதலான வாத்தியத்தின் ஸ்ருதியோடு சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது.

கடம் போன்ற வாத்யங்களுக்கும் ஸ்ருதி உண்டென்ற போதும், மிருதங்கத்தில் மட்டுமே பல்வேறு சொற்களை வாசிக்க முடியும். இந்தக் காரணங்களாலேயே மிருதங்கத்தை ராஜ வாத்தியம் என்றும் அழைப்பதுண்டு.

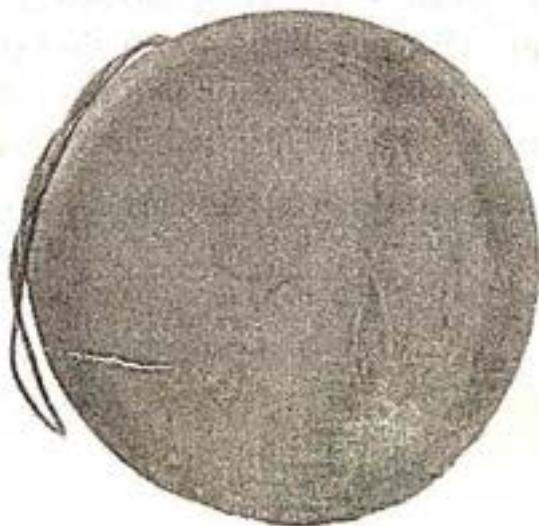
சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன், மராட்டியர் ஆட்சியில் 'மிருதங்கம்' தமிழகத்துக்கள் நுழைந்தது என்பது இசை ஆய்வாளர்களின் ஒருமித்த கருத்து.அது வரை பஜைனா, ஹரிகதை, மராட்டிய நடனங்கள் ஆகியவற்றில் வாசிக்கப்பட்டு வந்து மிருதங்கம், தஞ்சை வந்தபின் தமிழ்நாட்டின் சங்கீதம், சதிர் முதலியவற்றிலும் இடம் பெற்றது. காலப்போக்கில், தமிழ்நாட்டில் வேறான்றியிருந்த லய வடிவங்களும் மிருதங்க வாசிப்பின் மேல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள்.

2.10.2 குச்சி மிருதங்கம்

வலது பக்கத்தில் இரு தோல்களுக்கு நடுவே மெல்லியக் குச்சிகளை சொருகுவர். இதன்மூலம் வித்தியாசமான ஒலியினைக் கொண்டுவர இயலும்.

2.11 பறை

பறை மிகத் தொன்மையான தோற்கநிலையாகும். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் திணைக்குரிய கநுப்பொருள்களில் பறையும் ஒன்றாகும். இப்பறை ஏனைய தோற்கநிலைகளைப் போல் தோலால் போர்த்தப்பட்ட கநிலையாகும்.வாரால் விசித்து இறுக்க்கட்டப்பட்டதாகும் .இது ஒரு முக முடையது. இரட்டை முகங்களுடனும் இருந்துள்ளது. குறுந்தடி கொண்டு பறையடித்து ஒலி எழுப்புவர்.

பறை

பறை போர்ப்பறை, வெருப்பறை, வெறியாட்டுப்பறை, பேரோசைப் பறை, தட்டைப்பறை என்று வழங்குவர். தொல்காப்பியர் தினை அடிப்படையில் குறிஞ்சிப் பறை, மூல்லைப் பறை, மருதப் பறை, நெய்தற் பறை, பாலைப் பறை என்று நிலத்தின் அடிப்படையில் அழைக்கிறார்.

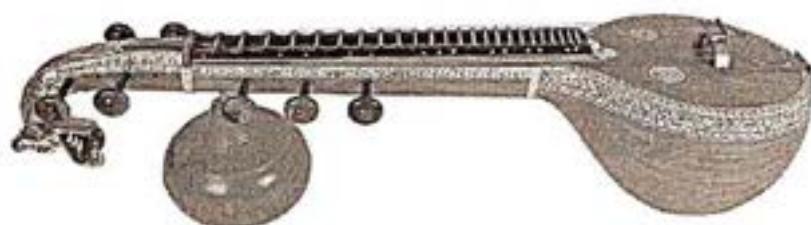
பகைவர் நாட்டைக் கைக் கொண்டபின் பறையறைந்து செய்தி அறிவித்தலும், வெற்றி பெற்ற பின் வெற்றிப்பறையிடுதலும், தோல்வியைப் பறையறைந்து தெரிவித்தலும் பண்டைய மரபாகும்.

வயலில் வேலை செய்யும் உழவர்கள் ஊக்கம் பெற மருதப்பறை ஒலிப்பர். நெல்லறுக்கும் பொழுது அரிப்பறை முழங்குவர். ஆற்றைக் கள்வர் வழிப்பறி செய்யும் பொழுது பறை கொட்டுவர். மதம் பிடித்த யானையின் வருகையை அறிவிக்கப் பறை ஒலிப்பர். கழைக் கூத்தாடுபவர் களத்தின் கண் பறை முழங்குவர். செய்தி அறிவிக்கப் பறை முழங்குவர்.

இவ்வாறு தொன்மை மிகு தோற்கருவியான பறை இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. நாட்டுப்புற மக்களால் போற்றப்பட்டு வருகிறது .

2.12 வீணை

இசைக் கருவிகளின் அரசி என்று போற்றப்படும் வீணை மிகச்சிறந்த நரம்புக் கருவியாகும். இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. தற்போது வழக்கத்தில் உள்ள வீணையைத் தஞ்சையை அண்ட நாயக்க மன்னர் இரகுநாதநாயக்கர் (கி.பி. 17-ஆம் நூற்று) உருவாக்கியது என்பர். இதனால் இரகுநாத வீணை என்றும், தஞ்சை வீணை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

வீணை

குடம், மேற்பலகை, தண்டு, சுரைக்காய், பிரடைகள், யாளி முகம், மேளச் சட்டம், மெழுகுச் சட்டம், 24 மெட்டுக்கள் போன்ற பாகங்களைக் கொண்டு விளங்கும். பலாமரத்தால் செய்யப்படும்.

வலது கையின் ஆள் காட்டி விரலும், நடுவிரலும் கம்பிகளை மீட்டுவதற்கும், இடது கையின் ஆள் காட்டி விரலும் நடுவிரலும் இசைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படும். தான், சுருதித் தந்திகள் வலது கை சண்டு விரலால் மீட்டப்படும். தந்திகளை மீட்டுவதற்காகச் சிலர் விரல்களில் நெளி எனப்படும் சுற்றுக் கம்பிகளையும் இட்டுக் கொள்வார்.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால் (திருவாசகம், திருப்பள்ளி 4 :1) என்ற தொடரால் வீணையும் யாழும் மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளதனை அறிய முடிகின்றது. காலப்போக்கில் யாழை விட வீணை அதிகம் வரவேற்புப் பெற்ற கருவியாக விளங்கியுள்ளது.

வீணை தனம்மான், வீணை காயத்திரி, வீணை எசு.பாலசுந்தர், வீணை சிட்டிபாபு போன்றோர் இத்துறை மேம்பாட்டிற்காக உழைத்துள்ளனர்.

2.13 யாழ்

யாழ் என்பது பண்டைய இசைக்கருவிகளில் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும். யாழ் என்பதற்கு நரம்புகளால் யாக்கப்பட்டது அல்லது கட்டப்பட்டது என்பது பொருள். நரம்புக் கருவியாகிய யாழே, தமிழர் வாசித்த முதல் இசைக் கருவியாகும். நரம்புக் கருவிகளின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான ஆதி கருவி யாழ். இக்கருவி முற்றிலுமாக மறைந்து அதன் வழி வந்த வீணை இன்று நரம்பிசைக் கருவிகளில் முதன்மையிடம் வகிக்கிறது.

2.13.1 யாழின் வரலாறு

இந்தியாவின் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள கைலாசநாதர் தோயிலில் யாழிகளைக்கும் சிற்பம் உள்ளது. இது கி.மி. 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.

யாழி

குறிஞ்சி நிலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்த கருவிகளில் ஒன்று வில்லில் முறுக்கேற்றிக் கட்டப்பெற்ற நாணிலிருந்து அம்பு செல்லும்பொழுது தோன்றிய இசையே யாழின் உருவாக்கத்திற்கு தோற்றுவாயாக இருக்க வேண்டும். இந்த வில்லே வில்யாழாக மலர்ந்தது. பதிற்றுப்பத்து, வில்யாழ மூல்லை நிலத்திலேயே முதலில் தோன்றியது என்று கூறினாலும், குறிஞ்சி நிலத்தில் தோன்றியது என்பதே பொருத்தமுடையது. ஏனெனில் குறிஞ்சி நிலத்தில் தான் வேட்டைத் தொழில் மிகுதியாக நடைபெற்றது. இந்த வில்யாழ் மனிதனின் முயற்சியால், உழைப்பால் பல்வகை யாழாக மலர்ந்தது.

யாழின் வடிவத்தைத் துல்லியமாக அறியப் போதிய சிற்பங்களோ, ஒவியங்களோ இன்று நம்மிடம் இல்லை. சங்க இலக்கியங்களான புறநாறாறு, சலித்ரோகை, பரிபாடல் மற்றும் ஆற்றுப்படை நூல்களிலும்,

திருக்குறளிலும் சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களிலும் பக்தியிலக்கியங்களிலும் யாழ் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. என்றாலும் யாழின் வகைகளைப் பேரியாழ், சீறியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ் என்று அறிய முடிகிறதே ஒழிய அதன் வடிவினை அறிய முடியவில்லை.

பல்லவர் காலக் கோயிலான காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில் (இராஜசிம்மன் மற்றும் சோழர் காலக் கோயில்களான பொன்செய் நல்துணையீஸ்வரம் கோயில் (பராந்தகன்), திருமங்கலம் கோயில் (உத்தம சோழன்) ஆகியவற்றில் யாழ்ச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

2.13.2 யாழ் கருவியின் வளர்ச்சி

வில்லின் அடியாகத் தோன்றிய வில்யாழ் முதலில் குறிஞ்சி நிலத்தில் தோன்றியது என்றாலும் நாளைவில் மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நான்கு நிலங்களுக்கும் உரியதாக அமைந்தது. யாழினை இசைப்பதற்கென்றே 'பாணர்' என்ற குழு இருந்ததை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம். யாழ் மீட்டுவதையே தொழிலாக உடையவர்கள் என்றாலும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணர், இசைப்பாணர், மண்ணைப்பாணர் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். அதில் யாழ்ப்பாணர், இசைக்கும் யாழின் அடிப்படையில் பெரும்பாணர், சிறுபாணர் என்று பகுக்கப்பட்டனர். யாழ் இசைக் கலைஞர்களான பாணர்கள் பெயரிலேயே இரண்டு சங்கநூல்கள் தோன்றியுள்ளதில் இருந்து யாழ் மற்றும் பாணர்களின் மதிப்பை அறியமுடிகிறது.

அந்நூல்களில், மன்னர்கள் பாணர்களைப் போற்றியும், புரந்தும் வந்துள்ளமையைக் காட்டுகின்றன. யாழ் பாடிக் கொண்டே இசைக்கும் கருவியாக இருந்துள்ளது. சாதாரண மக்களிடம் புழக்கத்தில் இருந்த யாழ் ஒரு காலகட்டத்தில் தெய்வத்தன்மை பெற்று வணக்கத்திற்கு உரியதாக மாறியது.

தமிழர்கள் யாழினின்று எழும் இசைக்கே முதன்மை அளித்தனர். அதனாலேயே ஒரு நரம்பில் தொடங்கி மூன்று, ஐந்து, ஏழு..... என்று ஆயிரம்

நரம்புகள் கொண்ட யாழ் உருவாகியது. தொடக்கத்தில் வடிவம் பற்றிய சிந்தனை இல்லையென்றாலும் பின்னர் மகரயாழ், செங்கோட்டுயாழ் எனப் பல வகையான யாழ்கள் தோன்றின. இவ்வாறாக யாழ் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டுவரை பலவகையாக வளர்ந்தது. இதற்குப் பிறகு வடிவில் ஓரிரு வேறுபாடுகள் கொண்டு வீணையாக வளர்ச்சி கண்டது. அந்த வீணையே இசையுலகில் இன்றளவும் முதலிடம் வகிக்கிறது.

2.13.3 யாழின் அமைப்பு

யாழ் ஒரு மீட்டி வாசிக்கக்கூடிய நரம்புக்கருவி. இதன் இசையொலி பெருக்கி (resonator) தணக்கு எனும் மரத்தால் செய்யப்பட்டது. இது படகு வடிவமாய் இருக்கும். மேலே தோலால் மூடப்பட்டிருக்கும். இந்தத் தோலுக்குப் போர்வைத்தோல் என்று பெயர். போர்வைத்தோலின் நடுவிலுள்ள மெல்லிய குச்சியின் வழியாக நரம்புகள் கிளம்பி மேலே உள்ள தண்டியுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். சில யாழ்களில் மாடகம் அல்லது முறுக்காணிகள் இருந்தன. அத்தகைய யாழ்களில் நரம்புகள் தண்டியின் துவாரங்களின் வழியாகச் சென்று முறுக்காணிகளில் சுற்றப்பட்டிருக்கும். சிலவற்றில் நரம்புக்கட்டு அல்லது வார்க்கட்டு தண்டியில் வரிசையாகக் காணப்படும். வார்க்கட்டுகளை மேலும் கீழுமாக நகர்த்தி நரம்புகளைச் சுருதி கூட்டினர். சங்க நூல்கள் யாழின் உறுப்புகளாக;

- பத்தல்
- வறுவாய்
- யாப்பு
- பச்சை
- போர்வை
- துரப்பமை ஆணி
- உந்து
- நரம்பு
- கவைக்கடை
- மஞ்சப்பு
- துவவு

ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன.

2.13.4 யாற் வகைகள்

இப்பு நான்தாம் நாற்றுவதைக் கோஞ்சிய அல்லது என்றழுப் பால் வகைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்.

- வில் யாற் (21 நாற்றுகளை உடையது)
- பேரி யாற் (21 நாற்றுகளை உடையது)
- மாத யாற் (17 அல்லது 19 நாற்றுகளை உடையது)
- சோடா யாற் (16 நாற்றுகளை உடையது)
- கொக யாற் (100 நாற்றுகளை உடையது)
- செங்கோட்டி யாற் (7 நாற்றுகளை உடையது)
- சீரி யாற் (7 நாற்றுகளை உடையது)

இவற்றைவிட நாசதயாற் (1000 நாற்றுகளை உடையது), நாசத பெரியாற், ஆதிகால பெரியாற் (100 நாற்றுகளை உடையது), தும்புருயாற், மருத்துயோற் (தேவ யாற்), ஆதியாற் (1000 நாற்றுகளை உடையது), கிளி யாற், வல்லக்கியாற், குறிஞ்சி யாற், பாலை யாற், மருத யாற், முல்லை யாற் என்பவை வகைகள் இதுந்ததாக பண்டைய நூல்கள் கூறுகின்றன. மகர யாற் யவன தேசத்திலிருந்து எடுத்துயோப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. சாத்தான் ஏவும் அ.இராகவன் என்பவர் நான்து நூலில் வகையான யாற்களைப்பற்றிக் கூறிப்பிடுகிறார்.

2.13.5 யாற் நூலில் கூறப்படும் யாற் வகைகள்

- வில் யாற்
- சீரி யாற்
- செங்கோட்டி யாற்
- பேரி யாற்
- சோடா யாற்
- மகர யாற் (வேல்கொடி யாற், காமன் கொடி யாற், வர்ணர் ஊர்தி யாற்)

கோவை துமிழ் செம்மொழி மாநாட்டில் நடைபெற்ற கண்காட்சியில் 700 ஆண்டுகள் பழைமையான வில் யாற்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. அவை,

- செங்கோட்டு யாழ்
- எருது யாழ்
- மயில் யாழ்
- மணிரி யாழ்

2.13.6 யாழ் வாசிக்கும் முறை

யாழில் உள்ள ஒவ்வொரு நரம்பும் ஒவ்வொரு சுரத்துக்குச் சுருதி கூட்டப்பட்டிருக்கும். சுத்தசுரங்களே அதில் வாசிக்கழிடியும். யாழைச் சுத்த மேளமாகிய செம்பாலை அல்லது ஹரிகாம்போஜி மேளத்துக்கு முதலில் சுருதி கூட்டி, பின்னர் வேறு இராகங்களைக் கிரகபேதம் செய்து வாசித்தனர்.

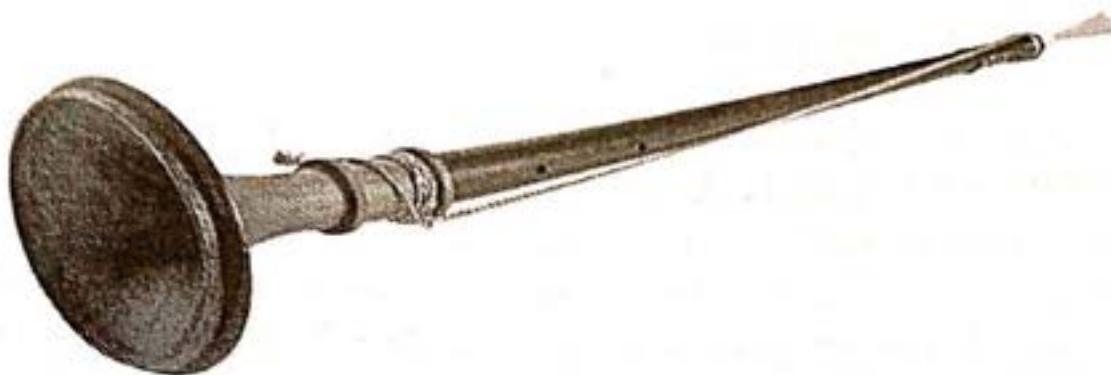
2.13.7 யாழின் வீழ்ச்சி

யாழ் தற்போது செல்வாக்கிமந்து வழக்கொழிந்தும் விட்டது. வீணையின் வரவே யாழின் செல்வாக்கையழித்தது என்று அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். யாழ் பல நூற்றாண்டுகள் உருவத்தில் மன்னேற்றம் அடைந்து வீணையாக மாறியது என்ற கருத்தையும் இவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். நுட்ப சுருதிகளை வாசிக்கக்கூடியது வீணை. அத்துடன் உலோகத் தந்திகளோடு கூடிய மெட்டுக்கள் உள்ளது வீணை. யாழைக் காட்டிலும் வாசிப்பதற்குச் சுலபமானதும் அதே சமயத்தில் ஒலிக்கும் நாதம் அற்புதமாகவும் இருந்ததால், வீணையின் வரவு யாழின் செல்வாக்கைக் குறைத்தாலும், வீணையும் யாழும் சேர்ந்தே பல நூற்றாண்டுகள் இருந்திருக்கின்றன எனக் கருதப்படுகின்றது.

2.14 நாதசுவரம்

நாதசுவரம் என்பது துளைக்கருவி வகையைச் சேர்ந்த ஓர் இசைக்கருவியாகும். இது நாதசுவரம், நாதசுரம், நாகசுரம், நாகஸ்வரம். நாயனம் என்று பலவாறு அழைக்கப்படுவது உண்டு. சிறப்பாகத் தென்னிந்தியா, இலங்கை போன்ற இடங்களிலும், தென்னிந்திய இனத்தவர் வாழும் உலகின் பிற பகுதிகளிலும் இந்த இசைக்கருவி வழக்கில் உள்ளது.

திறந்த இடத்தில் இசைப்பதற்கு ஏற்றது. வெரு தூரத்தில் இருந்து கேட்டாலும் இன்பத்தைத் தரும் இயல்பினைக் கொண்டது.

நாதஸ்வரம்

தென்னிந்தியாவில் இது ஒரு மங்கலமான இசைக்கருவியாகக் கருதப்படுவதனால், பொதுவாக எல்லாவகையான நன் நிகழ்வுகளிலும் இதற்கு ஒரு இடம் உண்டு. வசதியான பெரிய கோயில்களில் அன்றாடம் இது பல தடவைகள் இசைக்கப்படுவது வழக்கம். ஏனையவற்றில் சிறப்பு வழிபாட்டு நிகழ்வுகளின் போது பயன்படுகின்றது. தவிரவும், தனிப்பட்டவர்களின் திருமணம், பூப்புளித் நீராட்டுப் போன்ற நிகழ்ச்சிகளிலும், சமய சார்பற்ற பல பொது நிகழ்வுகளிலும் நாக்ஸவரம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

இவ்வாத்தியம் முன்பு தென்னிந்தியாவிலுள்ள நாகர், நாகபட்டினம் முதலிய ஊர்களில் உள்ளவர்களான, நாகசர்பத்தைத் தெய்வமாகப் பூசித்த நாகர் என்ற சாதியரினால் வாசிக்கப்பட்டு வந்தது. நாகத்தின் போன்று உருவத்தைப் போன்று நீண்டிருந்ததின் காரணமாகவும் நாக்ஸவரம் என்னும் ஏற்பட்டது. இதனுடைய இனிமையான நாதம் காரணமாக பிற்காலத்தில் இது நாதஸ்வரம் எனப்பட்டது.

பல்லாண்டுகளாக திமிரி என்னும் நாக்ஸவரமே வாசிக்கப்பட்டது. இதன் நீளம் குறைவாக இருக்கும். இதில் சில மாற்றங்களோடு நாக்ஸவர மேதை டி. என். ராஜூரத்தினம் பிள்ளை அறிமுகப்படுத்தியதுதான் தற்போது

புழக்கத்தில் உள்ள பாரி நாகசுவரம் ஆகும். திமிரி நாகசுவரத்தைவிட பாரி நாகசுவரம் நீளமாக இருப்பதுடன், இசைக் கலைஞர்களால் நீண்ட நேரம் வாசிக்க சுருதி அளவுடன் இருப்பது இதன் தனிச்சிறப்பாகும்.

2.14.1 தோற்றம்

நாதசுவரம் ஒரு பண்டைத் தமிழ் இசைக்கருவியாகத் தெரியவில்லை. சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியங்களோ அல்லது இடைக்கால இலக்கியங்களோ இந்த இசைக்கருவி தொடர்பான தகவல் எதையும் தரவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படும் வங்கியம் என்னும் இசைக்கருவியுடன் இதனைத் தொடர்புபடுத்தச் சிலர் முயன்ற போதிலும் அது புல்லாங்குழல் போன்ற ஒரு கருவியே என்று பலர் கருதுகிறார்கள். இசைக் கலைஞர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற கல்வெட்டுக்களிலும் இது பற்றிய குறிப்புக்களோ அல்லது அதனோடு தொடர்புடைய இசைக் கலைஞர் பற்றிய குறிப்புக்களோ இதுவரை கிடைக்கவில்லை. அத்துடன் இதன் துணை இசைக்கருவியாக விளங்குகின்ற தவிலும் கூட இத் தகவல் மூலங்கள் எதிலும் காணக் கிடைக்கவில்லை.

17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாதசங்கிரகம் என்னும் இசை நூல் துணைக் கருவிகள் பற்றிக் கூறுகின்ற போது இக் கருவியையும் நாகசரம் என்ற பெயரில் பட்டியல் இடுகின்றது. இதுவே தற்போதைய நிலையில், கிடைக்கின்ற முதல் வரலாற்றுக் குறிப்பு எனலாம்.

2.14.2 அமைப்பு

இது வட இந்தியக் குழல் இசைக்கருவியான ஷனாய் போன்றது ஆகும். எனினும் இது ஷனாயை விட அளவில் பெரியது. இது வன்மரத்தினால் செய்யப்பட்ட உடலையும், மரத்தினால் அல்லது உலோகத்தினால் செய்யப்படும் விரிந்த அடிப் பகுதியையும் கொண்டது. நாதசுவரம் ஆச்சாமரம் என்னும் மரத்தால் செய்யப்படுகின்றது. இதன் பாகங்கள் வருமாறு:

- வட்டவடிவமாக விரிந்து காணப்படும் அணைச்.
- உள் கூடான நீண்ட மரக்குழலால் ஆன உடல்

- உடலின் மேற் பொருத்தப்படும் கெண்டை (செப்புத் தகடு)
- அவ்வப்போது வைத்து இசைக்கப்படும் சீவாளி.

உடலின் மேற்பாகத்தில் 12 துளைகள் உள்ளன. மேலிருந்து வரும் 7 துளைகளும் இசைப்பதற்கு ஏற்றவை. மற்றைய ஐந்தையும் அவ்வப்போது மெழுகால் அடைத்தும் திறந்தும் கொள்வார்கள். நாதசுவரத்தின் நீளம் சுமார் 2.5 அடி.

2.14.3 ஒத்து

நாதசுரத்திற்கு சுருதி கருவியாக விளங்குவது ஒத்து என்ற நாதசுவரத்தைப் போன்றவடிவமுள்ள ஒரு கருவி. இதிலிருந்து ஆதார சுருதி மட்டும் தான் வெளிவரும். இதனை ஒருவர் வாயில் வைத்து, தொடர்ச்சியான ஒவியை எழுப்பி வருவார். இன்று இந்தக்கருவிக்குப் பதிலாக சுருதிப்பெட்டி பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

2.14.4 பெரியமேளம்

நாதசுவரத்துக்கு தாளக் கருவியாக அமைவது தவில் (அல்லது தவுல்) என்ற தோற்கருவியாகும். இதனால் நாதசுவர இசைக்கலைஞர்கள் பொதுவாகத் தவில் இசைக் கலைஞருடன் சேர்ந்து குழுக்களாகவே செயல்படுவது வழக்கம். நாதசுவரக் கலைஞர், ஒத்து வாசிப்பவர், தவில் வித்துவான், தாளக் கலைஞர் (ஜால்ரா) ஆகிய நால்வரும் ஒன்று சேர்ந்த இசைக்குழுவைப் பெரியமேளம் என அழைப்பார்.

2.14.5 வாசிக்கும் முறை

நாதசுவர வாசிப்பில் மல்லாரி வாசிப்பது என்ற ஒரு முறை உள்ளது. இது குரு சிஷ்ய பாரம்பரியத்தில் கற்பிக்கப்பட்டு பின்பற்றப்படுகிறது. கோயில்களில் தெய்வத் திருமேனிகளுக்கு அபிடேசம் செய்யும்போது தீர்த்த மல்லாரி, அபிடேகம் முடிந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட பின் திருவழுது படைக்கும்போது தளிகை மல்லாரி, இறைவன் எழுந்தருளும்போது பெரிய

மல்லாரி, சின்னா மல்லாரி ஆகியவை நாகசுவரத்தில் வாசிக்கப்படும். மல்லாரி வாசிக்கப்படும் ஒழுங்கைக் கொண்டே கோயிலுக்கு வெளியே உள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

2.14.6 கட்டுமானம்

நாதசுவரக் கருவி ஆச்சா மரத்தில் செய்யப்படும். இம்மரமும் வெட்டப்பட்டு நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகே இக்கருவி செய்யப் பயன்படும். இதனால் பழையையான வீடுகளில் கட்டடமாக இருந்து, பிரிக்கப்பட்ட பொழுது இம்மரத்தை வாங்கி வந்து, இக்கருவியைச் செய்வர். இக்கருவியின் மேல் பகுதியை உளவு என்றும், கீழ்ப்பகுதியை அணசு என்றும் கூறுவர். உளவுப் பகுதியில் 12 துளைகள் அமைக்கப்படும். இக்கருவியின் அளவிற்கேற்ப, முகவினை, திமிரி நாயனம், பாரி நாயனம், இடைப்பாரி நாயனம், மத்திம சுருதி நாயனம் என்ற பெயர்களுடன் வழங்கி வருகின்றனர்.

நாதசுவரம் குழல், திமிரு மற்றும் அணசு எனும் மூன்று பாகங்களைக் கொண்டது. இது ஏற்தாழ கூம்பு வடிவிலான மரமாகும். கீழ் பகுதியிலிருந்து மேல் நோக்கி சிறிது சிறிதாக குறைந்து இவ் வடிவத்தினை இது பெறுகின்றது. மேல் பகுதி வாய் வைத்து ஊதுவதற்கு ஏற்ற உலோக உருண்டை அமையப்பெற்று இருக்கும். பல ஒய்வு நாணல்களும் நாதஸ்வரத்துடன் இணைக்கப்பட்டு இருக்கும். அவற்றுடன் சிறு தந்ததினாலான் கூம்பு இருக்கும் இவை நாணலினில் உள்ள எச்சில் மற்றும் தூசு குப்பைகளை நீக்கி சரியான காற்று போகும் அளவுக்கு திருத்த கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். இவற்றுடன் ஒரு உலோக மணியும் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். பாரம்பரியமாக நாதஸ்வரத்தின் உடல் வன்மரத்தினால் செய்யப்பட்டது. ஆனால் தற்போது மூங்கில், சந்தனமரம், தாமிரம், பித்தளை, கருங்காலி மற்றும் ஜவரி ஆகியவற்றிலும் செய்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நாதஸ்வரத்தில் ஏழு விரல் துளைகளும், ஐந்து கூடுதல் ஓட்டைகளும் போடப்பட்டிருக்கும். ஐந்து கூடுதல் ஓட்டைகளையும் தேவையானபொழுது பயன்படுத்திக்கொள்ள மெழுகு கொண்டு

அடைத்திருப்பர். பான்குரி புல்லாங்குழல் போன்று இரண்டரை எல்லை ஓட்டைகளும் போடப்பட்டு இருக்கும்.

2.14.7 சீவாளி

நாதசுவரத்தின் மேல் பகுதியில் சீவாளி என்ற கருவி பொருத்தப்படும். ஜீவ வளி என்பதுதான் சீவாளியாகியிருக்கிறது. ஜீவன் என்றால் உயிர். வளி என்றால் காற்று. உடலாகிய நாதஸ்வரத்திற்கு காற்றின் மூலம் சீவாளி உயிர் கொடுக்கிறது. இது ஒரு வகை நாணல் என்ற புல் வகையால் செய்யப்படும். இந்த நாணலைக் 'கொறுக்கைத் தட்டை' என்பர். இதனை ஆற்றங்கரையிலிருந்து கொண்டு வந்து காயப்போட்டு ஒரு வருடம் ஆனதும் நெல் வேகவைக்கும் போது கூட வேக வைத்து, நீராகாரத்தில் ஊறவைத்து மிருதுவாக்கி சுதிக்கு ஏற்ப அதை வெட்டி சீவாளி தயாரிக்கிப்படுகிறது. இச்சீவாளியையும் நாதசுவரத்தையும் இணைக்கும் கெண்டை என்ற பகுதி சீவாளியோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கும்.

நாதஸ்வரம் நாதஸ்வரம் ஒரு இசைக்கருவி ஆகும். இதில் இசை உருவாதற்கு சீவாளி, நாதஸ்வரக் குழலில் அமைந்திருக்கும் துளைகள் காரணமாகின்றன. சீவாளியில் அமைந்திருக்கும் மெல்லிய இடைவெளியில் வாயிலிருந்து காற்று அனுப்பப்படுகிறது. இதனால் சீவாளியினால் அடிப்படை சுரம் உருவாக்கப்படுகிறது. நாதஸ்வரக் குழலில் இருக்கும் துறைகளைப் பயன்படுத்தி, நாதஸ்வர குழலினுள் இருக்கும் காற்றின் அளவு மாற்றியமைக்கப்படுகிறது. இதன் விளைவாக காற்று பலவித சுர, நாத வேறுபாடுகளைக் கொண்ட இசையாக மாறுகிறது.

2.14.8 வகைகள்

நாதசுவரத்தில் இரண்டு வகைகள் உண்டு: திமிரி, பாரி. திமிரி நாதசுவரம் உயரம் குறைவாகவும், ஆதார சுருதி அதிகமாகவும் இருக்கும். பாரி நாதசுவரம் உயரம் அதிகமாகவும், ஆதார சுருதி குறைவாகவும் இருக்கும்.

2.14.9 பயன்பாடு

நாதசவரம் மங்கல இசைக்கருவியாக பயன்படுகிறது. கோவில்கள் சுப் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றிற்கு பயன்படுத்த ஏற்ற இசைக்கருவியாகும். நாதசவரங்கள் உட்புற நிகழ்ச்சிகளை விட திறந்த வெளிகளில் பயன்படுத்த மிகவும் ஏற்றதாகும். ஏனெனில் இவற்றின் இசை பெருக்கும் திறன் அதிகமாகும்.

2.15 தமிழர்களின் சமூக பொருளதார வாழ்வில் கோவில்களின் பங்கு

கோயில் அல்லது கோவில் என்பது திராவிடக் கட்டிடக்கலை கொண்ட இந்து கோவிலின் தனித்துவமான தமிழ்ச் சொல். கோயில் மற்றும் கோவில் ஆகிய சொற்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

சமகால தமிழில், "வழிபாட்டிடம்" என்பதைக் குறிக்க 'கோவில்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அண்மைய உரைகளில், கோவில் பல இந்துக்களால் ஆலயம், தேவஸ்தானம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் துறவி வள்ளலாரின் பக்தர்கள் பயன்படுத்தும் மற்றொரு சொல் அம்பலம். மற்றொரு சொல் 'தளி.அதாவது கோயில் என்றும் பொருள்.

கோயில் அல்லது மந்திர என்பது, கடவுளை வணங்குதல், வேள்விகள் நடத்துதல் போன்ற சமயம் சார்ந்த அல்லது ஆன்மீக நோக்கங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கட்டிடத்தைக் குறிக்கும். மிகப் பழைய காலத்தில் இருந்தே இந் நோக்கங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் உலகம் முழுவதிலும் இருந்து வந்துள்ளன.

தமிழில் கோயில் என்னும் சொல் கோ + இல் எனும் இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையால் உருவானது. இங்கே கோ என்பது இறைவனையும், இல் என்பது இல்லம் அல்லது வீடு என்பதையும் குறிக்கும்.

எனவே கோயில் என்பது "இறைவன் வாழுமிடம்" என்னும் பொருள் தருகிறது.

பொது வழக்கத்தில் கோயில்மற்றும் கோவில்என்ற இரு சொற்களும் உண்டு. தேவஸ்தானம், அம்பலம் போன்ற சொற்களும் கடவுளை வணங்கும் இடத்தினை குறிக்கும். கோயில் என்பதற்கு ஆலயம் என்றொரு பெயரும் உண்டு. ஆலயம் என்னும் சொல் "ஆன்மா லயப்படுகின்ற இடம்", "ஆன்மாக்கள் இறைவனை ஒரு மனதுடன் வணங்குவதற்கான இடம்" என்ற பொருள் கொண்டது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் கோட்டம் என்னும் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

2.15.1 சைவ சமயம்

சைவர்களுக்கு, முதன்மைக் கோயில் சிதம்பரம் கோயில் மற்றும் திருக்கோணச்சரம் கோயில் ஆகியவை முதன்மையானவை.

அதே சமயம் வைணவர்களுக்கு, திருவரங்கம் அரங்கநாதர் கோயில் மற்றும் திருப்பதி திருமலை வெங்கடாசலபதி கோயில் ஆகியவை முக்கியமானவை.

தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களும், இலங்கை கோயில்களும் நீண்ட வரலாறுகளைக் கொண்டுள்ளன. அவை எப்போதும் அந்தக் கால ஆட்சியாளருடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான மன்னர்கள் தங்கள் இராசியத்தில் கோயில்களை ஆதரித்தனர். மேலும், அவற்றை நிர்வகிக்க அவற்றிற்கு குளங்களையும், கிராமங்களையும் தானமாக அளித்து சன்னதியுடன் இணைத்தனர்.

இந்து அறநிலையத் துறையின் பதிவின்படி தமிழ்நாட்டில் மட்டும் 36,488 கோயில்கள் உள்ளன. பொது ஊழிக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியம், தமிழகத்தின் ஆரம்பகால மன்னர்கள் எழுப்பிய சில கோயில்களைக் குறிக்கிறது. கி.பி. 6 முதல் 9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான புகழ்பெற்ற சைவ நாயன்மார் மற்றும் வைணவ ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் அந்தக் கால கோவில்களைப் பற்றிய ஏராளமான குறிப்புகளை

வழங்குகின்றன. பெரும்பாலான கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகள் பல்வேறு அரசர்களால் கோயில்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஆதரவை விவரிக்கின்றன.

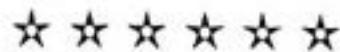
மிகவும் பழையான கோயில்கள் மரம் மற்றும் செங்கல் போன்றவற்றால் கட்டப்பட்டன. ஏறக்குறைய கி.பி. 700 காலக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் பாறைகளில் வெட்டப்பட்டதாக, குடையப்பட்டதாக இருந்தன. பல்லவ மன்னர்கள் கல்லில் கோயில்களைக் கட்டியவர்கள். சோழ மன்னர்கள் (850-1279) தஞ்சாவூரில் உள்ள பெருவுடையார் கோயில் போன்ற பல கோயில்களைக் கட்டி எழுப்பினர்.

சோழர்கள் கோயில்களில் பல அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபங்களையும், பெரிய கோபுரங்களையும் கட்டினர்.

பாண்டிய பாணியில் (1350 வரை) பெரிய கோபுரங்கள், உயர்மான மதில் சுவர்கள், மகத்தான கோபுர நுழைவாயில்கள் (இராசகோபுரங்கள்) தோன்றின.

விஜயநகர் பாணியானது (1350–1560) சிக்கலான மற்றும் அழகுக்காக செதுக்கப்பட்ட ஓற்றைக்கல் தூண்களுக்கு பிரபலமானது.

நாயக்கர் பாணி (1600–1750) பெரிய பிரகாரம் மற்றும் தூண் மண்டபங்களை சேர்த்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அலகு - 3

3. நாட்டுப்புறக் கலைகள் மட்டும் வீரவிளையாட்டுகள்

3.1 தெருக்கூத்து

தெருக்கூத்து என்பது இந்தியாவின் தமிழகத்திலும், இலங்கையின் தமிழ் பேசும் பகுதிகளிலும் நடைமுறையில் உள்ள ஒரு தெரு நாடக வடிவமாகும். தெருக்கூத்து என்பது ஒரு வகையான பொழுதுபோக்கு, சடங்கு மற்றும் சமூக நிலையைக் கூறும் ஊடகமாகும்.

தெருவில் நடத்தப்படும் கூத்து தெருக்கூத்து ஆகும். இது தமிழர்களின் பழங்கலைகளில் ஒன்று ஆகும். கதை சொல்லல், நாடகம், ஆடல், பாடல் என

பலதரப்பட்ட அம்சங்கள் தெருக்கூத்தில் கலந்திருக்கும். பொதுவாக ஒரு தொன்மம், நாட்டார் கதை, சீர்திருத்தக் கதை, அல்லது விழிப்புணர்வுக் கதை ஒன்றை மையமாக வைத்து தெருக்கூத்து நிகழும். சிற்றூர்ப் புறங்களில் உள்ள கோவில்களில் மேடையின்றி திரைச்சிலை போன்ற நாகரிகச் சாயல்களன்றி மூன்று பக்கமும் மக்கள் சூழ்ந்த ஆடுபரப்பில், ஆடவர் மட்டுமே உடலெங்கும் மரக்கட்டைகளாலாகிய அணிகலன்களைப் பூண்டு, கட்டியங்காரனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு நடனம், பாடல் வசனம் ஆகியவற்றால் கதைப் பொருளைக் கூத்துருவமாக்கி, இரவு பத்து மணிக்குத் தொடங்கி மறுநாள் காலை முடியும் வண்ணம் இக்கூத்து நிகழ்த்தப்படும். பார்வையாளர்கள் கலைஞர்களுக்கு நன்கொடை வழங்குவர்.

3.1.1 வரலாறு

தெருக்கூத்தினை கட்டைக்கூத்து என்றும் அழைப்பார். கட்டாய் என்ற வார்த்தையிலிருந்து பெறப்பட்டது, கட்டாய் என்பது நிகழ்ச்சிகளின் போது நடிகர்கள் அணியும் சிறப்பு ஆபரணங்களைக் குறிக்கிறது.

எழுத்தாளர் எம்.சண்முகம் பிள்ளை தெருக்கூத்தை தமிழ் காவியமான சிலப்பதிகாரத்துடன் ஒப்பிட்டு, சிலப்பதிகாரத்தை தெருக்கூத்தின் முன்மாதிரி வடிவம் என்று அழைத்தார். சிலப்பதிகாரம் கதை இன்னும் தெருக்கூத்து நடிகர்களால் நிகழ்த்தப்படுகிறது. தெருக்கூத்து நாடகம் சிலப்பதிகார காவியத்தின் ஒவ்வொரு படலத்தின் தொடக்கத்திற்கும் முடிவிற்கும் ஒத்த விதத்தில் தொடங்குகிறது மற்றும் முடிவடைகிறது. மேலும் நடிகர்கள் உரைநடையுடன் குறுக்கிடப்பட்ட வசனத்தில் பாடுகிறார்கள், வசனத்தின் பின்னர் வரும் உரைநடை அதன் விளக்கமாக உரையாடுகிறார்கள். சிலப்பதிகாரம் மற்றும் தெருக்கூத்து இரண்டும் பெண்களின் கற்பு மற்றும் தார்மீக சக்தியை மையமாகக் கொண்டுள்ளன.

இருப்பினும், வரலாற்று ரீதியாக, தெருக்கூத்து இரண்டு முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் இல்லை. ஆராய்ச்சியாளர் ரிச்சர்ட் ஏ. ஃப்ராஸ்கா

அவரது நடிகர்-தகவலரிந்தவர்களில் சிலர், தெருக்கூத்து முதலில் செஞ்சி பகுதியில் இருந்து வெளிவந்தது என்று நம்பினர் என எழுதினார். இது தெவ்விந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வரை பரவியது, யாழ்ப்பாணம் மற்றும் மட்டக்களப்பு ஆகியவற்றில் பிரபலமானது. ஆரம்பகால சிங்கள நாடகம் (திறந்தவெளி நாடகம்) தெருக்கூத்து நாடகங்களை விளக்கக்காட்சி பாணியில் இருந்தது.

தெருக்கூத்து நடைபெறும் இடம் களாரி எனப்படும். ஊரின் புறத்தே அல்லது கோவில் திடல்களில், அல்லது அறுவடை ஆன வயல்களின் நடுவே இக்கூத்தானது நடைபெறும். கூத்து நடைபெறும் இடத்தை முதலில் சுத்தப்படுத்துவர். பின்பு அத்திடலில் இரு கழிகளை நட்டு அவற்றில் விளக்குகளைக் கட்டுவர். கழிகளுக்கு இடையில் உள்ள இடமே கூத்து நடைபெறும் இடமாகும். இதனை விட்டமாகக் கொண்டே மக்கள் வட்டமாகச் சுற்றி அமர்வார்கள். கழிகளுக்கு இடையாக ஓர் ஓரத்தில் ஒரு அகன்ற பலகை போடப்பட்டிருக்கும். அதன் பின்னே தென்னங்கீற்றுகலால் அறை அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இது கூத்தில் நடிக்கும் நடிகர்களின் ஒப்பனை அறையாகும். சமீபத்திய காலங்களில், சில தெருக்கூத்து குழுக்களும் தொழில்முறை குழுக்களாக செயல்படத் தொடங்கியுள்ளன.

3.1.2 மையக் கரு

பல தெருக்கூத்து நிகழ்ச்சிகள் மகாபாரதத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திருவுபதி கதாப்பாத்திரத்தை மையப்படுத்தி அமையும். ராமாயணத்தை மையப்படுத்தி தெருக்கூத்து நாடகங்கள் மரியம்மன் திருவிழாக்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. மேலும் சில நாடகங்களில் உள்ளூர் தெய்வங்களும் அடங்கும்.

தமிழ் நாட்காட்டியின் முதல் மாதமான சித்திரையில் தொடங்கி இருபத்தி ஒரு நாள் கோயில் திருவிழா உள்ளிட்ட சடங்கு கொண்டாட்டங்களின் ஒரு பகுதியாக தெருக்கூத்து நாடகங்கள் உள்ளன.

திருவிழாவின் நடுவில் தெருக்கூத்து நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கி, இறுதி நாளின் காலை வரை தொடர்கின்றன.

3.1.3 பாணி

"புத்திசாலித்தனமான மேடை தந்திரங்களுடன்" பாடல், இசை, நடனம் மற்றும் நாடகம் ஆகியவற்றின் கலவையாக தெருக்கூத்து நாடகங்கள் உள்ளன.

நடிகர்கள் வண்ணமயமான ஆடைகளை அணிவார்கள். தெருக்கூத்து இசைக்கலைஞர்கள் பயன்படுத்தும் இசைக்கருவிகளில் ஆர்மோனியம், டிரம்ஸ், ஒரு முகவனை மற்றும் சிம்பல்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

ஒரு கோவில், திறந்த மைதானம் அல்லது வேறு ஏதேனும் வசதியான தளத்தின் முற்றத்தில் ஒரு நடிப்பு அரங்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. செவ்வக அரங்கின் மூன்று பக்கங்களிலும் மக்கள் அமர்கிறார்கள். பாடகர்கள் மற்றும் இசைக்கலைஞர்கள் மேடையின் பின்புற பக்கத்திலும், நடிகர்கள் முன் பக்கத்தையும் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்து கடவுளான விநாயகர் என்ற தோற்றத்தில் ஒரு நடிகருடன் திரைச்சீலை வைத்திருக்கும் இரண்டு பேர் அரங்கிற்குள் நுழைகிறார்கள். இசைக்கலைஞர்களால் விநாயகருக்கு ஒரு பாடலைப் பாடி தொடங்குகிறது,

மேலும், பல தெய்வங்களுக்கும் பிரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது. விநாயகராக நடிக்கும் நடிகர் இப்போது அரங்கிலிருந்து வெளியேறுகிறார், கட்டியங்காரன் மேடையில் தோன்றுகிறார். கட்டியங்காரன் நிகழ்த்த வேண்டிய நாடகத்தின் கதையைச் சொல்லி கதாபாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்துகிறார். சில நேரங்களில், கதாபாத்திரங்களே தங்களை அறிமுகப்படுத்துக் கொள்கிறார்கள். கட்டியங்காரன் மேடையில் நடக்கும் நிகழ்வுகளுக்கு குழலை வழங்கியும், காட்சிகளுக்கு இடையில் கேலி செய்தும் காட்சிகளை இணைக்கிறார். நடிகர்கள் இசைக்கலைஞர்கள் ஆதரவுடன் பாடுகிறார்கள்.

ஒரு தெருக்கூத்து நாடகத்தின் உரை ஒரு கருப்பொருளால் தொடர்புடைய பாடல்களின் தொடராகும். ஒவ்வொரு பாடலும் ஒரு ராகத்தில் வழங்கப்படுகிறது, இது ஒரு பாரம்பரிய பாடலின் வடிவத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு முன்னால் விருத்தம், பாடலின் அதோராகத்தில் நான்கு வரி வசனங்களை உச்சரிப்பது. பாடலுக்குப் பிறகு, ஒரு நடிகர் அதன் அடிப்படையில் ஒரு உரையை வழங்குகிறார்.

3.2 கரகாட்டம்

"கரகம்" (கரகம்: 'நீர் பானை' நடனம்) தமிழர்களின் பாரம்பரிய ஆட்டங்களில் ஒன்று. தலையில் கரகம் வைத்து ஆடும் ஆட்டம் இதுவாகும். தொல்காப்பியத்தில்,

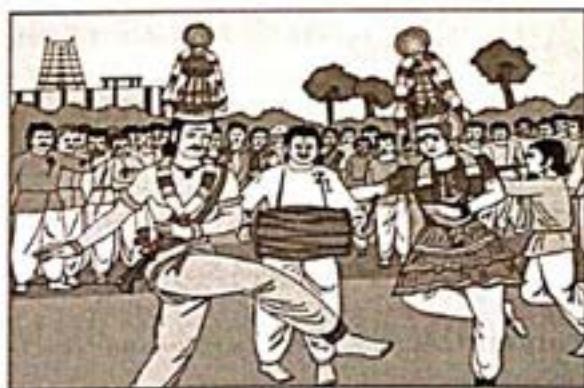
நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே - (தொல், பொருள், இளம், நூற்பா, 615)

என்னும் நூற்பாவில் கரகம் என்னும் சொல் துறவிகள் வைத்திருக்கும் நான்கு பொருள்களில் ஒன்றாகிய கமண்டலத்தைக் குறிக்கிறது. எட்டுத்தொகை நூற்களில் ஒன்றாகிய புறநானுந்றில்,

நீற வறியாக் கரகத்து (புறம். 1)

என வருகிறது. இதற்குக் "குண்டிகை" என்று உரையாசிரியர்கள் பொருள் கூறுகின்றனர். குண்டிகை என்பது கரகம் போல, வாய்ப்புறம் குவிந்த ஒரு கலத்தையே குறிக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் கரகாட்டம் குடக்கூட்டம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கரகாட்டம்

பல விதங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட கரகத்தை தலையில் வைத்தபடி, சமநிலை கரகாட்டம் ஆடப்படும். மாரியம்மனைப் புகழ்ந்து பாடிய ஒரு

பண்டைய நாட்டுப்புற நடவடிக்கைகள், மதுரை, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, கோயம்புத்தூர், திருநெல்வேலி போன்ற மாவட்டங்களில் கோவில் திருவிழாக்களில் கரகாட்டத்தோடு காவடியாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் என பல்வேறு நடவடிக்கைகள் நடைபெறும்.

3.2.1 கரகம் அழைக்கப்படும் முறை

அலங்கரிக்கப்பட்ட செம்பு அல்லது பித்தளை குடத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நெயாண்டி மேள இசைக்கு ஏற்றவாறு குடம் கீழே விழாதவாறு பெண்கள் மற்றும் ஆண்கள் ஆடும் ஆட்டம் கரகாட்டம் எனப்படும்.

கரகம் என்ற வார்த்தைக்கு கமண்டலம், பூக்குடம், கும்பம், செம்பு, நீர்க்குடம் என்ற பல அர்த்தங்கள் உண்டு.

கரகாட்டத்திற்கு 3 கிலோ எடையுள்ள செம்பினுள் 3 அல்லது 4 கிலோ மண்ணோ, அரிசியோ இட்டு ஒரு ரூபா நாணயமும் வைத்து கரகச் செம்பு தயாரிக்கப்படும். கரகம் என்பது விதைப்பாதுகாப்பின் ஓர் அங்கமாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது. கரகத்தின் உள்ளே விதைகளை இட்டு வைத்து, வழிபட்டு, அந்த விதைகளை முளைப்பாரி என அழைக்கப்படும் விதைத்தேர்வு முறைக்கு அனுப்பி வைக்கும் கலாச்சாரம் நீண்ட காலமாக இருந்து வருகிறது. ஒரு விதைத்தில் விதைகளை கரகத்தின் வழியாக வழிபடும் முறை என்றும் சொல்ல முடியும்.

இந்த செம்பின் வாய்ப்பகுதியை தேங்காயால் மூடுவதற்கென்றே கட்டை வைத்திருக்கின்றனர். இதன் பின் டோப்பா எனப்படும் குடையை இதன்மேல் பொருத்தி வைப்பர். குடையின் மேலே கிளி, அன்னம், புறா போன்ற தக்கைப்பறவை உருவும் இருக்கும்.

தெய்வ வழிபாட்டிற்கு ஆடும் கரகம் "சக்திக்கரகம்" என்றும் தொழில்முறைக் கரகத்தை "ஆட்டக்கரகம்" என்றும் சொல்வர். தோண்டிக்கரகம் என்றால் மண்ணால் செய்யப்படுவது. பித்தளையால் செய்யப்படுவது செம்புக்கரகம் என்றும் அழைக்கப்படும்.

முன்பு ஆண்கள் பெண் வேடமிட்டு ஆடியதை தற்போது பெண்களே ஆடுகின்றனர். இவ்வாட்டத்திற்கு நெயாண்டிமேளம், சிறிய உடுக்கை,

பெரிய உடுக்கை, கத்துக்குழல், செண்டை, பறை என்பன இசைக்கப்படுகின்றன.

நாதஸ்வரத்தில் பாடல் வாசிக்க மேனம் முழங்க அந்த இசைக்கேற்ப கரகாட்டக் கலைஞர்கள் ஆடுவார்கள்.

3.2.2 கரகாட்ட வகைகள்

சக்தி கரகம் - பக்தி கலந்து கோயில்களில் ஆடப்படுவது.

ஆட்ட கரகம் - பொதுமக்கள் முன் அல்லது பொது நிகழ்வுகளில் ஆடப்படுவது

3.2.3 திரைப்படம்

இந்த கரகாட்டத்தை மையமாக வைத்து ஒரு திரைப்படம் எடுக்கப்பட்டது. மிகவும் பிரபலமான கரகாட்டக்காரன் திரைப்படம் ஜூன் 16, 1989ல் வெளியானது.

3.3 வில்லுப்பாட்டு

வில்லுப்பாட்டு அல்லது வில்லிசைன்பது தென்தமிழ்நாட்டில் நாட்டுப்புற கலைகளில் தனிச்சிறப்புடன் திகழும் தமிழர் கலை வடிவங்களில் ஒன்றாகும். வில்லின் துணைகொண்டு பாடப்படும் பாட்டு வில்லுப்பாட்டு எனப் பெயர் பெற்றது. துணை இசைக்கருவிகள் பல இருப்பினும் வில்லே இங்கு முதன்மை பெறுகிறது. துணைக்கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப்படுபவை: உடுக்கை, வில்லுக்குடம், தாளம், வீசுகோல், கட்டை என்பனவாகும்.

3.3.1 வில்லுப்பாட்டின் தோற்றம்

வில்லுப்பாட்டின் தோற்றம் குறித்த காலத்தை வரையறுத்துக் கூற முடியவில்லை. மனிதன் வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த நேரம் அவனுக்கு உதவியது வில்லாகும். அதில் கட்டப்பட்டிருந்த மனி ஒசையில் மயங்கி அதனாடிப்படையில் வில்லுப்பாட்டிசை உருவாகியிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

வில்லுப்பாட்டு

வீரர்களின் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக முதலில் விளங்கிய வில்லுப்பாட்டு, காலப்போக்கில் வளர்ச்சி பெற்று மக்களின் பொழுது போக்கிற்காகவும், குறிப்பாகச் சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கும் பயன்பட்டது.

வில்லுப்பாட்டுஸப்படி உருவானது என்பதற்கு செவிவழிக் கதை ஒன்று உண்டு. பாண்டிய மன்னர் வில்லுடன் வேட்டைக்குப் போனார். பல விலங்குகளை வேட்டையாடினார். மாலை நேரம் வந்ததும், மன்னர் மனதில் கலக்கம். அமைச்சரிடம் "இந்த உயிர்களை இப்படிக் கொல்லுகிறோமே... நமக்கு சந்தோஷம், அவற்றுக்கோ துன்பம். மானைக் கொன்ற பின், அதன் குட்டி எப்படித் தவிக்கிறது பார்த்தீர்களா?" என்றார். "சரி, இதற்கெல்லாம் பரிகாரம் உண்டா? உண்டு ராஜா... இறைவன் மீது மனமுருகுப் பாடி பாவ மன்னிப்புக் கோருங்கள். இசை ஒன்றுக்குத் தான் இசைவான்" என்றார் அமைச்சர். உடனே காட்டிலேயே கச்சேரி நடத்த முடிவானது. ஆனால் பக்க வாத்தியங்கள் இல்லை. கொண்டு வந்த பொருட்களை இசைக்கருவிகளாக்கினார்.

வில்லைத் தரையில் வைத்து அம்பால் தட்டி இசை எழுப்பினார் மன்னர். அப்படி தட்டும் போது வில் சரிவர நிற்காததால் தண்ணீர் கொண்டு

போயிருந்த மண் குடத்தைக் கட்டித் தட்டினார். டும் டும் என்று நாதம் பிறந்துவிட்டது. ராஜா பாடத் துவங்கும் முன், 'தந்தனத்தோம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் அமைச்சர். மன்னர் பாடும் போது, ஆமோதிக்க வேண்டாமா? அதனால் மன்னரின் உதவியாட்கள் 'ஆமாம்' போட ஆரம்பித்தனர். அந்தப் பழக்கம் வில்லுப்பாட்டில் இன்னும் தொடர்கிறது.

3.3.2 வில்லுப்பாட்டின் அமைப்பு

வில்லுப்பாட்டின் கட்டமைப்பைப் பெரும்பாலும் பின்வரும் ஏழு வகைகளாக வகுக்கலாம்:

3.3.3 காப்பு விருத்தம்

இறைவணக்கம் செய்தல் தமிழர் மரபாகும். அந்த முறையில் வில்லுப்பாட்டின் முதல் பகுதி காப்புப் பகுதியாக அமைகிறது.

பெரும்பாலும் இது விருத்தமாக அமையும்.

3.3.4 வருபொருள் உரைத்தல்

குறிப்பிட்ட கதையை இன்று வில்லில் கூறப்போவதாக ஆசிரியர் முன்கூட்டியே குறிப்பிடுவது வருபொருள் உரைத்தலாகும்.

இதனை நுதலிப்பாடுதல் எனவும் கூறுவர். இது பாடலாக அமையப்பெறும்.

3.3.5 குருவடி பாடுதல்

தனக்கு ஆசிரியனாக இருந்தவரை நினைத்து வணங்கி நலம் உண்டாக உதவுமாறு கோருவது குருவடி பாடுதல் எனப்படுகிறது.

3.3.6 அவையடக்கம்

கதை கூறுவோர் தன்னை எளியோனாகவும், கேட்போரைச் சான்றோராகவும் கருதி கூறப்பெறுவது அவையடக்கம் ஆகும்.

பிழை நேருமிடத்துப் பொருத்துக்கொள்ள வேண்டுவதாக அப்பகுதி அமையப்பெறும்.

3.3.7 நாட்டு வளம்

கதையின் தொடக்கத்தில் பொதுவாக நாட்டு வளமே கூறப்படும்.

3.3.8 கதைக்கூறு

நாட்டுவளத்தினை அடுத்து கதை முழுமையாகக் கூறப்பெறும். கதையின் தலைவன், தலைவியரின் சிறப்பு இதில் புகழ்ந்துரைக்கப்படும்.

3.3.9 வாழிபாடுதல்

இறுதிப் பகுதியாக வாழ்த்துப் பகுதி அமையும். கதை கேட்போர், கதை மாந்தர், கதை கூறுவோர் என அனைவரும் நலம்பெற வாழ்த்துவதாக மங்களமாக முடிவு பெறும் நிலை வாழிபாடுதல் என்பது.

கேரளாவிலும் நாட்டுப்புற கலைஞர்கள் வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சியினை நடத்துகிறார்கள். வில்லடிவாத்தியம் நீண்ட வில்லுடன், வெண்கல மணிகள் தொங்கவிடப்பட்டது, டெர்ரா-கோட்டா பானை மற்றும் குச்சிகள் கொண்டது.

3.4 கணியான் கூத்து

கணியான் ஆட்டம் அல்லது கணியான் கூத்து எனப்படுவது கணியான் என்ற சாதியினரால் நிகழ்த்தப்படும் நாட்டுப்புறக்கலை. மகுடம் என்ற இசைக்கருவியை இசைத்து நிகழ்த்தப் படுவதால் இக்கலை மகுடாட்டம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சுடலை மாடன், அம்மன் மற்றும் சாஸ்தா கோவில்களின் திருவிழாக்களில் இக்கலை நிகழ்த்தப்படுகிறது. முற்றிலும் ஆண்களைச் சார்ந்தே இயங்கும் இக்கலை 16ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட ஆதிக்கலைங்களும் ஆய்வாளர்கள் கருத்து. இந்தக் கலையாடல் ஏராளமான வரைமுறைக்கு உட்பட்டது. இடைவெளியே இல்லாமல் இரவு முழுவதும் ஆடப்படும் இது தெய்வத்தின் எதிர்ப்புறத்தில் மட்டுமே ஆடப்படும்.

தமிழ்நாட்டின் தென் மாவட்டங்களில், குறிப்பாக திருநெல்வேலி மற்றும் தூத்துக்குடி மாவட்டங்களின் கிராமப்புறக் கோவில் கொடை விழாக்களில் இக்கூத்து நிகழ்த்தப்பட்டு வருகிறது.

3.4.1 இசை

கணியான் கூத்தில் இசை மிகவும் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. மகுடம், ஜால்ரா போன்றவை முக்கியமான இசைக்கருவிகளாகும். மகுடம், டேப்

அல்லது தப்பட்டை என்னும் வாத்தியத்தை ஒத்ததாகும். வேம்பு, பூவரசு மரங்களால் செய்யப்பட்ட வட்டப்பகுதியில் பூம்பசுவின் தோலைக் கட்டி செய்யப்படுகிறது இந்த இசைக்கருவி. உச்சம், மந்தம் என நுண்ணிய வேறுபாடு மிக்க இரண்டு மகுடங்களை இசைக்கலைஞர்கள் பயன்படுத்துவார். மிகுந்த ஒசையைத் தர உச்சம். இளகிய ஒசையைத் தர மந்தம். சாமியாடியின் உக்கிரத்தை அதிகரிக்க உச்சம் இசைக்கப்படும். சோகத்தை உணர்த்த மந்தம் இசைக்கப்படும். முதலில் மகுடம் இசைக்கப்படுகிறது. உடன்பாடுபவர் ஜால்ராவில் தாளம் போடுவார். ஆசிரியர் பாடும் போது இடது காதை இடது கையால் பொத்தி வலது கையை வீசிப் பாடுவார். இசை கலந்த உரையாக இது அமைந்திருக்கும். பாடல்கள் ஆங்காங்கே விரவி வரும். கர்நாடக சங்கீதம், கிராமிய இசை போன்ற இசைக்கூறுகளும் கல்யாணி, ஆனந்த பைரவி, முகாரி, பூபாளம், தோடி, நாட்டை, அடாணா, பைரவி போன்ற இராகங்களும் இடம் பெறும். இந்த இசைக்கருவிகளை அடிக்கடி நெருப்பில் வாட்டி உரமேற்ற வேண்டும்.

3.4.2 ஓப்பனை

சுடலை மாடன் கோவிலில் கணியான் கூத்துக் குழுவினர் 'வேதாள ஆட்டம்' என்னும் நிகழ்வினை நடத்தும்போது சாமியாடுபவர்கள் விகாரமான தோற்றத்துடனான தலைப்பாகைகளை அணிந்து கொண்டு மெய்சிலிர்க்க ஆடுவதும் உண்டு. மேலும் இரண்டு கணியான்கள் பெண் வேடம் கட்டி ஆடும்போது பெண்களுக்கான ஒப்பனை செய்திருப்பர். இவர்கள் நீளமான கூந்தல் கொண்டையும், கழுத்தில் ஆபரணமும், கேட்போரின் சோம்பலை கலைக்கும் பொருட்டு இரு கால்களிலும் சலங்கைகளையும் கட்டியிருப்பர்.

3.4.3 கதை

கணியான் கூத்தின் போது சிறு தெய்வக்கதையே பாடி ஆடப்படுகிறது. சுடலை மாடனுக்கும் கணியானுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகக் கதையில் கூறப்படுகிறது. சிவபெருமான் இரண்டு முரடர்களைப் படைத்து பூவுலகிற்கு அனுப்பினார் என்றும் அதில் ஒருவன் சுடலைமாடனாகவும் மற்றொருவன் கணியான் ஆகவும் அழைக்கப்பெற்று, கணியான் சுடலை மாடனுக்குப் பல வழிகளில் உதவி செய்து அவன் கொடுமைகளுக்கு ஆதரவாக இருக்கிறான் என்றும் கூறப்படுகிறது. இது கணியான் கூத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்து வருகிறது. தன் குருதி சிந்தி,

சுடலைமாடனுக்கு உதவுவதைக் காட்ட, சுடலையை நோக்கி ஓடும் சுடலைமாடனுக்கு, தனது விரல் அல்லது நாக்கை அறுத்துக் குருதியை ஒர் இல்லயில் ஒத்திக் கொடுப்பான். வெட்டிய இடத்தில் திருநீறு பூசப்படும். அப்போது பின்வரும் பாடல் பாடப்படும். குருதி கொடுத்து மாடனுக்கு உறுதியாக உதவும் கணியான் பருதி இருக்கும் காலம் வரை இறுதி யின்றி வாழ் வானே கணியான் கூத்து நடக்கும் கோயிலின் தெய்வம் பற்றிய கதையை முதலில் பாடிப் பின் மக்கள் விரும்பும் கதையைப் பாடும் வழக்கம் உள்ளது. நீலி அம்மன் கதை, சுடலை மாடன் கதை, பன்றி மாடன் கதை, வண்ணாரமாடன் கதை, கருப்பசாமி கதை, இசக்கியம்மன் கதை, முத்தாரம்மன் கதை, சந்தன மாரி கதை, முத்துப்பட்டன் கதை போன்றன குறிப்பிடத்தக்க கதைகளாகும். இது தவிர இராமாயணம், மகாபாரதக் கதைகளை வாய்மொழி வழக்கில் பாடியும் ஆடுவதுண்டு. வில்லுப்பாட்டுக்கும், கணியான் கூத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. இரண்டு கலைகளிலும் எடுத்தாளப்படும் கதைகள் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. வில்லுப்பாட்டில் எழுதி வைத்து பாடப்படும் கதைகள், கணியான் கூத்தில் வாய் போன போக்கில் சொல் போன போக்கில் மனதில் இருந்தே பாடப்படுகிறது. வழிவழியாக இக்கலை தொடர்கிறதே ஒழிய, முறைப்படி பயிற்றுவிக்கவோ, ஆட்டுவிக்கவோ ஏற்பாடுகள் இல்லை.

3.4.3 நோக்கம்

சிறு தெய்வ வழிபாட்டில், சிறு தெய்வங்களின் கதைகளை முதன்மைப்படுத்துவதே கணியான் கூத்தின் நோக்கமாக உள்ளது. கணியான் கூத்துக் கலைஞர்கள் நிகழ்த்திக் காட்டும் 'பேயாட்டம்', 'அம்மன் கூத்து' போன்ற நிகழ்வுகள் நாடகக் கூறுகள் அதிகம் கொண்டனவாகும். எனவே விழாவின்போது சடங்குகளைக் கதை நிகழ்ச்சியாகச் செய்து காட்டுவதும் கணியான் கூத்தின் நோக்கமெனக் கொள்ளலாம்.

3.4.4 கால அளவு

இரவு ஒன்பது மணியளவில் கணியான் கூத்து நிகழ்வு தொடக்கம் பெற்று நடக்கிறது. சுடலைமாடன் கோவிலில் வெள்ளி இரவிலும் அம்மன் கோவிலில் செவ்வாய் இரவிலும் கூத்து நடக்கிறது. நடு இரவு நேரத்தில் 'சாமியாடி' கணியானைக் கூப்பிடுகிறார். வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வம் பூசாரியின் மீது வந்து இறங்கும் என்பது சமய நம்பிக்கை. அப்போது அவர்

தன்னை மறந்த நிலையில் ஆடுவார். அவரைச் 'சாமியாடி' என்று குறிப்பிடுவார்கள். அப்போது அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் பேச்சு தெய்வத்தின் கட்டளையாகக் கருதப்படும். இரத்தப் பலிக்கான வேண்டுகோள் விடும் சாமியாடி தன் ஆட்டத்தை நிறுத்துவதற்கும் கணியான் குழுவினர் ஆடுவதற்குமான குழல் உருவாக்கப்படுகிறது. தெய்வ வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய கலையாகக் கணியான் கூத்து விளங்குவதால் அதன் கால அளவு குறித்த கவலை ஏற்படுவதில்லை

3.4.5 நடத்தும் முறை

கணியான் கூத்தில் மொத்தம் ஏழு கலைஞர்கள் இடம் பெறுவர். இரண்டு பேர் பெண்வேடமிட்டு ஆடுவார்கள். கதை கூறிப் பாடும் ஆசிரியர் 'அண்ணாவி' எனப்படுவார். இவரே குழுவுக்குத் தலைவராகவும் இருப்பார். ஒரு துணைப்பாடகர், ஜால்ரா இசைப்பவர், மகுடம் எனும் வாத்தியம் இசைப்போர் இருவர் என அழைவர். மகுடம் இசைப்பவர்களில் ஒருவர் அண்ணாவியின் பாட்டை பின்பற்றி பின்பாட்டு பாடுவார். மற்றொருவர் ஜால்ரா இசைப்பவர். இது தவிர அம்மன் ஆட்டம் ஆடுவார், பேயாட்டம் ஆடுவார், திரளை போடுபவர் என துணையாட்டக்குழுக்களும் உண்டு. இது தேவைக்கும், இடத்துக்கும் தகுந்தவாறு வேறுபடும். கணியான் கூத்து நடைபெறும் போது முதன்மைக் கலைஞர் மேடையின் நடுவில் நிற்பார். இவர் திறம்பட்ட கலைஞராக விளங்குவார். இவரை மையப்படுத்தியே கணியான் கூத்தின் தரம் நிர்ணயிக்கப்படுவதுண்டு. கூத்தின் போது ஆசிரியர் மேல் துண்டை வேட்டிக்கு மேல் இடுப்பில் கட்டிக் கொள்வார். மகுடக்காரர்கள் அவருக்கு இருபக்கங்களிலும் நின்று கொள்வார்கள். இவர்கள் மகுடத்தை இடுப்பில் கயிற்றினால் கட்டிக் கொண்டு தோற்றமளிப்பார்கள். 'அண்ணாவி' முதலில்பாட அப்போது பெண்வேடமிட்ட ஆண்கள் ஆட, மகுட இசை, பக்கவாத்திய மேளக்காரர் களின் குரல்கள், ஜால்ரா இசை போன்ற பின்னணிகளுடன் கூத்து நடத்தப்படும். பாடல்களை அண்ணாவி விளக்கும் போது பின்னணி இசை குறைவாகவே இருக்கும். இந்தச் சமயத்தில் பெண் வேடதாரிகள் ஆடுவது இல்லை. அண்ணாவியின் வலது புறத்தில் ஒருவரும் இடதுபுறத்தில் ஒருவருமாக நின்று இவர்கள் தங்களது கால் சலங்கைகள் ஒலிக்குமாறு தரையில் கால்களைத் தட்டிக் கொண்டே இருப்பார்கள். பொதுவாக, பெண் வேடதாரிகளின் நடனத்தில் பாத வேலைப்பாடு அதிகம் காணப்படுகிறது. வேகமான பாத அசைவுகளில் தேர்ந்து விளங்குகிற கலைஞர்களாக இவர்கள்

இருப்பார்கள். அண்ணாவி பாடும்போதும், கதையினைக் கூறும்போதும் மகுடக்காரர்கள் இசைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். நாட்டார் கலைகளுக்கே உரிய மண்ணின் பாவனைகள், நகைச்சுவை, பாலியல் குறியீடுகள் அனைத்துமே இக்கலையில் ஆங்காங்கே பரவிக் கிடக்கின்றன.

3.4.6 சடங்குகள்

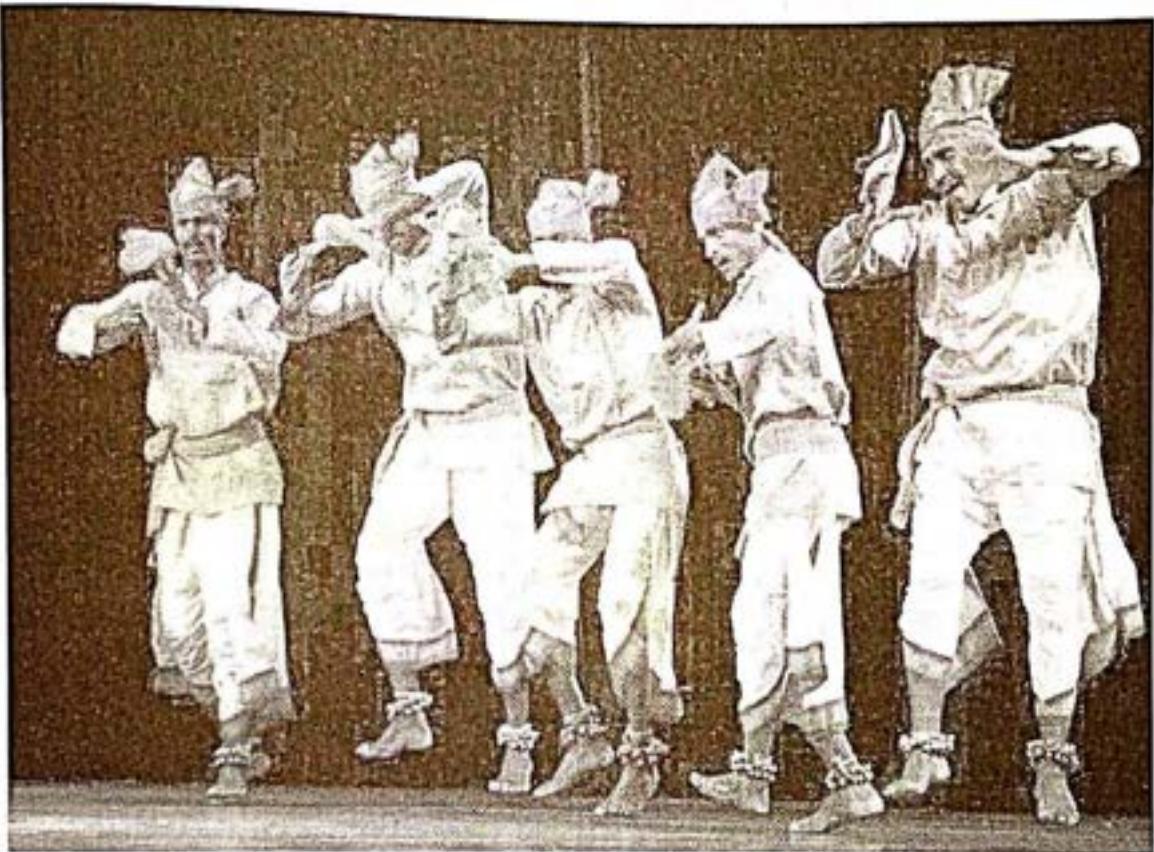
இது தெய்வவழிபாட்டோடு இசைந்த கலையாக விளங்குவதால் சில சடங்குகளும் இக்கூத்தின் வாயிலாகப் படைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது இரத்தப்பலியிடுதல் என்னும் 'கைவெட்டு' நிகழ்ச்சியாகும். இவ்வகையில் ஒரு கதையானது கூத்து, சடங்கு என்னும் இருவகைப் படிநிலைகளில் கோவில் விழாவின்போது செயல்படுவதைக் காணலாம்.

3.5 ஓயிலாட்டம்

ஓயிலாட்டம் என்பது ஒரே நிறத் துணியைத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு, கையில் ஒரே நிறத்திலான துண்டு ஒன்றை வைத்து இசைக்கேற்ப வீசி ஆடும் அழகான குழு ஆட்டம். அழகு, அலங்காரம், சாயல், ஓய்யாரம் எனப் பல பொருள் தாங்கி நிற்கும் ஓயில் என்ற வார்த்தையே, இவ் ஆட்டத்தின் பெயராகியுள்ளது. இது முற்றிலும் ஆண்கள் சார்ந்த கலை . ஆண்மையின் கம்பீரத்தை உணர்த்தும் இந்தக் கலையாட்டத்தினைப், பெண்கள் கலந்து கொண்டு ஆடுவதில்லை.[1] இந்த ஆட்ட அடவுகள், ஆண்மைத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்டவை ஆகும். பத்து முதல் 12 பேர் கொண்ட இந்த ஆட்டத்தில், எதிரெதிர் திசையிலோ, அல்லது நேர்த்திசையிலோ நின்று கொண்டு ஆடுவார்கள். சிறைக விரித்தால் மயிலாட்டம், சேர்ந்து குதித்தால் ஓயிலாட்டம் என்று இக்கலையின் தன்மை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

பானைத்தாளம், தவில், சிங்கி, சோலக் போன்ற இசைக்கருவிகளை இந்த ஆட்டத்தில் பயன்படுத்துவதுண்டு. பானைத்தாளம் என்பது, குடத்தில் மாட்டுத்தோலைக் கட்டி இசைக்கப்படும் வல்லிசைக் கருவியாகும். பறைக்குப் பதிலாக இந்தக் கருவியை இசைக்கிறார்கள். இவைகளோடு கலைஞர்கள் காலில் அணிந்திருக்கும் சலங்கை இன்னுமொரு கருவியாக மாறி அடவுக்கேற்ப இசைக்கும். இந்த இசைக்கருவிகளைக் கட்டுப்படுத்தி

வகைப்படுத்துவதே சிங்கி என்ற இசைக்கருவியின் வேலை. பாடலும், ஆடலும் நிறைந்த இக்கலையில், பாடத்தெரிந்தவருக்கு ஆடத்தெரிந்திருக்கத் தேவையில்லை. பாடலுக்குத் தகுந்தவாறு அடவு வைத்து ஆடற்கலைஞர்கள் ஆடுவார்கள்.

பெரும்பாலும் இராமாயணக்கதைகளே பாடல்களாகப் பாடப்படுகின்றன. இது தவிர பவளக்கொடி கதை, மதுரைவீரன் கதை, முருகன் கதை, சிறுத்தொண்டர் கதை, வள்ளி திருமணக் கதைகளையும் பாடி ஆடுவதுண்டு. ரெட்டியார் மற்றும் முக்குலத்தைச் சேர்ந்த சில இனத்தினர், இக்கலையை மரபு ரீதியாக நிகழ்த்தினர். இப்போது தலித்துகள் உள்ளிட்ட பிற இனத்தினரும் இக்கலையாடலில் ஈடுபடுகின்றனர். மரபுசார்ந்து இயங்கிய பலர் கிறித்தவ மதத்துக்கு மாறியதன் விளைவாக, கிறிஸ்தவ ஆலயங்களிலும் அண்மைக்காலமாக இக்கலை நிகழ்த்தப்படுகிறது. கிறிஸ்தவ ஆலயங்களில் பைபிள் கதைகளைப் பாடி ஆடுகின்றனர்.

3.5.1 ஓயிலாட்ட முறைகள்

ஓயிலாட்டத்திற்கென்று தனித்த ஓப்பனை முறைகள் உள்ளன. ஒழுங்காகத் தலை வாரியிருப்பார்கள், கால்களில் சலங்கை கட்டிக்கொண்டு, வலது கையில் ஒரே வண்ணத்திலான கைக்குட்டை பிடித்திருப்பதும், தலையில் ஒரே வண்ணத்தில் துணிகளைக் கட்டியிருப்பதும் அவசியம். பெரும்பாலும் கையில் பிடித்திருக்கும் துணி சிவப்பு நிறத்தில் இருக்கும். தலைமையாளர் மட்டும் பச்சை நிறத்தில் பிடித்திருப்பார். வெள்ளள வேட்டியை தார் பாய்ச்சிக்கொள்வதும் மரபாகும். தொடக்கத்தில் கை கூப்பி, ஒரு காலை மட்டும் தட்டி கடவுள் வணக்கம் செய்து, அடுத்து தரையைத் தொட்டு அவை வணக்கம் செய்து விட்டு அடவுகளைத் தொடங்குவார். இடையிடையே களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ள, பாடல் பாடும் அண்ணாவி விசிலடித்து ஆட்டத்தை நிறுத்திக் கொள்வார். பெரும்பாலும் ஓயிலாட்டக்குழுவின் தலைவரோ அல்லது வாத்தியாரோதான் அண்ணாவியாக செயல்படுவார். கடைசிப்பாடலுக்கு முன்னர் வாத்தியார் பார்வையாளர்களுக்கு நன்றி. சொல்வார். கடைசி அடவு முடிந்ததும் அனைத்துக் கலைஞர்களும் பூமியைத் தொட்டு வணங்கிவிட்டு நிகழ்ச்சியை நிறைவு செய்வார்கள். ஆதி காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தில் இக்கலையாடலில் சிறந்த ஆண்களையே பெண்கள் மணம் முடிக்க விரும்பியதாக குறிப்புகள் உண்டு.

3.5.2 ஓயிலாட்ட இலக்கணம்

ஆட்டத்தின் வேகத்தைத் தீர்மானிக்க ஆட்ட இலக்கணங்களும் உண்டு. ஆட்டத்தின் வேகத்தைப் பொறுத்து தக்கு, காலம் என்றும் அடவுகளின் வேகத்தைப் பொறுத்து அடி, சாரி, தட்டு என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். தக்கு என்பது மெதுவான ஆட்டத்திற்கான இலக்கணம். வேகமான அடவுகளுக்கு காலம் என்று பெயர். வேகமான அடவுகள் முதலாம் காலத்தில் தொடங்கி முன்றாம் காலத்தில் நிறைவேறும். வாத்தியார் பாடலைப்பாட, குழுவினர் அதே வரிகளைப் பாடி ஆடுவார்கள். மெதுவாகத் தொடங்கும் அடவுகள் மெல்ல, மெல்ல உச்சம் பெறும். தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை கலைஞர்களின் அடவுகள் கம்பீரம் குறையாமல் இருக்கும். ஆட்டத்தின் எந்தத் தருணத்திலும் கலைஞர்களின்

கழுத்துக்கு கீழே, இடுப்புக்கு மேலே உள்ள தோல்பாகுதிகள் வளையக்கூடாது. ஓயிலாட்டம் ஆடும்போது காலில் கட்டிய சலக்கை "கெம்பிரிக்க வேண்டும்" என்பது நியநிதி.

ஆலோடு ஆலு

உரசாமல்

உங்கள் ஆளிலே ஒரு முழும்

தள்ளி நின்று

காலோடு காலு உரசாமல்

உங்கள் கைபிடித்துணி

தவறாமல்

மேலோடு மேலு

உரசாமல்

உங்கள் வேருவை தண்ணி

சிதறாமல்..."

என்று நீஞும் பாடல் ஓயிலாட்டத்தின் இலக்கணங்களை வரையறுக்கிறது.

மதுரை, சிவகங்கை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, திண்டுக்கல், கோயம்புத்தூர் மாவட்ட கோவில் விழாக்களில் இப்போதும் அவ்வப்போது ஓயிலாட்டம் நிகழ்ந்து வருகின்றது. மதுரை குருநாதப்பிள்ளை, வாசகம் பிள்ளை ஆகியோர் இக்கலையில் குறிப்பிடத்தக்க கலைஞர்கள்.

3.6 தோல்பாவைக்கூத்து

தோல்பாவைக்கூத்து அல்லது பாவைக்கூத்து என்பது உயிரற்ற பாவைகளை, உயிருள்ள பாத்திரங்களைப் போல் இயக்கி நிகழ்த்தப்படும் ஒரு கூத்து ஆகும். பதப்படுத்தப்பட்ட ஆட்டுத் தோலில் வரையப்பட்ட வண்ணப்படங்களை விளக்கின் ஓளி மூலம் திரைச்சீலையில் அதன் நிழல் தெரியுமாறு ஆட்டி நிகழ்த்துவது தோல்பாவை கூத்து.இக்கலை,

தோல்பாவைக் கூத்து, தோல்பாவை நிழல் கூத்து, நிழலாட்டம், தோல் பொம்மலாட்டம் என வெவ்வேறு பெயர்களிலும் அழைக்கப்படுகிறது. இக்கலையானது இந்தியாவில் ஆந்திரா, கர்நாடகம், கேரளம், ஓரிசா, தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்களில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. சரபோஜி மன்னர் காலத்தில் தன்சை அரண்மனையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தோல்பாவைக் கூத்துக் கலைஞர்கள், பிற்காலத்தில் பிழைப்புக்காகத் தமிழகம் முழுமைக்கும் இடம்பெயர்ந்தார்கள்.

இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் மதுரை, தூத்துக்குடி, கண்ணியாகுமரி, விருதுநகர் ஆகிய மாவட்டங்களில் நிகழ்கிறது. இக்கலையானது இன்றைய நிலையில் நலிந்து கொண்டே வருகின்ற கலையாக மாறிவருகிறது. மராட்டியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட 'கணிகர்' சாதியின் உப்பிரிவான 'மண்டிகர்' சாதியைச் சார்ந்தவர்கள், இக்கலையை நிகழ்த்துகின்றனர்.

3.6.1 கதை

பாவை என்பது அழகிய பெண்பொம்மை. திருமாலின் மோகினி வடிவத்தைப் பாவை என்பர். தேவர்களும் அசுரர்களும் அமிழ்தம் கடைந்தார்களாம். கடையும்போது தோன்றிய நஞ்சைச் சிவபெருமான் உண்டு அனைவரையும் காப்பாற்றினாராம். கடைசியில் தோன்றிய அமிழ்த்ததை உண்ண இருபாலாரும் சண்டையிட்டுக்கொண்டார்களாம். திருமால் 'பாவை' உருவில் தோன்றி வழங்கும்போது, தேவர்களும் முனிவர்களும் வாங்கி உண்டனராம். அசுரர் பாவையின் அழகையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களாம். அசுரர்களுக்குக் கொடுக்க வரும்போது அமிழ்தம் தீர்ந்துவிட்டதாம். அமிழ்தம் உண்டவர் என்றும் இளமையோடும், சாகாமலும் வாழ்கிறார்களாம். அசுரர்கள் பினி மூப்புடன் வாழ்ந்து இறந்துபோகிறார்களாம். இப்படி ஒரு கதை. இந்தக் கதையை விளக்கி ஆடும் ஆட்டம் பாவை ஆட்டம்.

கட்டையால் செய்யப்பட்ட பொம்மையையும், தோலால் செய்யப்பட்ட பொமையாயும் ஆட்டிக் காட்டிக் கதை சொல்வதைப் பொம்மலாட்டம் என்பர். இந்தப் பொம்மலாட்டங்களும் 'பாவை' எனப்படும்.

3.6.2 கூத்துமுறை

இலை அல்லது துணியால் வேயப்பட்ட சிறிய அறையே, தோல்பாவைக் கூத்தின் அரங்கமாகும். இவ்வறையின் முன்பகுதியில் மெல்லிய வெள்ளைத் திரைச்சீலை கட்டப்பட்டிருக்கும். பாவைகளை இயக்கிக் கூத்தினை நடத்துபவர் இவ்வறையினுள் இருப்பார். அரங்கின் உள்பகுதியில் உள்ள வெண்டிரையை ஒட்டி ஆட்டப்படும். பாவைகளின் மீது, விளக்கின் ஒளி ஊடுருவும் போது பார்வையாளர்களுக்குப் பாவைகள் தெளிவாகத் தெரியும்.

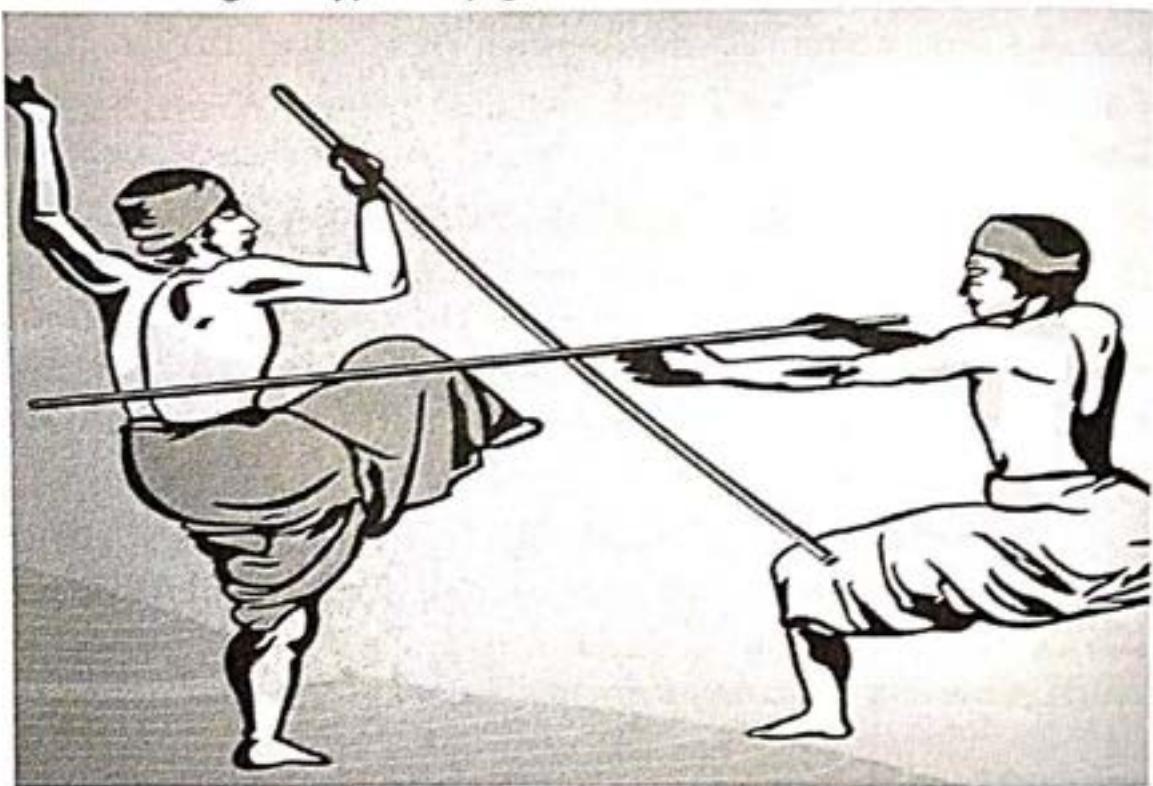
பார்வையாளர்கள் மன் தரையில் அமர்ந்திருப்பார். கூத்தரங்கின் முன்பகுதியில் இசைக்கருவிகளை இசைப்பவர்களும் பின்பாட்டுப் பாடுபவர்களும் அமர்ந்திருப்பார். பாக்கூத்தைக் குடும்பமாத்தான் செய்வார்கள். கூத்தை நடத்துபவர் பலகுரலில் பேசி கூத்து காட்டுபவராகவும், அவரின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் இசைக் கருவிகளை வாசிப்பவர்களாகவும் இருப்பார்.

இக்கலைஞர்கள் தங்களின் இருப்பிடத்தில் இருந்து குடும்பத்தோடு கிளம்பி, பல ஊர்களில் நிகழ்ச்சி நடத்தி, மீண்டும் 6 மாதங்கள் கழித்து சொந்த கிராமத்திற்குத் திரும்புகின்றனர். ஆகவே இவர்கள் நாடோடிக் கலைஞர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

3.7 சிலம்பாட்டம்

சிலம்பம் என்பது ஒரு தடியடி தமிழர் தற்காப்புக் கலை மற்றும் தமிழர்களின் வீர விளையாட்டு ஆகும். வழக்கில் இவ்விளையாட்டைக் கம்பு சுற்றுதல் என்றும் கூறுவார். இது தடியைக் கையாணும் முறை, கால் அசைவுகள், உடல் அசைவுகள் மூலம் தம்மைப் பாதுகாத்து கொள்ளுதல் எனப் பல கூறுகளைக் கொண்ட விரிவான தற்காப்புக் கலை ஆகும். சிலம்பாட்டத்தில் எதிராளி வீசும் கம்பினைத் தடுத்தல், எதிராளியின் உடலில் சிலம்புக்கம்பினால் தொடுதல் (தொடு புள்ளி) போன்றன அடிப்படையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. சிலம்பாட்டத்தைக் கற்றுக் கொள்ளக் குறைந்தது ஆறு மாதக் காலம் தேவை. இதற்கென சிலம்பாட்டக் கழகங்கள் பல தமிழகத்தில் உள்ளன. சிலம்பாட்டம் ஆடுவதற்குக் குறைந்தது இருவர் வேண்டும். நன்கு பயிற்சி பெற்ற ஆட்டக்காரர்களே சிலம்பாட்டப் போட்டிகளில்

வினாயாடுவர், தற்காலத்தில் ஆண்கள், பெண்கள் என்று இருபாலையும் சிலம்பாட்டத்தைக் கற்று வினாயாடி வருகின்றனர். திருவிழா, ஜோடியில் விழாக்கள், மற்றும் ஊர்வலங்களில் சிலம்பாட்டம் தவறாது இடம் பெறும். இக்கலை திருவள்ளூர், திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களில் பெருமளவு நடக்கிறது.

3.7.1 வரலாறு

மக்கள் தம்மை சிங்கம், புலி போன்ற விலங்குகளிடம் இருந்து காத்துக்கொள்ளக் கையாண்ட முறையே சிலம்பம் எனப்படும் கலையாக வளர்ந்துள்ளது என்பர். தமது கைகளில் எப்போதும் இருக்கக் கூடிய சிறிய ஆயுதங்களான கம்பு (தடி), சிறு கத்தி, கோடரி போன்ற ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி விலங்குகளிடம் இருந்து தற்காத்துக்கொள்ள இந்தக் கலையைப் பயன்படுத்தினர்.

தமிழர்கள் ஆயுதம் ஏந்திப் போராட ஆரம்பித்த காலத்தில் முதலில் எடுத்து கம்பு எனப்படும் ஆயுதமே ஆகும். இதுவே பின்னர் சிலம்புக் கலையாக வளர்ச்சி பெற்றது. ஆதிகாலத்தில் மனிதர்கள் சண்டை செய்ய ஈட்டி, கத்தி, வேல், வாள், கம்பு போன்ற பலவிதமான ஆயுதங்களைப்

பியங்காடுத்திவர். அவற்றுள் மிகவும் பழைய வாய்ந்த ஆயுரம் கம்பு விளப்பும் 'சிலம்பு' ஆகும். முற்காலத்தில் இக்கலையை சுற்றிரியர்கள் பியங்காடுத்திவர். தற்போது இது ஒரு சில பள்ளிகளிலும், தனியார் ஜிலீப்புகளாலும் கற்றுத் தரப்படுகிறது. வினாவியாட்டுப் போட்டிகளில் விரிவானவியாட்டாகவும் இடம்பெறுகிறது.

சிலம்பச் சுவடிகளில் குறிப்பிடப் படும் தொன்மையான சிலம்பச் சுவடு மற்றும் அடி வரிசைகள், தமிழக மூவேந்தர்களின் ஆட்சி முடிவற்று, தமிழகம் அவரியர்களுக்கு அடிமைப்பட்ட பின் கால மாற்றத்தால் அதன் பெயர்களும் ஆடும் முறைகளும் சிறு மாற்றமடைந்தன. வடக்கன் களரி, தெக்கன் களரி, சுவடு அடி முறை, கர்நாடகச் சுவடு, சிரமம், சைலாத், தஞ்சாவூர் குத்து வரிசை, நெடுங்கம்பு என்ற பெயர்களில் இன்றும் தமிழகம் மற்றும் கேரளா உள்ளிட்ட பகுதிகளில் ஆடப்பட்டு வருகின்றன.

3.7.2 சொல் பிறப்பு

சிலம்பம் என்ற பெயர் சிலம்பு என்ற வார்த்தையில் இருந்து உருவானது. சிலம்பு என்பதற்கு ஓலித்தல் என்று பொருள். சிலம்பம் ஆடும் பொது உருவாகும் ஓலிகளை குறிக்கும் விதமாக சிலம்பம் என்ற பெயர் குட்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. "சிலம்பம்" என்ற சொல் "சிலம்பல்" என்ற வினையின் அடியாகப் பிறந்தது. மலைப் பகுதிகளில் அருவி விழும் ஓசை, பறவைகளின் கீச்சொலி, மரங்களின் இலைகள் காற்றில் அசையும் ஓசை, விலங்குகளின் இரைச்சல் போன்ற பல ஓசைகள் ஓலித்துக் கொண்டே இருப்பதால் மலைக்கு, "சிலம்பம்" என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. எனவே, மலை நிலக் (குறிஞ்சி) கடவுளான முருகனுக்கும், "சிலம்பன்" என்ற பெயருண்டு. கம்பு சுழலும் போது ஏற்படும் ஓசை மற்றும் ஆயுதங்கள் உன்றோடொன்று மோதும் ஓசை போன்று இருப்பதால், தமிழரின் தற்காப்புக் கலைக்கு "சிலம்பம்" என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. நெல்லை மாவட்டத்தில் கடையநல்லூருக்கு மேற்கே உள்ள மலைப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடியினருள் "சிலம்பரம்" என்ற பெயரும் வழக்கில் உள்ளது.

3.7.3 சிலம்பின் உட்கூறுகள்

மெய்ப்பாடம், உடற்கட்டு, மூச்சுப்பயிற்சி, குத்துவரிசை, தட்டுவரிசை, அடிவரிசை, பிடிவரிசை, சிலம்பாட்டம், வர்மம் முதலானவை சிலம்பக்கலையின் முக்கியக் கூறுகளாகும். ஒருவர் சிலம்பக்கலையைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமாயின், அடிப்படையில் துவங்கி படிப்படியாகக் இவற்றைக் கற்பதன் மூலம் சிலம்பக்கலையின் பல்வேறு உட்கூறுகளைத் தம்முள் அடையலாம்.

3.7.4 மெய்ப்பாடம்

மெய்ப்பாடம் என்பது சிலம்பக் கலையின் முதலாவது பயிற்சியாகும்., உடல் வலிமையைப் பெருக்கும் நோக்கில் வகுத்தறிந்த உடற்பயிற்சிகளைச் செய்து உடல் தகுதியை அடைவது மெய்ப்பாடம்.

3.7.4 உடற்கட்டுப்பாடம்

குறிப்பிடத்தகுந்த வலிமையை உடலுக்கு ஏற்படுத்தவும், உடலின் நெகிழ்வை உறுதிப்படுத்தவும் கற்பிக்கப்படுவது உடற்கட்டுப் பாடம் ஆகும். இது இரண்டாம் நிலைப் பயிற்சியாகும்.

3.7.5 மூச்சுப்பாடம்

மூச்சுப்பாடம் என்பது மூன்றாவதாக இடம் பெறும் பயிற்சியாகும். கூடுதலான நுணுக்கமிகு பயிற்சிகளைச் செய்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் பொருட்டு மூச்சுப்பாடம் கற்பிக்கப்படுகிறது.. ஒருவர் மெய்ப்பாடம், உடற்கட்டுப் பாடம் மற்றும் மூச்சுப்பாடம் ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொள்வது. தனக்கு விருப்பமுள்ள கூடுதல் பாடங்களைப் பயில வழி வகுக்கிறது.

3.7.6 குத்துவரிசை

சிலம்பாட்டத்தின் முக்கிய உட்கூராக குத்துவரிசை அமைகிறது. பெயருக்குத் தகுந்தாற்போல் எதிரியைக் கைகளால் வரிசையாகக் குத்துவதே குத்துவரிசையாகும். குத்துவரிசையின் நுணுக்கமாக, நிற்கும் நிலைகளை எப்படி இலாகவமாக மாற்றிக் கொள்வது என்பதைக் கற்றுக்கொள்வது இன்றியமையாததாகும். கிட்டத்தட்ட, அறுபத்து நான்கு விதமான நிலைகள், புலி, யானை, பாம்பு, கழுகு, குரங்கு ஆகிய உயிரினங்களிடமிருந்து கற்றுக்

கொள்ளப்படுகின்றன. எதிரியின் நிலை மற்றும் இடப்பெயர்ச்சிக்கேற்ப தன் நிலைகளை விரைவாக மாற்றிக் கொண்டே எதிரியின் மீது குத்துவிடுதல் என்பதே குத்துவரிசையாகும்.

3.7.7 தட்டுவரிசை

ஒருவர் குத்துவரிசை பயிலும் போதே தட்டுவரிசையையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். மறுநிலையில் இருப்பவர் குத்துக்களைத் தம்மீது பாய்ச்சும் போது, அவற்றை அவர்தம் நிலைக்கேற்பத் தன்நிலையை மாற்றித் தட்டிவிடுதல் என்பதே தட்டுவரிசையாகும்.

3.7.8 பிடிவரிசை

எதிரி தம்மைத் தாக்க வரும் போது, எதிரியை எப்படி இலாகவமாகத் தம்பிடிக்குள் கொண்டு வந்து தாக்குதலை முறியடிப்பது என்பதே பிடிவரிசை என்பதாகும். சிலம்பாட்டத்தின் இக்கூறானது, யானைகளிடம் இருந்து வழுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். யானைகள் ஒன்றுக்கொன்று பிடி போட்டுக்கொள்ளும் போது, கிட்டத்தட்ட இருநூறு வகையான பிடிகள் இருப்பது கண்டறியப்பட்டு அவை யாவும் இப்பயிற்சியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

3.7.9 அடிவரிசை

ஏதாகிலும் ஒன்றைப் பாவித்து நேர்த்தியாகத் தம் காலடிகளைச் சூழலுக்கேற்ப மாற்றிக் கொண்டு எதிரியின் மீது அடி விழச் செய்தலை வரிசைப்படுத்துவதே அடிவரிசை என்பதாகும். சிலம்புக்கலையின் இக்கூறானது குரங்குகளிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டதாகும். அடிவரிசையில் கற்றுத் தேர்ந்த ஒருவர் அடுத்ததாக சிலம்பாட்டம் எனும் சிலம்புக்கலையின் உட்பிரிவைக் கற்றுத் தேர்ச்சியடையலாம். சிலம்பத்தில் சுவடு, தெக்கன் சுவடு, வடக்கன் சுவடு, பொன்னுச் சுவடு, தேங்காய்ச் சுவடு, ஒத்தைச் சுவடு, குதிரைச்சுவடு, கருப்பட்டிச் சுவடு, முக்கோணச் சுவடு, வட்டச் சுவடு, மிச்சைச் சுவடு, சர்சைச் சுவடு, கள்ளர் விளையாட்டு, சக்கர கிண்டி, கிளவி வரிசை, சித்திரச் சிலம்பம், கதம்ப வரிசை, கருநாடக வரிசை போன்ற வரிசை முறைகள் உள்ளன.

3.7.10 சிலம்பத்தடி

சிலம்பம் ஆட்டத்திற்கான கம்பு அல்லது தடி, மூங்கில் இனத்தைச் சேர்ந்த சிறுவாரைக் கம்பு, பிரம்பு போன்ற மரங்களில் இருந்து தயாரிக்கப்படுகிறது. இதில் சிறுவாரைக் கம்பு என்பது நன்கு வளைந்து கொடுக்கக்கூடியது. சிலம்பத்திற்கான தடி, நிலத்தில் இருந்து ஓர் ஆளின் நெற்றிப் புருவம் வரையான உயரமுடையதாக இருக்க வேண்டும்.

3.7.11 சிலம்பாட்ட வகைகள்

சிலம்பத்தில் பல வகைகள் உண்டு. அவையாவன

துடுக்காண்டம்
குறவஞ்சி
மறக்காணம்
அலங்காரச் சிலம்பம்
போரச் சிலம்பம்
பணையேறி மல்லு
நாகதாளி,
நாகசீறல்,
கள்ளன்கம்பு
நாகம் பதினாறு
ஆகியனவாகும்.

3.7.12 சிலம்பாட்டச் சுற்று முறைகள்

சிலம்பாட்டத்தில் 72-க்கும் மேற்பட்ட வகைகளில் சுற்றும் முறைகள் உள்ளன. சுருள் கத்தி, தீப்பந்தம், அடிவருசு, தொடுபுள்ளி, பிச்சுவாப்

பிலாரிசை, கோடாலிக் கேடயம், வேல்கம்பு, சுருள், வாரல், முன்வெட்டு, பிள்ளெட்டு, இடையறுப்பு, மேலறுப்பு, மலார், பின்னுருட்டு, முன்னுருட்டு போன்றன சில சுற்று முறைகளாகும்.

ஒற்றைச் சிலம்புத்தடி கொண்டு இரு கைகளில் பிடித்துச் சூல்றாடுவது, இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு சிலம்புத்தடி கொண்டு ஆடுவது என இரு முறைகளும் இதில் உண்டு.

3.7.13 ஆயுதப் பிரிவுகள்

சிலம்பத்தில் ஒத்தைச் சுவடு, பிரிவுச் சுவடு, ரெட்டு வீச்சு, பூட்டுப் பிரிவு, மடு சிரமம், எடுத்தெறிதல், நெடுங்கம்படி, கோபட்டா, வாள் வீச்சு, பீச்சவா, சுருள்பட்டா, லேசம், செண்டாயுதம், வளரி, இடிகட்டை, கட்டாரி, தண்டக்கோடாரி, வீச்சரிவாள், வெட்டரிவாள், கல்துணி போன்ற ஆயுதப்பிரிவுகளும் உள்ளன. ஊழைத்துரை சுருள் பட்டா வீசுவதிலும், நெடுங்கம்பு வீசுவதிலும், சின்னமருது வளரி வீசுவதிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர்.

3.7.14 சிலம்பப் போட்டி

தமிழர்களின் போர் முறையாகவும் தற்காப்புக் கலையாகவும் திகழ்ந்த சிலம்பாட்டம் மத்திய காலங்களில் திருவிழாக்களில் மட்டுமே ஆடப்பட்டு வந்தது. தற்போது இக்கலையானது வீர விளையாட்டாக மாறி போட்டிகளிலும் பங்கு பெறும் அளவில் வளர்ந்துள்ளது.

சிலம்பம் தனி ஒருவராகவோ அல்லது இருவராகவோ அல்லது பலருடனோ ஆடப்படுகிறது. தனி ஒருவர் ஆடிக் காட்டுவது 'தனிச்சுற்று' எனப்படும். சிலம்பம் இருவர் போட்டியிடும் விளையாட்டாக நடைபெறுவதும் உண்டு. இது தற்காப்புக் கலை.

3.7.15 சிலம்பக் கலை பயிற்றுவித்தல்

இந்தியாவில் தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளா மாநிலங்களிலும், இலங்கை, மலேசியா, பிரான்சு, கனடா போன்ற நாடுகளிலும் சிலம்பம் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. தமிழக அரசு சிலம்பத்தைப் பள்ளி விளையாட்டாக அங்கீகரித்துள்ளது. மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தின்

அங்கீகாரத்துடன் வெள்கூடம்பட்டி சமுதாயக் கல்லூரியில் சிலம்பாடு பட்டயப்படிப்பாக நடத்தப்படுகிறது. பாணையங்கோட்டை தூயசவேரியர் தங்ஙாட்சி கல்லூரியின் நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், தென்பாண்டி தமிழரின் "சிலம்ப வரலாறும் அடிமுறைகளும்" என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளது.

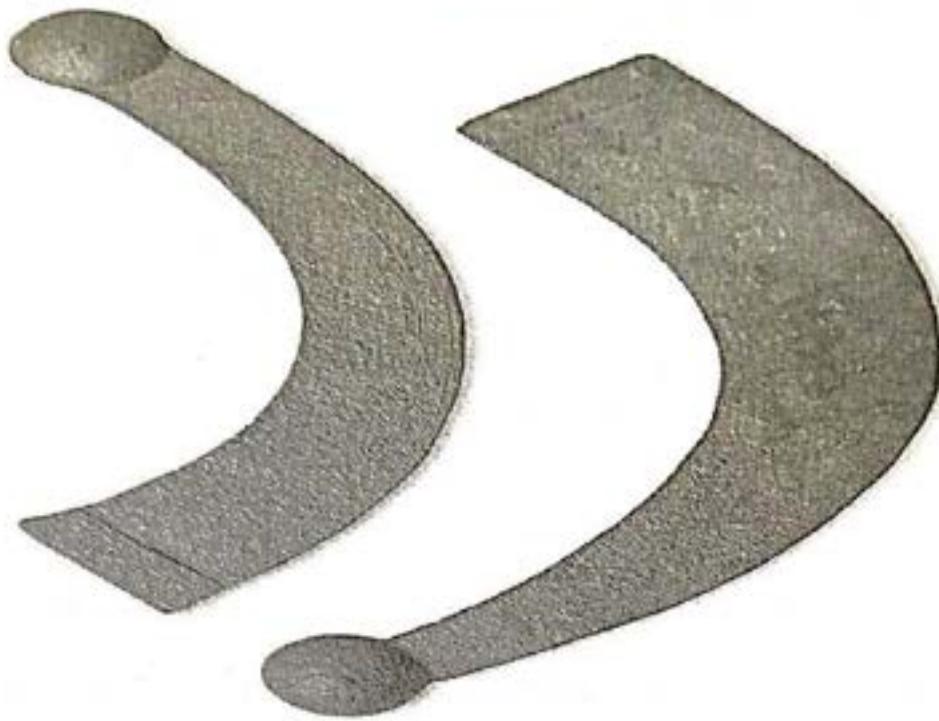
3.7.16 பயன்கள்

சிலம்பாட்டம் என்பது சிறந்த உடற்பயிற்சியாகும். கம்பு எடுத்து சமுற்றும் போது உடம்பில் உள்ள ஓவ்வொரு நாடி, நரம்பும், தசைகளும் இயக்கப்படுகின்றன. கம்பைக் கைகளால் பிடித்து, தன்னைச் சுற்றிலும் சமுற்றிச் சுற்றும்போது தம் உடலைச் சுற்றிலும் ஒரு வேலி போன்ற அமைப்பை உருவாக்கிட முடியும். ஒரே ஒரு கலத்தைக் கொண்டு அமைக்கும் இது போன்ற வேலிக்குள் வேறு ஆயுதங்களைக் கொண்டு யார் தாக்க முற்பட்டாலும் அதனை சமுற்றும் கம்பால் தடுத்திட முடியும். உடலின் வலிமை, ஆற்றல், விரைவுத்திறன், உடல் நெகிழ்தனமை (flexibility) ஆகியவற்றை அடைய சிலம்பப் பயிற்சி உதவுகிறது.

3.8 வளரி

வளரி என்பது ஓடித் தப்பிப்பவர்களை பிடிப்பதற்கும், கால்நடைகளை திருடிச்செல்லும் திருடர்களைப் பிடிக்கவும் பண்டைய தமிழரால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒருவகை வளைதடி போன்ற ஆயுதம் ஆகும்.

இதற்கு ஒத்த ஆயுதங்களை வளைதடி, திகிரி, பாறாவளை, சுழல்படை, கள்ளர்தடி, படைவட்டம் என்றும் அழைத்தனர்.

3.8.1 அமைப்பு

ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகளினால் பாவிக்கப்பட்ட பூமராங். இது ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகளால் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பூமராங் வகை ஆயுத வடிவமைப்பை உடையது.

பூமராங் எறிந்தவனுக்கே திரும்பி வந்துவிடும். ஆனால் தமிழ்னால் பயன்படுத்தப்பட்ட வளரி அப்படியல்ல. வளரிகள் பல்வேறு அமைப்பில் அமைந்துள்ளன.

சாதாரணமாக வளைந்த இறக்கை வடிவான மரத்தால் செய்யப்பட்ட தூண்டாகும். சில வளரிகளின் விளிம்புகள் பட்டையாக கூராக இருக்கும்.

ஓடுபவர்களை உயிருடன் பிடிக்க, மரத்தால் ஆன வளரியைப் பயன்படுத்துவது உண்டு. கால்களுக்குக் குறிவைத்து சுழற்றி, விசிறி, வீசி விட வேண்டும். சிலவற்றை இரும்பிலும்கூட செய்வார்கள். பட்டையான கூரான வளரியை வீசினால் சுழன்று கொண்டே சென்று, வெட்டுப்படக்கூடிய இலக்காக இருந்தால் சீவித்தள்ளி விடும்.

3.8.2 எறியப்படும் முறைகள்

வளரிகள் குறிவைத்து எறிவதற்குப் பல முறைகள் உண்டு. பொதுவாக சுழற்றப்பட்டே எறியப்படும். இப்படி எறியப்படும்போது இது செங்குத்தாக அல்லது கிடையாக சுழலும். அல்லது சுழலாமலே செல்லக்கூடும். அதன் சுழற்சி வேகத்திலும் தங்கியுள்ளது. உயிராபத்தை விளைவிப்பதற்கு வளரியானது ஒருவனின் கழுத்தைக் குறிவைத்து எறியப்படும். பொதுவாக கால்களையே தாக்குவதற்கு எறியப்படும்.

3.8.3 பயன்

வளரி மான் வேட்டையின் போது பயன்படுத்தப்படும் ஒரு ஆயுதமாகும். பண்ணைய போர் வகைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் சிவகங்கை, மற்றும் தற்போதைய பட்டுக்கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம் ஆகிய மாவட்டங்களின் சில பகுதிகளில் பாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வளரி எறிதல் போட்டிகளும் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

சிவகங்கையில் ஆட்சியிலிருந்த மருது சகோதரர்கள், மற்றும் அவர்களது படைத்தளபதிகளான வைத்திலிங்க தொண்டைமான் ஆகியோர் வளரியை ஆயுதமாகப் பாவித்து ஆங்கிலேயர்களுடன் சண்டையிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

கள்ளர்கள், மறவர்கள் மற்றும் வலையர்கள் வேட்டையின் போது வளரியை பயன்படுத்தினார்கள். நாட்டார் கள்ளர்கள் திருமண சடங்கின் போது இருவீட்டார்களும், அவர்களின் பண்பாட்டின் அடையாளமாக வளரியை மாற்றிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். வளரியை அனுப்பி மணமகளை அழைத்து வாருங்கள் என்று கூறியுள்ளார்கள்.

புதுக்கோட்டை மன்னர்கள் எப்போதும் தங்கள் ஆயுதக்கிடங்கில் வளரி ஆயுதங்களை இருப்பு வைத்திருந்தனர்.

3.9. புலியாட்டம்

புலி வேடமிட்டு ஆடப்படும் ஆட்டம் புலி ஆட்டம் ஆகும். வரிப் புலி போல் மஞ்சள், கறுப்பு, இளஞ்சிகப்பு வண்ண பூச்சுக்களால் உடலைப்

பூசுவர், புலிமுகமுடைய முகம்முடி, புலிக்காது, புலிவாஸ், புலி நகங்கள் ஆகியவை அணிவர். காலில் சலங்கையும் கட்டுவர்.

இந்த ஆட்டம் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் கர்நாடகம், ஆந்திரப்பிரதேசம், கேரளா போன்ற பிற மாநிலங்களிலும் ஆடப்படுகிறது.

புலி ஆட்டத்தை ஒத்து, கரடி ஆட்டம், மாடு ஆட்டம், கிணி ஆட்டம் போன்ற பிற ஆட்டங்களும் உண்டு.

இதனைப் பரணி என்னும் பெயருடன் கார்த்திகை ஓளிவிளக்குத் திருநாளுக்கு முதல்நாள் பரணிநாளில் விளையாடுவர்.

புலியின் வால் நீண்டதாகக் கட்டப்பட்டு அதனை வால்பிடிப்பவர் தூக்கிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓட விளையாடுதல் இதன் நாட்டுப்புற விளையாட்டு ஆகும்.

3.10 தமிழர்களின் விளையாட்டுகள்

தமிழர்களால் வழிவழியாக விளையாடப்பட்டு வந்த விளையாட்டுக்கள், அல்லது பரவலாக விளையாடப்படும் விளையாட்டுக்கள் தமிழர்களின் விளையாட்டுகள் ஆகும். இதில் பல விளையாட்டுக்கள் தென்னிந்தியாவில் பரவலாக விளையாடப்படுவதை மேலும் பல உலகமெங்கும் விளையாடப்படுவதை.

புனல் விளையாட்டு

பொழில் விளையாட்டு

பந்தாட்டம்

மல்லாடல்

கழைக்கூத்து

வல்லாட்டம்

3.10.1 தற்காப்பு/ஆடற் கலைகள்

தமிழர் தற்காப்புக் கலைகள்

தமிழர் ஆடற் கலைகள் பட்டியல்

3.10.2 வெளிக்கள் விளையாட்டுக்கள்

உணர்பற்று விளையாட்டு
 விட்டிப் புள்ளு
 கிளித்தட்டு, நாசி
 சட்டுக்கு/கபடி
 எட்டுக்கோடு
 வழக்கு மரம் ஏறுதல்
 கயிறு இழுத்தல்
 முட்டி உடைத்தல்/உறியடி
 பாரிவேட்டை
 சங்கீதக் கதிரை
 கிளி கோடு பாய்தல்
 போர்த்தேங்காய்
 பல்லாங்குழி
 ஒப்பு
 இரட்டை மாட்டுப் பந்தயம்
 மோடி விளையாட்டு
 கண்ணாழுச்சி
 குழை எடு
 பேணி அடித்தல், பேணிப்பந்து, தகரப்பந்து
 அம்பெறிதல்
 கோழிச்சண்டை
 வண்டிச்சவாரி
 சில்லிக்கோடு
 இளவட்டக் கல்
 கீச்சு மச்சத் தம்பலம்
 போனையடி
 வெள்ளமடித்தல்
 சிற்றில், வீடு கட்டி விளையாடுதல்
 கயிறுடித்தல்
 கப்பல் விடுதல், தோணி விடுதல்
 குலை குலையாய் முந்திரிக்காய்

தேர்கட்டி விளையாட்டு
 உப்பு மூட்டை
 எறி பந்து
 தும்பி விளையாட்டு
 தொப்ப விளையாட்டு
 எல்லே எல்லே
 ஆடு வீடு
 ஊஞ்சல்
 தண்ணயடி அடி
 புளியடி புளியடி
 ஓப்பு விளையாட்டு
 மரமேறல்
 நீந்தல்
 ஆறுதல் ஈருருளி ஓட்டம்
 சாக்கு ஓட்டம்
 பளிச்சல்
 தலையணைச் சண்டை
 கள்ளன் காவலன்
 பச்சைக் குதிரை
 காற்றாடி
 எலியும் பூணையும்
 தட்டா மாலை
 சில்லுக் கோடு
 கொழுக்கட்டை
 பட்டம்
 பூசணிக்காய் (விளையாட்டு)
 ஓடிப் பிடித்தல்/அடிச்சுப் பிடித்தல்
 ஒளித்துப் பிடித்தல்
 கண்கட்டிப் பிடித்தல்/கண் பொத்தி விளையாட்டு
 கண்கட்டி ஓட்டம்
 கயிறு பாய்தல்
 சமநிலை பேணுதல்
 கிடுகு பின்னுதல்

ஊசி நூல் கோர்த்தல்
 மரம் ஏறுதல்
 தேங்காய் துருவுதல்
 தட்டாங்கல்
 பாட்டி பேத்தி
 அல்லி மல்லி தாமரை
 வீடு கட்டல்
 வளையல் விளையாட்டு
 ஊஞ்சல்
 சோளக்கதிர்
 சிறுவீடு
 குத்து விளையாட்டு
 குண்டு விளையாட்டு
 வண்டியுருட்டுதல்
 பூச்சி விளையாட்டு
 மரங்கொத்தி (விளையாட்டு)

3.10.3 உள்ளக விளையாட்டுக்கள்

தாயக் கட்டை
 சொக்கட்டான்
 கொக்கான்
 பல்லாங்குழி
 ஆடும் புலியும்
 பாம்பும் ஏணியும்
 பாண்டி
 பம்பரம்
 ஆடுபுலி ஆட்டம்
 முன்றுகல் ஆட்டம்
 செப்புசாமான்

உப்புத் தூக்கல்
 சூட்டாஞ்சோறாக்கல்
 தத்தைக்கா..
 சங்கு சக்கரம்
 பருப்புக்கட
 கிச்சு கிச்சு தாம்பலம்
 ஒத்தையா, ரெட்டையா/கைத் துடுப்பாட்டம்
 கரகர வண்டி
 சீதைப் பாண்டி
 ஒருகுடம் தண்ணி ஊத்தி
 குலைகுலையா முந்திரிக்காய்
 கால்தூக்கிக் கணக்குப் பிள்ளை
 நொண்டி

3.10.4 ஆடவர் விளையாட்டுகள்

ஆடவர் விளையாட்டுகள் பெரும்பாலும் புறவிளையாட்டுகளாகவே உள்ளன.

ஜல்லிக்கட்டு
 பாரிவேட்டை
 சிலம்பம்
 புலிவேடம்
 சடுகுடு
 இளவட்டக்கல்
 ஓட்டம்
 இரட்டை மாட்டுப் பந்தயம்
 மோடி விளையாட்டு

உரிமரம் ஏறுதல்
 பாணை உடைத்தல்
 உறிப்பாணை விளையாட்டு
 சூதுதாயம்
 வாய்ப்புநிலை விளையாட்டுகள்
 அறிவுத் திறன் விளையாட்டுகள்

இவை ஆகியன ஆடவர் விரும்பி ஆடும் முக்கிய விளையாட்டுகள் ஆகும்.

3.10.5 மகளிர் விளையாட்டுகள்

மகளிர் விளையாட்டுகள் பெரும்பாலும் அக விளையாட்டுகளாகவே உள்ளன.

தாயம்
 பல்லாங்குழி
 தட்டாங்கல்
 மஞ்சள் நீர் தெளித்தல்

இவை பொதுவாக மகளிர் பங்கேற்கும் முக்கிய விளையாட்டுகளாகும்.

3.10.6 சிறுவர் சிறுமியர் விளையாட்டுகள்

எலியும் பூணையும்
 சோளக்கத்திர்
 சிறுவீடு
 குலைகுலையாய் முந்திரிக்காய்

ஆகியன சிறுவர் சிறுமியர் சேர்ந்து பங்கு கொள்ளும் முக்கிய விளையாட்டுகள் ஆகும்.

3.10.7 சிறுவர் விளையாட்டுகள்

கிட்டிப்புள்
 குத்து விளையாட்டு
 பச்சைக் குதிரை
 குத்துப் பம்பரம்
 குண்டு விளையாட்டு
 எறிபந்து
 காற்றாடி
 பட்டம்
 வண்டியுருட்டுதல்
 பூச்சி விளையாட்டு
 மரங்கொத்தி

முதலியன சிறுவரின் முக்கிய விளையாட்டுகளாகும்.

3.10.8 சிறுமியர் விளையாட்டுகள்

சில்லி
 சோற்றுப்பானை
 கும்மி
 திரிதிரி
 கண்கட்டி விளையாடுதல்
 மலையிலே தீப்பிடிக்குது
 தாயம்
 பல்லாங்குழி
 தட்டாங்கல்

முதலியன சிறுமியரின் முக்கிய விளையாட்டுகளாகும்.

3.10.9 குழந்தை விளையாட்டுகள்

உச்சரிப்பு விளையாட்டு
வினா விடைச் சங்கிலி
பருப்புக் கடைதல்

ஆகியன கிராமபுற குழந்தைகள் பங்கு பெறும் முக்கிய விளையாட்டுகள் ஆகும்.

3.10.10 பந்து

பழங்காலத்தில் ஆண்கள் தேங்காய் நார், பஞ்சு, சிறிய அளவிலான இரும்பு களிமண் முதலியவற்றில் ஆடினர். பெண்கள் பூக்களைக் கொண்டு ஆடினர். குதிரையில் பயணம் செய்தும் பந்து விளையாடினர். இப்போது விளையாடும் போலோ எங்கிற விளையாட்டு இந்த வகையைச் சார்ந்தது.

அசதியாடல்

ஓருவரை ஓருவர் பரிகாசம் செய்து விளையாடுவது

அம்மானை

பெண்கள் குழுக்களாக வினா, விடைகளை பாடல்களாகப் பாடப்படுவது அம்மானை. பாடலின் முடிவில் அம்மானை என்ற சொல் இடம் பெற வேண்டும்.

ஊஞ்சல்

ஊஞ்சல் விளையாட்டு. ஆலம் விழுது முதல் அம்பொன் வரை விளையாட்டுக் கருவிகளாக பயன்பட்டன.

3.10.11 கழங்கு

ஒரு காயைத் தூக்கி போட்டு பிடித்தாடும் ஆட்டம். புளியங்காய், சிறு கற்கள் முதலியன கொண்டு ஆடப்படுவது.

கூழாங்கற்களைத்தூக்கி போட்டு பிடித்தாடும் ஆட்டம் 5,7,9,11 கற்களை பயனாடுத்துவர்.

3.10.12 கண் புதைந்து ஆடுதல்

இன்று கண்ணாழுச்சி என்று இவ்விளையாட்டு அழைக்கப்படுகிறது

3.10.13 கறங்கு

கறங்கு என்றால் சூழற்சி. பனை ஓலையை சீவி வெட்டி காற்றாடி போல செய்து காற்று வரும் திசையை நோக்கி ஓடினால் விசிறியைப் போல சூழற்றிக் கொண்டு விளையாடுவது.

3.10.14 குரவை

பெண்கள் வட்டமாக கை கோர்த்து பாடி ஆடுவது

சிறு சோறாக்கல்

கூட்டாஞ் சோறு ஆக்கல்

சிற்றில் செய்தல்

கடல் அல்லது ஆற்று மணலில் வீடு கட்டி விளையாடுதல்

வட்டு

பொருளை உருட்டி விளையாடும் ஆட்டம் (தாயம் போல)

ஏறுகோள்

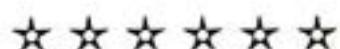
ஜூலிக்கட்டு

வள்ளை

உரவில் ஒரு பொருளைக் குத்திக் கொண்டு பாடும் ஒரு விளையாட்டு

சதவி

பட்டம் விளையாடுதல் போன்ற ஒரு விளையாட்டட்டு

அலகு - 4

4.1 தமிழகத்தின் தாவரங்களும், விலங்குகளும்

சங்க இலக்கியங்கள் பழையனவற்றைப் பாதுகாக்கின்ற ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. பழந்தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து அதன் முழுமைத்தன்மையைச் சிதைத்துவிடாமல் மிக நுணுக்கமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இந்த இலக்கியங்கள் மிகச்சரியான சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. தமிழர்களின் இந்த நுணுக்கம், வானியல், தாவரவியல், விலங்கியல், உளவியல், மொழியியல் போன்ற பல்துறைப் புலமை இவைகளெல்லாம் பல நூற்றாண்டுகள் காடு, மலை, கடல், விலங்கு, பறவை, வானம் என்ற இயற்கையின் எல்லா நிலைகளையும் அதன் ஆழ அகலங்களில் நுழைந்து அனுபவித்து வாழ்ந்ததன் மூலம் பெற்ற பட்டறிவின் வெளிப்பாடே என்று சொல்லலாம்.

தமிழிலக்கியத்தில் இருக்கக்கூடிய தாவார அறிவியல் உண்மைகள், தாவர மேலாண்மை, சுற்றுச்சூழல் அல்லது இயற்கை மீதான முழுமையான அன்பு இவைகளைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் தமிழர்களின் உயிர்க் கொள்கையைச் சற்று நாம் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். காரணம், அந்த உயிர்க் கொள்கையே மிக அற்புதமானது. மேலெநாட்டு அறிஞர் பெருமக்கள் உயிர்க் கொள்கை, தாவரம் சார்ந்த கொள்கை இவைகளைப் பதிவுசெய்தது 19ஆம் நூற்றாண்டு. ஆனால் ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்பாக இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் வாயிலாகப் பல்வேறு அறிவியல் நுணுக்கங்களைத் தமிழர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே

இரண்டறி வதுவே அவற்றோடு நாவே

ஸுஞ்சறி வதுவே அவற்றோடு மூக்கே
 நான்கறி வதுவே அவற்றோடு கண்ணே
 ஜந்தறி வதுவே அவற்றோடு செவியே
 ஆறறி வதுவே அவற்றோடு மன்னே (தொல்.1526)

என்று உயிர்களை அதன் அறிவின் தன்மைக்கேற்ப வகைப்படுத்துகிறார் தொல்காப்பியர். கரோலஸ் லின்னேயஸ் உலக உயிர்களை இரண்டு பிரிவாக பிரித்தார். ஒன்று தாவர உலகம், மற்றொன்று விலங்கு உலகம். தொல்காப்பியர் சுட்டும் ஓரறிவு உயிர் தாவர உலகம். ஏனைய நான்கு உயிர்களும் விலங்கு உலகத்தைச் சார்ந்தது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஜந்து புலன்களின் அறிவுகளை வைத்தே உயிர்களின் வகைப்பாட்டியலைத் தொல்காப்பியர் முன்வைக்கிறார். ஆறாவது புலனாக மனத்தைச் சுட்டியே மனத்தின் ஆற்றல் பயன்படுத்தப்படுகிற உயிராக மனித விலங்கை அடையாளப்படுத்துகிறார். அதுமட்டுமின்றி மனிதனை உயர்தினை என்று பிரித்துக்காட்டி, மனிதனைத் தவிர்த்த ஏனைய உயிர்களை அல்தினை என்றார் அவர். ஹிப்போகிரேட்டஸ், அரிஸ்டாடில், தியோஃபரஸ்டஸீம், ப்ளைஸி த எல்டர், ஜான்ரே, கரோலஸ் லின்னேயஸ், அகஸ்டின் பாரமஸ்டின் கண்டோல் ஆகிய இவர்களெல்லாம் உயிரினம் தொடர்பாகவும், தாவரத்தின் வகைப்பாடுகள் தொடர்பாகவும் விதியைப் படைத்தவர்கள்.

தொல்காப்பியர் புலன் அறிவை வைத்துப்பேசுகிறார். மேலை நாட்டு அறிஞர் பெருமக்கள் உயிர் இயங்குதல் அல்லது திசுக்களின் அடிப்படையில் பிரிக்கிறார்கள். 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வார்மிங் நீர்வாழ் தாவரங்கள், இடைநிலைத் தாவரங்கள், வறங்நிலத் தாவரங்கள் என்று மூன்றாகப் பிரித்தார். தாவர வகைப்பாடு என்பது அதன் வளரும் தன்மையை வைத்துத்தான் பிரிக்கப்படுகிறது. தாவரங்கள் வளரும் இடம், அதன் குழல் எது என்பதை வைத்து அதன் தன்மையைப் பிரிக்கிறார்கள் அறிவியலாளர்கள். தமிழர்களின் தாவர வகைப்பாடு வளர்நிலை அடிப்படையில் இருந்தது, மேலை நாட்டு வகைப்பாடும் வளர்நிலை அடிப்படையில் இருந்தபோதும் 18-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு நூன்னோக்கி கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் விளைவாகத் தாவரங்களின்

இனப்பெருக்க உறுப்பு அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டது. தமிழில் இத்தகைய செயல்முறை அறிவியல் வளர்ச்சி இல்லை.

மேனாட்டு அறிஞர்களின் பார்வையில் தாவரங்கள் தாலோபைட்டா, பிரயோபைட்டா, டெரிட்டோபைட்டா என்று மூன்று பெரும்பிரிவாகப் பார்க்கப்படுகிறது. தாலோபைட்டாவை தகட்டுத்தாவரங்கள் என்றும் பிரயோபைட்டாவை பாசத்தாவரங்கள் என்றும் டெரிட்டோபைட்டாவை குழாய்த்தாவரங்கள் என்றும் தமிழில் அழைப்பார். குழாய்த்தாவரம் என்னும் அழைப்பில்தான் பெரும்பாலான புல், மரம், செடி, கொடி ஆகிய அனைத்தும் அடங்கும். மேலும் விதைமுடிய தாவரம் விதைமுடாத தாவரம் என்றும் சட்டுவர். விதை முடியது ஆஞ்சியோஸ்பெர்ம் என்னும் பொதுவானது. விதை முடாதது ஜிம்னோஸ்பெர்ம். இது குளிர்பகுதிகளில் வளரக்கூடியது.

இன்றைக்கு ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவர் என்று அறிஞர்கள் கருதும் தொல்காப்பியர் ஓரறிவு உடையது என்று தாவரத்தையே சட்டுகிறார். "புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே" (தொல்.மர.1527) என்கிறார். இந்த இடத்தில் புல் என்றும், மரம் என்றும் தாவரத்தை இரண்டாக பிரிக்கிறார். புறக்காழ் உடையது புல், அகக்காழ் உடையது மரம், காழ் என்பதை வைரம் என்று பேச்சு வழக்கில் கூறுவார்கள். இந்த வகைப்பாடு உள்ளீடு அடிப்படையிலானது. உலகில் உள்ள அனைத்துத் தாவரங்களையும் இந்த வகைப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரமுடியும் என்பது தொல்காப்பியரின் எண்ணம். புறவயிர்ப்பு உடைய புல்லின வகைத் தாவரத்திற்குரிய உறுப்புகளைக் குறிப்பதற்கென்று தனியே பெயர் வழக்குகள் உள்ளனவென்பதைத் தொல்காப்பியர்,

தோடே மடலே ஓலை என்றா
ஏடே இதழே பாளை என்றா
சர்க்கே குலையென நேர்ந்தன பிறவும்
புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர் (தொல்.மர.1586)

என்று குறிப்பிடுகிறார். புல்லினத்தின் இலை தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, இதழ் என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது. அவற்றின் பூவுறுப்பு பாளை எனப்படுகிறது. பழம் கொத்தாகத் தோன்றுவதால் அவை குலை என்று பெயரிட்டுக் கூறப்படுகிறது. நீண்ட இலையின் மைய நரம்புகள் சர்க்கு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

அகவயிர்ப்பு உடைய மரவகைத் தாவரத்திற்கு உரிய உறுப்புகளைக் குறிப்பதற்கு தொல்காப்பியர்,

இலையே முறியே தனிரே தோடே
சினையே குழையே பூவே அரும்பே
நனையே உள்ளாறுத்த அனையவை எல்லாம்
மரனோடு வருஷம் கிளவி (தொல்.மர.1587) என்கிறார்.

புல்லினம் மரஆனம் என்ற இரண்டிற்கும் பொதுவான உறுப்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு,

காயே பழமே தோலே செதிளே
வீழோடு என்றாங்கு அவையும் அன்ன (தொல்.மர.1588)

என்கிறார். தென்னையும் கழுகு என்னும் பாக்கும்புல்வகையைச் சார்ந்தது இதன் காய் தேங்காய் கழுகங்காய் எனப்படுகிறது. வேம்பு மருதம் இவ்விரண்டும் மரவகையைச் சார்ந்தது. இதன் காய் வேப்பங்காய் மருதங்காய் எனப்படுகிறது. பழத்திற்கும் இதையே கூறுவார். பனை புல்வகையைச் சார்ந்தது; வேம்பு மரவகையைச் சார்ந்தது. இவ்விரண்டிற்கும் பனந்தோல், வேப்பதந்தோல், பனஞ்செதில் வேப்பஞ்செதில் என்பன பொதுவாக உள்ளன.

புல் மரம் என்ற பகுப்பு அதன் உள்ளே தொடர்பானது. அதுமட்டுமல்லாமல் தமிழில் வளரியல்பு நோக்கில் தாவரம் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. அவை மரத்தாவரம், கொடித்தாவரம், நிலத்தாவரம், நீர்த்தாவரம் என்பனவாகும். இந்த வகைப்பாடு பூவை முன்னிலைப்படுத்தியே பிரித்துப்பார்க்கப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் பூவை மரத்தில் பூக்கக்கூடிய கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, செடி அல்லது புல்லினங்களில் பூக்கக்கூடிய நிலப்பூ, நீர்ப்பூ என்று நான்காக வகைப்படுத்தப் படுகிறது.

கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப் பூவொடு
புதல்பூ என்று இவை நால்வகைப் பூவே (பிங். நிகண்.2781)

என்கிறது பிங்கல நிகண்டு. இந்த நான்குவகை அடிப்படையில் பல்வேறு சான்றுகளைத் தாங்கி நிற்கிறது சங்க இலக்கியங்கள். கோங்க மரத்தின் பூந்தாதினைச் சொல்லும்பொழுது அகநானுற்றில் 'சினைப் பூ'

கோங்கின் நுண் தாது' (அகம்.25.10) என்று இடம்பெற்றிருக்கிறது. சினை என்பது மரத்தாவரத்தின் உறுப்புப்பெயர். வண்டுகள் மாலை நேரத்தில் கூம்பும் இயல்புடைய நீர்ப்பூக்களில் இருந்து விலகி மரத்தின் பூக்களைப் போய்ச் சேர்ந்தன என்னும் செய்தியை அகநானுாற்றின் ஒரு பாடல் வழியே பெற்றுக்கிறது.

அதாவது,

வண்டினம் சுளைப்பு நீத்துச் சினைப்புப் படர (அகம்.71.4) என்று கூட்டுகிறது.

புதலில் பூக்கள் பூத்திருந்ததைப் புறநானுாற்றுப்பாடல்

"வயலகம் நிறைய புதல்பூ மலர" (புறம்.117.3) என்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் இருக்கக்கூடிய வகைப்பாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால், மரம், கொடி, புதல், செடி, பூண்டு, பயிர், நீர்த்தாவரம், புல், பாசி, காளான், நார், புலன் உணர்வத்தாவரங்கள், விரிவாக எடுத்துக்கொண்டால் அதில் மரங்கள் வளரியல்பு அடிப்படையில் எடுத்தாளப்படுகிறது. மரம் என்ற சொல் திராவிட மொழிகளில் மரம், மரனு, மர, மேன், மர்ம், மாக், மக் என்று ஒரே பொருளை உணர்த்தியும் ஒலித்திரிபு அடைந்தும் வழங்கப்படுகிறது. மரவழிபாடுதான் மிகப்பழையான வழிபாடு.

சங்க இலக்கியம், வாவல் பழுமரம் (குறுந்.172), காடே நிழல் கவின் இழந்த அழல் கவர் மரத்த (நற்.256), மரம் தலை மணந்த நனந்தலை காணத்து (நற்.246) என்று மரவகையைச் சுட்டி நிற்கிறது. மரவகைக்கு மேலை நாட்டு அறிவியல் அறிஞர்கள் கூறும் நெறிமுறைகள் சங்கத்தமிழில் நிறைந்து காணப்படுகிறது. பராளர (அகம்.69) என்னும் அதன் திண்மையுடைய வைரம் அகநானுாற்றில் குறிப்பிடப்படுகிறது. மீமிசைச்சாந்து (நற்.1), வான் பொரு நெடுஞ்சினை (நற்.3) என்ற நற்றினைப்பாடல் வரிகள் மரம் உயர்ந்து வளர்க்கூடியது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தொல் முதாலம் (குறுந்.15) என்னும் குறுந்தொகைக் கவிஷத மரம் நீண்டநாள் உயிர் வாழக்கூடியது என்பதை உணர்த்துகிறது. காழ் என்னும் மரத்தின் வயிர்ப்பை உணர்த்துவது போல் வெளிருகிறது காழ் வேலம் [வேல மரம்] (நற்.302.), நறுங்காழ் ஆரம்

[சந்தன மரம்] (நற்.5) புறக்காழ் உடைய புல் இனமான முங்கிலைக் குறுந்தொகைப்பாடல் (304) 'முளிவெதிர் நோன்காழ்' என்கிறது.

அரைப்புல்லுருவி வகையாகச் சந்தனத்தைக் கூறுகிறது,

குறவர் கொன்ற குறைக் கொடி நறைப் பவர்
நறுங்காழ் ஆரம் சுற்றுவன் அகைப்ப (நற்.5)

என்பது நற்றிணைப்பாடல். இது தமக்கு உரிய உணவைத் தயாரித்துக் கொண்டு மீதமுள்ள உணவுக்கு ஏனைய தாவரங்களில் இருந்து எடுத்துக்கொள்ளும். புல்லுருவி வகை என்பது உண்டு. இது தமக்கு உரிய உணவைத் தாமே தயாரிக்கும் ஆற்றல் இல்லாமல் பிற தாவரம் அல்லது உயிர்களைச் சார்ந்து அவற்றிலிருந்து உணவைப் பெறுபவை ஆகும். இதைப் புல்லுருவி அல்லது சாறுண்ணி என்று அழைப்பர்.

அடுத்து கொடிவகைகள் நீண்டு வளர்க்கூடியவை. ஆனால் தாமாகவே தனித்து நிற்கும் ஆற்றல் இல்லாமல் பிறவற்றைச்சார்ந்து நிற்கக்கூடியது. இவற்றின் தண்டுப்பகுதி மிக மெல்லியவை. கயிறு போன்று இருக்கக்கூடியவை. வேர்க்கொடி, படர்க்கொடி, பற்றுக் கம்பிக்கொடி, சுற்றுக்கொடி, பெருங்கொடி என்று ஐந்துவகையாகக் கொடியைப் பிரிப்பர். கொடியின் மெலிந்த தன்மையை நுண்கொடி (அகம்.237), புன்கொடி (மலைபட.101), மென்கொடி (குறுந்.186) என்பனவும், பருஉக்கொடி (மலைபடு.216) தண்டின் பருத்த தன்மையைக் காட்டுகிறது. நெடுங்கொடி (ஐங்குறு.6), மாக்கொடி (குறுந்தொ.256) என்பன கொடியின் வளமான தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. வெண்கொடி (ஐங்.456), கருங்கொடி (மலைபடு.521), செங்கொடி (ஐங்குறு.25), பைங்கொடி (பெரும்பாண்.337) என்பன கொடியின் நிறத்தை உணர்த்துகிறது. நறுங்கொடி தாயலம் (நற்.292) என்பது மணத்தைக் குறிக்கிறது. இவர் கொடிப்பீரம் (ஐங்.464), இவர்ந்த அதர்கொடி அதிரல் (அகம்.159), இவர்ந்த பைங்கொடி அவரை (குறுந்தொ.240), தவழ்கொடி (கலி.102), நெடுங்கண் ஆரத்து அலங்குசினை வலந்த பசுங்கேழ் இலைய நறுங்கொடித் தமாலம் (நற்.292), குறவர் கொன்ற குறைக்கொடி நறைப்பவர் நறுங்காழ் ஆரம் சுற்றுவன் (நற்.5) என்னும் இடங்கள் எல்லாம் படரியல்பு அடிப்படையில் படர்கொடி இதனை ஆங்கிலத்தில் கிரீப்பர் என்பர், ஏறுகொடி என்பதை ஆங்கிலத்தில் கிளைம்பர்

என்பர். இவ்வகை கொடிக்கு இவை சான்றாக அமைகின்றன. கொடிக்கு பவர் என்றும் பெயரும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புதல் வகையை எடுத்துக்கொண்டால் செடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஏனெனில் இது நிலத்தில் புதர் புதராய் மண்டி வளரக்கூடியது. சிறு செடிகளையும், குற்று மரங்களையும் செடி என்று வழங்குவர். செடியை அவற்றின் வாழ்நாள் அடிப்படையில் ஒரு பருவச்செடி, இருபருவச்செடி, பல பருவச்செடி என்று மூன்றாகக்கொள்வர். ஒரு பருவச்செடி ஒரு குறிப்பிட்ட பருவத்தில் தோன்றிச் சிலவாரம் அல்லது மாதங்களில் இலையும், பூவும் கனியும் உண்டாகி விதைமுற்றி அப்பருவத்திலேயே பட்டுப்போகும். இருபருவச் செடியில் முறையே சேமித்தல் முதல் பருவத்திலேயும் அவ்வளைவைக் கொண்டு பூவும் கனியும் உண்டாக்குதல் இரண்டாம் பருவத்திலேயும் நிகழும். இரண்டாம் பருவத்தின் முடிவில் அத்தாவரம் மூடியையும் பட்டுப்போகும். பல பருவச்செடியில் ஒருமுறை செடி தோன்றியின் அது வளர்ந்து பூ கனிகளை உண்டாக்கியதும் மேற்புறமிருக்கும் தண்டுக்கிளை மட்டுமே அழிந்து போகும். நிலப்பரப்பின் உட்புறம் உள்ள கிழங்கு அல்லது மட்டத் தண்டுக்கிழங்கு முதலியவற்றிலிருந்து புதிய தண்டுக்கிளை முளைத்து வளரும் இத்தகைய வளர்ச்சி முறை மூன்று மூன்று நான்கு ஆண்டுகள் வரை நிகழும். இந்த பருப்பை வைத்துப்பார்த்தால் பலபருவச்செடி என்பது குறுமர வகுப்பு அல்லது புதலை குறிப்பதாகும். இருபருவ வாழ்விகளை செடி என்று கொள்ளலாம். ஒரு பருவ வாழ்விகளைப் பூடு என்று அழைக்கலாம்.

அணிலின் வால்போல் கதிர்கொண்ட ஊகம்புல், மணமிக்க புல்லாகிய நரந்தம், பசம்புல், நுண்புல் முற்றா இளம்புல், முளிபுல் என்று ஊகம்புல்லும், நரந்தம்புல்லும், பொது நிலையில் புல்லின் வளரி இயல்பும் கோடிட்டுக்காட்டப்படுகிறது.

விழுந்தோர் மாய்க்கும் குண்டு கயத்து அருகா
வழும்பு கண் புதைத்த நுண்ணீர்ப் பாசி

அடிநிலை தளர்க்கும் அருப்பம் (மலைபடு.220-22) என்ற மலைபடுகடாம் வரிகள் பாசித்தாவரத்தின் வழுக்கும் இயல்பை வழும்பு என்ற சொல்லால் குறிக்கிறது. பாசியின் வழுக்கும் தன்மைக்குக் காரணம் மியுக்கஸ்

என்னும் நெய்ப்புத்தன்மையுடைய ஒரு திரவம்தான். அந்த மியூக்களை வழும்பு என்ற சொல்லால் சங்க இலக்கியம் குறித்துவைத்திருக்கிறது.

**கிடங்கில் அன்ன இட்டுக் கரைக் கான்யாற்று
கலங்கும் பாசி நீர் அலைக் கலாவ (நற்.65.2-3)**

என்று நீரின் அலையால் பிரிந்தும் சேர்ந்தும் பரவும் தன்மைக்கொண்ட பசிய நிறமுடைய பச்சைப்பாசியை குறிக்கிறது., இவை அன்றி இழைப்பாசி, கொட்டைப்பாசி ஆகியனவும் காட்டப்படுகிறது. பசுங்கனிகங்கள் பொருந்தித் தம் உணவைத் தாமே தயாரித்துக்கொள்ளும் இயல்பால் அமைந்த இதைத் தாவரமாக உணர்ந்து பாசி என்று பெயரிட்டு அழைத்திருக்கின்றனர் சங்கக்கவிஞர்கள்.

தம் உணவைத் தாமே தயாரிக்காமல் பிறவற்றைச் சார்ந்து வாழுக்கூடியவை காளான்கள். இது பெசிடியோமைசீட் என்னும் வகையைச் சார்ந்தது. சங்க இலக்கியத்தில் காளான்கள், காளான், ஆம்பி என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆம்பி வான் முகை அன்ன கூம்பு முகிழ்
உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி நிரைதெரிந்து (பெரு.157-58)
ஆடு நனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூத்த (புறம்.164)
புல்லென் அட்டில்
காழ் சேர்முது சுவர்க் கணச்சிதல் அரித்த
பூழி படர்ந்த புழற்காளாம்பி (சிறுபாண்.132-34)

என்று காளான் குறிக்கப்படுகிறது. காளானின் தன்மை ஈரப்பசை பொருந்திய இருண்ட இடங்களில் குறிப்பாக புழுதியில் தோன்றுவன். அதையே, பல நாள்கள் அடுதொழில் நடைபெறாத அடுப்பு, சமையலறைச் சுவர்கள் ஆகியவற்றின் மீது முளைத்திருப்பதைக் காட்டியிருக்கிறது.

நார் என்பது மிக முக்கிய ஒன்றாகும். தாவரங்களின் சத்துக்களைக் கடத்துவதற்கு இந்த நார் பங்குவகிக்கிறது. முருங்கை மரத்தின் நார் தொடர்ச்சியற்றது. இதை,

சுரம் புல்லென்ற அற்ற அலங்குசினை
நாளில் முருங்கை நவிரல் வான்பூ (அகம்.1)

என்ற அகநானாற்றுப்பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. எனிதில் முறியும் இயல்பினாலே இது முருங்கை என்னும் பெயர் பெற்றதென்பர்.

வாழை, தென்னை, மரல், சணல், பாலை, ஆம்பல் ஆகியவற்றில் நீர் கடத்தும் நார் பற்றிய உண்மை சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

புலன் உணர்வுபெற்ற தாவரங்களாக நெருஞ்சி, அனிச்சம் ஆகியன காட்டப்பெறுகிறது. தரைத்தாவரமான நெருஞ்சி மலர்ந்ததும் கதிரவனின் ஒளியை நோக்கி திரியும் தன்மையை,

சுட்ரொடு திரிதரும் நெருஞ்சி (அகம்.336)

பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண்டா அங்கு (புறம்.155)

என்ற பாடல் வரிகளும்,

தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினள் உயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு இழந்த அணி அழிதோற்றம் (அகம்.5)

என்ற வரிகளும் தாவரங்களின் புலன் உணர்வை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

உலகில் தற்போது வாழ்ந்து வரும் தாவரங்கள் ஏறத்தாழ 3, 63, 730 தாவரப் பேரினங்களில் அடங்கும். இவை பரிணாம முறையில் நுண்மங்கள், பாசிகள், காளான்கள், ஈரற்செடிகள், பெரணைகள், விதை மூடாத தாவரங்கள் பூக்கும் தாவரங்கள் எனப் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பூக்கும் தாவரங்களில் மட்டும் 96,680 பேரினங்கள் உலகெங்கிலும் வளர்கின்றன. ஒரு பேரினத்தில் பல சிற்றினங்கள் உண்டு. பண்டைய இந்திய நாட்டில் மட்டும் வளரும் சற்றேறக்குறைய 47,200 சிற்றினங்கள் பற்றிய விளக்கங்களை ஜே.டி.ஹுமக்கர் (1897) என்பவர் எழுதியுள்ளார்.பழைய சென்னை மாநிலத்தில் 9300 சிற்றினங்கள் பற்றிய விளக்கங்களை ஜே.எஸ்.

காம்பில் (1915) எழுதியுள்ளார். இம்மாநிலத்தில் வளரும் ஏறக்குறைய 10,640 மரம், செடி, கொடிகளின் தாவரச் சிற்றினப் பெயர்களையும் அவற்றின் தமிழ்ப்பெயர்களையும் எ.டபுள்ஷு.லவ்ஹிங்டன் (1915) என்பவர் பட்டியலிட்டுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களில் மட்டும் 210 மரம் செடி கொடிகளின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதுவரையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தாவரங்கள், இனி புதிய தாவரத்தைக் கண்டறிந்தாலும் அதை இன்டர்நேஷனல் கொட் ஆஃப் பொடான்னிகல் நோமென்கலேச்சர்- ஐ சி பி என் என்ற விதிமுறைக்கு உட்பட்டே பகுக்கின்றனர். புதிய அனுமதி பெறுவதற்கு லண்டல் கிழு நிறுவனத்தை நாடுவேண்டும். ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தாவரப்பட்டியல் வெளியிடப்படுகிறது., அதற்கு இன்டெக்ஸ் கெவென்சிஸ் என்று பெயர்.

பழந்தமிழர்கள் இயற்கையை மிக ஆழமாக நேசித்திருக்கிறார்கள். தங்களின் ஒவ்வொரு அசைவையும் இயற்கையின் விதியை மீறாமல் நடத்தியிருக்கிறார்கள். இன்று இயற்கையை மதியாத பல விதிமீறல்கள் நடைபெறுவதால் தான் வானம் பொய்க்கிறது; இல்லையேல் காலம் மாறிப் பெய்கிறது. சுற்றுச்சூழலை மனிதன் மதித்து நடக்கவேண்டும். கவிஞர் வைரமுத்து அவர்கள் மரத்தின் பயனாகா பட்டியலிடுவார்,

"பிறந்தோம்
தொட்டில்
மரத்தின் உபயம்
நடந்தோம்
நடைவண்டி
மரத்தின் உபயம்

.....

இறந்தோம்
சவப்பெட்டி பாடை
ளரிந்தோம்
சடலை விறகு
மரத்தின் உபயம்" (இ.டி.168)
மரம் மனிதனுக்குக்கொடுப்பது.....
உண்ணக்கனி- ஒதுங்க நிழல்

உ_டு_கு_கு மருத்து - உ_ணர் வக்கு விருத்து
 அ_ன_யக்குடி_ல் - அ_ன_க்கக் கதவு
 அழு_ வேலி - ஆ_த்தாளி
 த_வத் தெலம் - தா_விக்க என்னைய்
 எழுதக் காகிதம் - எரிக்க விற்கு (இ.பு.166)

இத்தனைப் பயன்க்கொடும் பெற்றுக்கொள்ளு இயற்கையை மறந்தான் மறந்தான் மனிதன் மறந்தான் என்று மற்றை உயர்த்தியும் மனிதனின் தவற்றை உணர்த்தியும் கூறியிருக்கிறார். இயற்கையை இனிது போற்றுவோம்; எழிலார்ந்த வாழ்வை கூடுப்பொறுவோம்.

4.1.1 விலங்குகள்

தொல் பழங்காலந் தொடங்கி உலக நாடுகளில் விலங்கினங்கள் குறித்த அறிவு நிலவி வந்துள்ளது என்பதற்குப் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. குரங்கிலிருந்து மனிதன் பிறந்தான் என்பதற்குப் பல அறிவியல் உண்மைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. 'ஸ்வாலஜி' எனும் கிரேக்கச் சொல் ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்திலும் விலங்கியலைக் குறிக்கும் பொதுச்சொல்லாய் நிலைபேராக்கம் பெற்றுள்ளது. சிந்து சமவெளி கண்டுபிடிப்புகளில் விலங்கு வடிவங்களும் முத்திரைகளும் காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழர்களிடையே விலங்குகள் குறித்த அறிவு மிகத் தெளிவாக இருந்துள்ளது என்பதற்குத் தொல்காப்பிய மரபியல் சான்று பகர்கின்றது. பதினெந்து வகைப்பட்ட ஆண்பாற் விலங்குகள் பற்றியும், பதின்மூன்று வகைப்பட்ட பெண்பாற் விலங்குகள் பற்றியும், அவ்வொற்றின் இளமைப்பெயர்கள் பற்றியும் தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பாக்கள் (நூற்பா.2 முதல் 26) உணர்த்துகின்றன.

செம்முகமந்தி, மாமுகமுச, நரைமுக ஊகம், கருங்கலை, வருடை, ஆமான், இரலை, நவ்வி, மரையான், கலைமான் (உ_ழை), கடமா, கேழல், கணநாி, கோநாய், தீநாய், செந்நாய், எண்கு, வெருகு, ஸிப்புலி, புள்ளிப்புலி,

யானை, நீர்நாய், இல்லெலி, கருப்பை, வெள்ளெளி, அணில், வெளில், முயல், முளவுமா, தீர்வை, மகண்மா (தேவாங்கு), பன்மயிர்ப் பேரெலி, பெருமின் (பனைமீன்), வாவல், கவரிமா போன்ற முப்பதைந்து விலங்குகள் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. இவ்விலங்குகளின் செயற்பாடுகள், அவ்வெற்றின் குணங்கள், உடலமைப்புகள், பயன்பாடுகள் பற்றி இவ்வியலக்கியப் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

குரங்கும் பாம்பும்

விலங்குகளின் செயற்பாடுகளில் இருந்து அவற்றிற்கான பழமொழிகள் தோண்றியுள்ளன. பாம்பு என்றால் படையும் நடுங்கும் என்பர். குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்பர். குரங்கிற்கும் பாம்புக்கும் உள்ள குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்பர். குரங்குகளுக்குப் பாம்பைக் கண்டால் மிகவும் உறவு வித்தியாசமானது. குரங்குகளுக்குப் பாம்பைக் கண்டால் மிகவும் அச்சம் மேலிடும் என்று விலங்கியலார் கூறுகின்றனர். மலைப்பாம்புகள் மரத்தில் விழுதுகள்போல் தொங்கிக் குரங்குகளைப் பிடித்துக் கொன்று உண்ணும் என்பர். இதன் காரணமாகவே குரங்குகளுக்குப் பாம்பைக் கண்டால் அச்சமும் நடுக்கமும் ஏற்படுகின்றன எனலாம். இச்செய்தியைப்,

“வைங்கண் ஊகம் பாம்புபிடித் தன்ன

“உங்கோட்டுச் செறிந்த அவிழ்ந்துவீங்கு திவவின்”

(சிறுபாண்.221-222)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. ஊகக் குரங்கு பாம்பிற்கு அஞ்சிப் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு, விட்டுவிட்டால் கடித்து விடுமோ என்று அஞ்சிப் பிடித்த பிடியைத் தளரவிடாமல் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளும் என்கிறது. இச்செய்தியை உள்ளடக்கிய சிற்பம் ஒன்று விசயநகர் மன்னர்களின் அழிந்த தலைநகரான அம்பியில் இன்றும் இருப்பதைக் காணலாம். இலக்கியச் செய்திகள்-காட்சிகள் பின்னாளில் சிற்பங்களாக வளர்ந்திருப்பது-வளர்த்திருப்பது தமிழர்கள் பெருமைப்படக் கூடிய செய்தியே. தமிழிலக்கியக் காட்சிகள் பல இவ்வாறு ஓவியங்களாகவும், சிற்பங்களாகவும், கலைச்சின்னங்களாகவும் வரைந்தும், வடித்தும், வார்த்தும் இருப்பது தமிழிலக்கியம் ஏற்றம் பெற்றிருந்தமைக்கு இதுவொரு சான்றாகக் கொள்ளலாம். குரங்கு பாம்பை அச்சத்தின் காரணமாக இறுக்கிப்

ப்ரித்திருப்பதைமனதிற் கொண்டே விடாத பிடியை 'குரங்குப்பிடி' என்ற வழங்கு தோன்றிற்று எனலாம். பாம்பிற்குக் குரங்குகள் அஞ்சம் என்பதை,

"அருவரை யிழிதரும் வெருவரு படாதுர்க்
கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்
பார்ப்பின் தந்தை பழச்சளை தொடினும்
நனிநோய் ஏய்க்கும் பனிகூர் அடுக்கத்து" (அகம்.288)

என்று அகநானுரூபு சுட்டுவதைக் காணலாம். பாம்பைப் போன்று போலியான உருவ ஒப்புமையுடைய பாம்புச் செடியைக் கண்டு பயந்த குரங்கு பலாப்பழச் சுளையைத் தோண்டினும் பாம்பென்று பயந்து துன்புறும் என்கிறது இப்பாடல்.

4.1.2 சங்க இலக்கிய விலங்கின் வடிவம்

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற விலங்கின் வடிவங்களைப் பல சங்கப் பாடல்கள் விதந்தோதுகின்றன. இருப்பினும் எடுத்துக்காட்டாக சிலவற்றை மட்டும் இங்குச் சுட்டத்தகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் இரலை, நவ்வி, மரையான் என்று மூன்று வகையான மான்கள்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இம்மான்களில் இரலை மான் மிகவும் அழகியது என்றும், கருநிறமுடையது என்றும், கழுத்துப் பகுதி கருமையாகவும், கழுத்தின் அடிப்பகுதிவெண்மையாகவும் இருக்கும் என்றும் குறிப்பிடுவர். இந்த வெண்மை-கருமை அமைப்பு ஆண் இரலைக்கே உண்டு, பெண் இரலைக்கு இல்லை என்று விலங்கியலார் கூறுகின்றனர். இதனை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக சங்கப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

"....இருங்கேழ் இரலை சேக்கும்பாலுயர் பதுக்கை" (அகம்.91)

என்னும் அகநானுரூப்புப் பாடல் வரியில் 'இருங்கேழ்' என்ற சொல் அழகிய கருமையைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

"தண்ணூறும் படுநீர் மாந்திப் பதவருந்து
வெண்புறக் குடைய திரிமருப்பு இரலை
வார்மணல் ஒருசிறைப் பிடவவிழ் கொழுநிழற்

காமர் துணையொடு ஏழுற வதிய” (அகம்.139)

என்ற அகநானுற்றுப் பாடல், கார்காலத்து மழைநீரை அருந்தி இரலையின் ஆண்மான் பிடவ மரத்தின் நிழலில் தன்னுடைய துணையுடன் பயமின்றித் தங்கி இருந்து ஓய்வெடுக்கும்போது சாய்ந்துபடுத்து மாடு அசைபோடுவது போல் அசைபோட்டுக் கொண்டு இருக்கும். அந்நேரத்தில் ஆண் இரலைமானின் வயிற்றுப்புறம் வெண்மையாக இருந்தது என்ற இப்பாடலின் கருத்துப்படி இரலைமானின் வயிற்றுப்புறம் வெண்மையாகவும் முதுகுப்புறம் கருமையாகவும் இருக்கும் என்றும் குறிப்பிடும் விலங்கியலாரின் கூற்று ஒத்திருக்கக் காணலாம்.

“நான்முலைப் பிணவல் சொலிய காணொழிந்து” (அகம்.248)

“பிணர்ச்சவல் பன்றி தோன்முலைப் பிணவொடு” (நற்.336)

என்றுஅகநானுறும், நற்றினையும் பெண் காட்டுப் பன்றிக்கு நான்கு மடிக் காம்புகள் இருப்பதையும், தோல் போன்ற மூலையென்று மடியின் தோற்றத்தை விளக்கியுள்ளதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும், காட்டுப் பன்றியின் தலையானது கீழே கவிந்து உரல்போன்று காணப்படும் என்கிறது மதுரைக்காஞ்சியும், புறநானுறும்.

“சேணோன்அகழ்ந்த மடிவாய்ப் பயம்பின்

வீழ்முகக் கேழ லட்ட பூசல்” (மதுரை.294-5)

“புழற்றலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக்

கேழற் பன்றி வீழ வயல்” (புறம்.152)

என்ற பாடல் வரிகளிலிருந்து காட்டுப் பன்றியின் முகம் ‘வீழ்முகம்’ என்றும், உரல் போன்ற தலை என்றும் அறியமுடிகிறது. உரல் ஒப்ப காட்டுப் பன்றியின் தலை என்று இங்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. உரலின் ஒரு பக்கம் அகன்றும், மறுபக்கம் குவிந்தும் சிறுத்தும் இருப்பதைப்போல் காட்டுப் பன்றியின் தலை காணப்படும் என்று கூறி இருப்பது நல்லதொகு

4.1.3 புலியும் யானையும்

புலியும் யானையும் வலிமை மிக்க இரண்டு விலங்கினங்கள். இவ்விரண்டும் காட்டில் எப்போதும் ஒன்றாக இருந்ததில்லை. உளவுக்கான ஒன்றுக்கொன்று போரிட்டுக் கொள்ளும். சங்க இலக்கியத்தில் புலியும் யானையும் போரிடும் செய்திகள் அடங்கிய பாடல்கள் பல இருக்கின்றன. இரவுக் காலத்தில் காட்டில் காணப்படும் புலி யானையைத் தாக்கிக் கொல்வது எனிதன்று. தனித்த பெண் யானையையும் நிரையில் பின்தங்கிய கொல்வதும் பெரும்பாலும் புலி தாக்கிக் கொன்றுவிடும் என்பர். புலி ஆண் யானையைக் கொல்வது மிகவும் அரிது.

சங்கப் பாடல்களில் புலியை யானை கொல்வதும், யானையை புலி கொல்வதும், யானையும் புலியும் போரிட்டு ஒன்றையொன்று வெல்ல முடியாது வலியிழந்து புண்களுடன் போவதும் ஆங்காங்கே சுட்டப்பெற்றுள்ளவற்றைக் காணலாம்.

நிரையில் உள்ள ஆண் யானைகள் புலியிடமிருந்து கன்றைக் காத்ததை,

“அருவி ஆர்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்
ஈன்றணி இரும்பிடி தழீஇக் களிறுதன்
தூங்குநடைக் குழவி துயில்புறங் காப்ப
ஒடுங்களை புலம்பப் போகிக் கடுங்கன்
வாள்வரி வயப்புலி கன்முழை உரக்” (அகம்.168)

என்ற அகநானுற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. புலி பாய்ந்ததற்குப் பயந்துபெண்யானை தன்னுடைய கன்றை விட்டுவிட்டு ஓடியதை,

“ஒண்கேழ் வயப்புலி பாய்ந்தெனக் குவவடி
வெண்கோட்டியானை முழுக்கிசை வெரீஇக்
கன்றொழித் தோடிய புன்றலை மடப்பிடி
கைதலை வைத்த மையல் விதுப்பொடு
கெடுமகப் பெண்டிரிற் ரேரும்” (அகம்.347)

என்ற அகநானுற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. பெண்யானையின் கன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு புலி ஓடுவதை,

“குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வ லேற்றை
நெடும்புதற் கானத்து மடப்பிடி யீன்ற
நடுங்குநடைக் குழவி கொளீஇய பலவின்
பழந்தாங்கு கொழுநிழ லொளிக்கு நாடற்கு” (ஐங்.216)

என்ற ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. யானை புலியைக் கொள்று வென்றதை,

“வயங்குவெள் ஓருவிய குன்றத்துக் கவானுன்
கயந்தலை மடப்பிடி இனனே மார்ப்பப்
புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை
கல்லகச் சிலம்பிற் கையெடுத் துயிர்ப்பின்” (அகம்.202)

என்றும்,

“இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்துப்
புலவுநாறு புகர்நுதல் கழுவக் கங்குல்
அருவி தந்த அணங்குடை நெடுங்கோட்டு” (அகம்.272)

என்றும்,

“கிளையொடு மேய்ந்த கேழ்கிளர் யானை
நீர்நசை மருங்கின் நிறம்பார்த் தொடுங்கிய
பொருமரண் உழுவை தொலைச்சிக் கூர்நுனைக்
குருதிச் செங்கோட்ட டழிதுளி கழாஅக்
கன்முகை அடுக்கத்து மென்மெல இயலிச்” (அகம்.332)

என்றும்,

“இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானை
வெஞ்சின உருமின் உரறும்” (நற்.353)

என்றும் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளைக் காணும் போது புலி யானையைக் கொல்வது மட்டுமல்ல யானையும் புலியைக் கொல்லும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தச் செய்கிறது.

புலி பசித்தாலும் புல்லைத் திண்ணாது. யானை பசித்தாலும் மாமிசம் உண்ணாது. புலி தனது இரையாக மான்களையும் பன்றிகளையும் கொள்று உண்பதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கும். புலி தான் கொன்ற

விவசாயத்தினாலே நெடுந்தொலைவு இழுத்துச் சென்று அல்லது கவ்விச் சென்று பதுக்கி வைத்து உண்ணும். கொன்ற இடத்தில் உண்ணாது இழுத்துச் சென்று பதுக்கி உண்ணும் குணம் புலிக்கு உண்டு. புலி தான் உண்டது போக எஞ்சிய உணவைத் தனது குகையிலோ முழையிலோ பதுக்கி வைத்துக் கீட்ட நாற்றும் அடித்துப் புழுத்துப் போனாலும் மீண்டும் மீண்டும் தாத்தேயே உண்ணும் இயல்புடையது. புலியின் இக்குணங்களை,

“ஆடுகழை நரஷும் அணங்குடைக் கவாஅன்
சருயிரப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய
இருங்களிர் றட்ட பெருஞ்சின உழைவ
நாம நல்லராக் கதிர்பட உமிழ்ந்த
மேய்மணி விளக்கின் புலர ஸர்க்கும்
வாள்நடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
உள்ளுநர் உட்கும் கல்லடர்ச் சிறுநெறி”

(அகம்.72)

என்னும் அகநானுரற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

காடுகளின் அருகேயுள்ள விளைநிலங்களில் புகுந்து பயிரை உண்டு அழிப்பதையும், தினைப்புனத்தில் இரவுக் காலத்தில் யானை மேய்வதையும், யானை காடுகளில் உள்ள மூங்கிலையும் மூங்கில் முளையையும் விரும்பி உணவாகக் கொள்வதையும் பல சங்கப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. குறிப்பாக, குட்டியீன்ற பெண் யானைக்கு முற்றாத மூங்கில் முளைய ஆண்யானை தருவதை,

“கன்றுநா ஞாலந்த மென்னடை மடப்பிடி
கன்றுபசி களைஅய பைங்கண் யானை
முற்றா மூங்கில் முளைதரு ழட்டும்
வென்வேற் றிரையன் வேங்கட நெடுவரை”

(அகம்.85)

என்ற அகநானுரற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. வேழம் என்பது பேய்க்கரும்பைக் குறிக்கும். இதனை வேழக்கரும்பை என்றும் அழைப்பார். யானைகள் பேய்க்கரும்பை விரும்பிச் செய்தால் வேழம் என்ற பெயர் யானைக்கு ஆகுபெயராக வழங்கிற்று என்பார்.

“காம்பு கண்டன்ன தூம்புடை வேழத்து”

என்ற ஐங்குறுநூற்று வரி கூறுவதால் மூங்கில் போன்றது வேழம் என்றாகிறது. மூங்கில், பேய்க்கரும்பு, கொறுக்காந் தட்டை ஆகிய மூன்றும் யானைக்கு விருப்பமான உணவாகும்.

இதுபோன்று சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படக் கூடிய விலங்குகளின் பல்வேறு விதமான குணங்களையும், உருவ அமைப்புகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் கண்டறிந்து தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மனித மனத்தோடு விலங்கினக் கூறுகள் மனம் வீசுவதைக் காணலாம்.

4.2 தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியத்தில் அகம் மற்றும் புறத்தினைக் கோட்பாடுகள்

தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் போது தினை - துறை பற்றி பேசாமல் தவிர்க்க முடியாது. தொல்காப்பிய அடிப்படையில் நோக்கினால் தினைக்கோட்பாடு என்பது ஒரு எடுத்துரைப்பியல் அல்லது கதைசொல்லலியல் எதுவாயினும் யார் கூற்று நிகழ்த்தவேண்டும், எந்த எந்தச் சூழ்வுகளில் நிகழ்த்தவேண்டும் என வரையறுக்கின்ற ஒரு முயற்சியாகவே தொல்காப்பியத்தைக் காணுமியலும். குறிப்பாக களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகியவற்றின் உள்ளடக்கம் இதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் இவ்வாறு தொல்காப்பியர் வரையறுத்த இந்த எடுத்துரைப்பியலைச் சங்க இலக்கியங்களைப் பிற்காலத்துத் தொகுப்புகளாக உருவாக்கித் தினை துறை வகுத்தோர் முழுதுமாகப் பின்பற்றவில்லை. அகநூல்களில் ஓரளவு பின்பற்றுகின்றனர், புறநூல்களில் பெரும்பாலும் பின்பற்றவில்லை என்பது இன்னும் சற்றே துல்லியமான கூற்றாக அமையும்.

தினை, தமிழ்மொழிக்கே உரிய தனிக்கோட்பாடு. உயர் தினை, அல் தினை என்ற அமைப்பும் அவ்விரண்டின் சார்பாகவே பால் பகுக்கப்படுவதும் தமிழுக்கே உரிய தனிஅமைப்பு. உயர்தினை - அல்தினை என்பதிலுள்ள அதே தினைபற்றிய கருத்துதான் அகத்தினை, புறத்தினை

ஏன்பதிலும் அடிப்படையாக உள்ளது. இதனை நோக்கியே தினை ஏன்பதற்கு ஒழுக்கம் என்றும் பொருள் சொல்லப்பட்டது.

4.2.1 அகத்தினை

தினை - துறை அமைப்புகள் யாவும் எவ்வாறு கவிதை எழுதுவது என்பதற்காக உருவானவை என்பது முதல்நோக்கு. மொழியின் எழுத்து-சொல் - தொடர் அமைப்புகளை எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் பேசுவது போலவே, மொழியினால் விளையும் கவிதையை எந்த அடிப்படைகளில் படைப்பது எனச் சொல்வது பொருளதிகாரம். அதனால்தான் இல்லது இனியது நல்லது எனப் புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கம் என்று அகத்தினைக்கு வரையறை கூறினார் இறையனார் களவியல் உரையாசிரியர். இறையனார் களவியல் படைப்புக் கதையில் வரும் பாண்டியனும் எழுத்தும் சொல்லும் கற்பது பொருள் அடிப்படையிலான கவிதை படைப்பதற்காகவே அன்றோ என்று கேட்கிறான். இங்குப் பொருள் என்பது இலக்கியப் பொருளையே குறிக்கிறது.

பொருளதிகாரத்தின் முதல் ஐந்து இயல்களும் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தினைப் பற்றி விரித்துரைக்க, அதன் வடிவக் கூறுகளைப் பற்றிப் பின்னர் உள்ள நான்கு இயல்களும் கூறுகின்றன என்பது இங்கு கருத்தக்கது.

இந்த நோக்கினின்றும் பெறப்படும் கிளை நோக்கு பின்வருமாறு அமையும். சங்க இலக்கியத்தைத் தொகுத்தோரோ அல்லது அவர்களுக்குப் பின் வந்தோரோ வழங்கிய குறிப்புரைகளே தினை-துறைக் குறிப்புகள் ஆதலின் இன்று நாம் அவற்றைப் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை. பொருத்தமாக இருப்பின் ஏற்றுக் கொண்டாலும் தவறில்லை. விட்டு விட்டு நாமாகவே இவை போன்ற குறிப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டாலும் தவறில்லை. ஏனெனில் சங்கப்பாக்களில் தினை-துறைக் குறிப்புகள் போன்ற வற்றை இன்றைய புதுக்கவிதைகளைப் படிக்கும்போதும் உருவாக்கிக் கொள்ளவே எண்ணுகிறோம். ஒரு கவிதையின் குரல் அல்லது பேசுவோர்; கேட்போர்; எந்தச் சூழலில் அக்குரல் ஒலிக்கிறது என்பவற்றை மனத்திற் கொண்டே அது பற்றி நாம் பேச இயலும். சங்கக் கவிதைகளுக்கு மேற்கண்ட

தகவல்களைத் தந்து உதவுபவையே அவற்றின் திணை துறைக் குறிப்புகள். எனவே அவை நமது கற்பண்யைச் சுடப்பதாகவே உள்ளன.

1900களின் தொடக்கத்தில் சங்கப்பாடல்களை அறிமுகம் செய்ய எண்ணிய சிலர் பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, பண்டைத் தமிழர் பொருளியல் வாழ்க்கை என்ற தலைப்புகளில்தான் நூல்கள் எழுதினர். இன்றும் பெரும்பான்மைத் தமிழாசிரியர்கள் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் பண்டைத் தமிழரின் நாகரிக வாழ்க்கையைப் பேசுபவை என்றும் அவற்றால் தமிழர் பண்பாடு வெளிப்படுகிறது என்றும் சங்க காலம் ஒரு பொற்காலம் என்றும் நம்புகின்றனர்.

எவ்வாறாயினும் தமிழ் ஒரு தனித்த இயற்கை சார்ந்த பழைய இலக்கியக் கொள்கையைக் கொண்டுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. பழங்கால மொழிகளை நோக்குவோர் ஒவ்வொரு மொழியிலும் நிறங்களை ஒவ்வொரு விதமாக பகுத்திருப்பதை அறிவார்கள். அவ்விதமே திணைகளைப் பகுத்தது ஒரு குறியியற்செய்கை என்பதில் ஐயமில்லை. அகத்திணைகளும் புறத்திணைகளும் ஒரே மாதிரியாகக் குறிப்படுத்தப் படவில்லை. சான்றாக, அகப்பாடல்களில் கூற்றுதான் உண்டு. துறை கிடையாது. புறப்பாடல் களில் துறைதான் உண்டு கூற்று கிடையாது. இதற்கு அவற்றின் இயல்பே காரணம். மேலும் அகத்திணையில் அவ்வளவாக ஏற்கப்படாமல் புறக்கணிக்கப்படும் இரு திணைகளின் எதிர்வுகளே புறத்தில் பெருமையும் முதன்மையும் பெறுகின்றன. அகத்திணையில் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பவற்றிற்கு மரியாதை இல்லை. கைக்கிளைக்குப் புறம் பாடான். பெருந்திணைக்குப் புறம் காஞ்சி. இவை புறத்தில் மிகப்பெரும் இடத்தைப் பெற்றிருப்பதைக் காண இயலும்.

எனவே அகத்திணைகளுக்கு இருமை எதிர்வாக புறத்திணைகளை நிறுத்தத் தொல்காப்பியர் முனைந்த முயற்சி அவ்வளவாக வெற்றி பெறவில்லை. அதற்கு உரையாசிரியர்கள் அளித்த விளக்கங்களும் தர்க்கமுறையில் அமையவில்லை. திணைகளைப் பகுக்கும்போது அவற்றில் முதற்பொருள் - கருப் பொருள் - உரிப்பொருள் எனக் காணவேண்டும் என்பதும் தொல்காப்பிய மரபே.

முதல், கரு மற்றும் உரி என்ற இம்மூன்றஞுள் உரிப்பொருளே சிறப்பானது. ஏனெனில் முதற்பொருள் பயின்றுவராத, கருப் பொருள்

காணப்படாத பாக்களைக் கூட காணலாம். ஆனால் உரிப் பொருளற்ற கவிதை ஒன்றையும் காண இயலாது. உரிப்பொருள் மானிட வாழ்க்கை அனுபவமே ஆதலின் சங்க இலக்கியமே மனிதமையவாத அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதில் ஜயமில்லை. எனவே சங்கப்பாடல்களை உரிப்பொருள் மட்டும் பெற்ற பாக்கள்,

உரிப்பொருள் + முதற்பொருள் + கருப்பொருள் பெற்ற பாக்கள்

என்றுதான் பகுக்க முடியும். ஆனால் சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களைப் பகுத்தோர் வேறு முறையைக் கையாள்கிறார்கள். திணை - துறைப் பகுப்பு செய்யும்போது

1. முதற்பொருள் பாடலில் இருப்பின் அதன் அடிப்படையில் திணை-துறை வகுத்தல்
2. முதற்பொருள் இல்லாவிட்டால் கருப்பொருள் அடிப்படையில் திணை-துறை வகுத்தல்
3. முதல்-கரு இரண்டுமே இல்லாவிட்டால் உரிப்பொருள் அடிப்படையில் திணை-துறை வகுத்தல்

என்ற கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியிருக்கிறார்கள். இதனால் ஒரே உரிப்பொருளைக் கொண்ட பாடல், குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் போன்ற பல திணைகளில் இடம்பெற நேர்கிறது. மாறாக, உரிப் பொருள் என்ற ஒரே அடிப்படையில் பகுத்திருப்பின் இன்று நாம் பல பாக்களுக்குச் சொல்லும் திணை-துறைகள் வேறாக அமையும்.

பொதுநோக்கில் முதற்பொருள் என்பது நிலம்-காலம் என்ற இரண்டினை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டதால், அது இயற்கைச் சார்பினை முன்னிறுத்துகிறது. கருப்பொருள் என்பது விலங்கு, புள் போன்ற இயற்கைப் பொருட்களும், யாழ், பறை போன்ற செயற்கைப் பொருட்களும் கலந்திருப்பதால் அது இயற்கையும் செயற்கையும் கலந்த ஒன்றாக உள்ளது. உரிப்பொருள் குறித்தகுழலில் தோன்றும் மானிட உணர்ச்சிகள் என்பதால் செயற்கையாகிறது.

முதற்பொருள் - இயற்கை சார்ந்தது

கருப்பொருள் - இயற்கை + செயற்கை

உரிப்பொருள் - செயற்கை

என அமைவது இயற்கையிலிருந்து கலாச்சாரத்திற்கு (செயற்கைச் சூழலுக்கு) என்ற இயக்கத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

குறிப்பாக சங்கஇலக்கியத் துறை மற்றும் கூற்றுகளில் நிலைப் படுத்தப்பட்ட எதிர்வினைகள் சார்ந்த கூற்றுகள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. சான்றாக, தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று பின் தலைவியிடம் திரும்புகிறான். இங்கு தலைவிக்குத் தரப்படும் நிலைப்பட்ட எதிர்வினைகள் இரண்டு மட்டுமே.

1. வாயில் மறுத்தல்
2. வாயில் நேர்த்தல்.

வாயில் நேர்ந்தால் மீண்டும் இரண்டே இரண்டு எதிர்வினைகள் மட்டுமே.

1. ஊடலின்றி ஏற்றுக்கொள்ளல்
2. கொஞ்சம் ஊடியபின் தலைவனை ஏற்றல்.

மேற்கூறியவற்றால் முதல் - கரு-உரி என்னும் திணைப்பொருட்களில் இயற்கையும் கலாச்சாரமும் ஒன்றாகச் சங்கமிக்கின்றன என்பதைக் காணலாம். அதாவது இயற்கையும் கலாச்சாரமும் திணை என்பதில் ஒன்றிணைகின்றன.

திணையின் முதற்பொருள் என்பது வாழிடம் சார்ந்த குழல். பழங்காலத்தில் குறிஞ்சி மூல்லை மருதம் நெய்தல் என நானிலமாகக் குறிப்பிட்டனர். பின்னர் இப்பிரிவுகள் போதாமையால் குறிஞ்சி மற்றும் மூல்லை திரிந்து பாலை என்ற ஐந்தாம் நிலம் சேர்க்கப்பட்டது. இவை இவ்வாறு குறிப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னுள்ள மரபே நாம் இங்கு ஆராய வேண்டியது. குறிஞ்சி என்பதே தமிழின் ஆதித்திணை. காரணம், உழவுதோன்றா இயற்கை நிலையை எடுத்துக் காட்டுவது அது. பாரியைக் கபிலர் மூவேந்தர்க்கும் எதிர் நிறுத்திப் போற்றும் பாடலிலும் பறம்பின் இந்த ஆதிநிலை போற்றப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் ஆடவர் குறவராக, வெடுவராக இருந்தால் குடும்பம் என்ற அமைப்பு ஒரு தாம்வழி அமைப்பாகவே இருந்திருக்க இயலும். மக்கள் பெருகியும் பிற வாழ்க்கை முறைகளைத் தேடியும் மூல்லை நிலத்திற்கு வந்த பிறகு மாடுமேய்க்கும்

வாழ்க்கை, உருவாயிற்று. மாடுகோயிக்கும் வாழ்க்கை பெண்களுக்குப் பொதுவான்தொயும் அடையாற்றுவத்தையும் ஒருங்கே உருவாக்கிறது. மாடுகளை ஒருவியறாகக் கருதப்பட்டது. மாடுகளைப் போற்றும் நிலையான வாழ்க்கை முறை தந்தைவழிச் சமூகத்திற்கு ஆதாரமாகியது. நாய்வழிச் சமூகத்தில் கற்பு தந்தைவழிச் சமூக அமைப்பில்தான் கற்பு என்ற கொள்கை உருவாக முடியும். எனவே மூல்லை நிலத்தில் நான் பெண்ணுக்குக் கற்பு என்பது முதல் முதலாக மூல்லை என்பதற்குக் கற்பு என்ற சிறப்புப் பொருள் உருவான வரலாறு இதுதான்.

இத்தலைமையைக் குறிக்கும் சொல். தலைமை காரணமாக ஏற்படும் வியப்பையும் குறிக்கும் வேர்ச்சொல் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். இடைக்குலப் பெண்கள்தான் ஜயை (கற்பில் சிறந்தவள், தலைமை சான்றவள், வியப்புக்குரியவள்) எனப் பெயர் பூண்டனர். ஜயை என்ற பெண்பாற்சொல்லின் ஆண்பாற் சொல் ஜயன் என்பது. மரியாதை விகுதி சேரும்போது ஜயர் என்றாகிறது. எனவே ஜயன், ஜயர் என்பவை முதலில் மூல்லை நிலம் சார்பாகத் தோன்றிய சொற்களே. கற்புக்கு அடையாளம் கரணம் (திருமணம்) எனக் கருதப்பட்டதன் விளைவாக முதன்முதலில் மூல்லை நிலத்து ஜயர்கள்தான் கரணம் யாத்தனர் (திருமணச் சடங்குகளை வரையறுந்தனர்).

இலக்கியப் போக்கில் குறிஞ்சி மூல்லை என்னும் வாழ்க்கை முறைகள், தலைவன் தலைவி உடனிருப்பு (களவு) சார்ந்தவை. மூல்லையில் பிரிவு கூறப்பட்டாலும் அப்பிரிவு தற்காலிகப் பிரிவேயாகும். உண்மையில் மூல்லையின் உரிப்பொருள் இருத்தலே. இருத்தல்-ஆற்றியிருத்தல். தலைவி தலைவனைப் பிரிந்தாலும் ஆற்றி (ஆறுதலோடு) இருத்தல்; இல்லறக் கூடமைகளை ஆற்றியிருத்தல் என்பதற்கு அடிப்படை பிரிவின்மை என்பதே. நன் தலைவி கூடலை விரும்பி விரைந்து தேரைச் செலுத்தச் சொல்லும் நிலைவர்களை மூல்லைத் திணையில் காணலாம்.

மருதம் நெய்தல் என்ற திணைகள் இன்னும் பின்னால் ஏற்பட்டவை. இவை முதன்மையாகப் பிரிவு சார்ந்தவை. மருதம் உள்ளத்தளவிலான

பிரிதலையும் நெய்தல் உடலளவிலான ஆறுதலற்ற பிரிதலையும் குறிப்பவை. எனவே ஊடலும் புலம்பலும் இவற்றின் உரிப்பொருள்கள் ஆகின்றன. இவ்வாறு உடனுறை தலையும், பிரிவையும் (பிற்காலத்தில் இவற்றுக்கு இணையாகக் களவு கற்பு என்ற சொற்கள் ஆளப்படுகின்றன) பிரித்துக்காட்டும் திணையாக இருதியாகச் சேர்க்கப்பட்ட பாலைத்திணையை நடுவு நிலைத் திணையாக வைத்தார் தொல்காப்பியர்.

குறிஞ்சி - உடனிருப்பு - உள்ளம், உடல் சேர்ந்திருத்தல்
 மூல்லை - உடனிருப்பு - முதன்மையாக, உள்ளம் சேர்ந்திருத்தல்
 பாலை - உடனுறைவு, பிரிவு இரண்டும்
 மருதம் - பிரிவு - முதன்மையாக, உள்ளம் பிரிந்திருத்தல்
 நெய்தல் - பிரிவு - உள்ளம், உடல் பிரிந்திருத்தல்

முன்னிரண்டையும் பின்னிரண்டையும் பிரிக்கும் பிரிவுத்திணை பாலை. குறிஞ்சி, மூல்லை, பாலை ஆகியவற்றில் பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் சங்கப்பாக்களில் ஒத்துச்செல்வது போலப் பிற இரண்டிற்கும் (மருதம், நெய்தல்) ஒத்துச்செல்வதில்லை.

குறிஞ்சியும் மூல்லையும் உடனுறைவு சார்ந்தவை என்பதற்குக் காரணங்கள் உண்டு. காட்டுப்பகுதி என்பதால் வேட்டைக்குச் சென்ற தலைவனும், மேய்த்தல் தொழில் என்பதால் மூல்லை நிலத் தலைவனும் இரவானதும் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடுதல் இயல்பு. இவை சிறுபொழுது சார்ந்தவை.

'நாகரிகம்' அடைதலே மருதநிலம்-ஆற்றங்கரை சார்தல், உழவுத் தொழில் புரிதல் என வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் அதிகமான ஓய்வினை அளித்துப் பரத்தையர் சார்ந்த வாழ்க்கை முறையை உருவாக்குவது மருதநில நாகரிகம்தான். பரத்தையர் சார்ந்த வாழ்க்கை முறை பெண்ணாடிமைத் தனத்தை உள்ளிடாக உடையது. வீட்டுப்பெண்களான தலைவியரும், வெளிப்பெண்களான பரத்தையரும் ஆணின் ஆதிக்கத்திற்கு உள்ளாக்கப்படும் திணை அது. இது தற்செயலான ஒன்றால்ல. விவசாயத்திற்காக வீட்டிலும் வெளியிலும் உள்ள நிலத்தை அடிமைப்படுத்துவதன் எதிர் நிலையே அது. எனவே முதன்முதலில் நிலம் சார்ந்த சுரண்டலும், பெண்களைச் சுரண்டலும் உருவானதைத்தான் நமது வரலாற்றாசிரியர்கள் 'நாகரிகம்' அடைதல் என்கிறார்கள்.

ருட்புலவியனார் பாடலில் நீர் மேலாண்மை எவ்வாறு செய்யப் பட வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. பழைய திரிஞ்சி, முல்லைப் புல உணவுகள் மாறி, "உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு ந்தே..." என்றெல்லாம் சொல்லி,

"நிலன் நெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்

தட்டோர்அம்ம இவண் தட்டோரே,

தள்ளாதோர் இவண் தள்ளாதோரே"

(புறம். 18)

என நீர்த்தேக்கங்களை உருவாக்கச் சொல்வது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நெய்தல் என்பதன் பொருள் இரண்டிழைளை நீவி ஆடையமைத்தல் என்பது. எனவே இருவித நாகரிகங்களின் கலப்புத் திணையான அதற்கு அப்பெயர் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

மருத்திணை உருவானபோதே வேந்தர் நாகரிகம் (வேந்தன் = அரசன், மருத நிலத் தலைவன்) பெருநில மன்னர் நாகரிகம் உருவாகிவிட்டது. எனவே சங்க இலக்கியத்தில் மூன்றாக்குச் சமூக அமைப்பொன்றைக் காண்கிறோம்.

நிலத்தலைவர்கள் > இனக்குழு / நில மக்கள் > அடிமைகள், தொழிலாளர் என்பது அந்த அமைப்பு. இவர்களுக்கெல்லாம் மேலாக, உருவான வர்கள் மூவேந்தர்கள். நெய்தல் திணையில்தான் சங்க இலக்கியத்தில் தேரில் வரும் நிலத்தலைவர்களும், இனக்குழு (இனமக்கள்) சார்ந்த பெண்களும் (தலைவியரும்) மிகுதியாகக் கலப்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்த தகுதி வேறுபாட்டால் உண்டாகும் அவநம்பிக்கையே புலம்பல் என்ற அதன் உரிப்பொருளுக்குக் காரணமாகிறது. தலைவனைத் தலைவியோ தோழியோ அளவுக்கும் மீறி இரந்து நிற்பதையும் நெய்தல் பாக்களில்தான் காண முடியும்.

தாய் உடன்று அலைக்கும் காலையும்

அன்னாய் என்னும் குழவிபோல

இன்னா செயினும் இனிது தலையளிப்பினும்

நின் வரைப்பினள் என் தோழி.

(கரு. 397)

போன்ற பாடல்கள் இதனை உணர்த்தும்.

இம்மை மாறி மறுமையாயினும்
நீயாகியர் எம் கணவனை
யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே.

(குறு.49)

“அடுத்தபிறவியிலும் உன் மனத்துக்குப் பிடித்தவள் நானாகவே இருக்கவேண்டும்” என்ற கருத்து இதில் வெளிப்படுகிறது.

தினை என்ற கோட்பாடே எல்லாச் சமூக நிறுவனங்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது. ஏனெனில் எல்லாக் கருப்பொருள்களுக்கும் இடம் அதுதான். கருப்பொருள்களில் தெய்வம், திருமணம் உட்பட எல்லாச் சமூக நிறுவனங்களும் அடங்கும். பொருளாதாரம், அரசியல், குடும்பம், மொழித்தொடர்பு ஆகிய அனைத்துச் சமூக நிறுவனங்களுமே தினை என்பதில் அடங்கும். மேலும் ஒழுக்கம் வாழ்க்கை முறை என்பதும் அதில் அடங்கும். தினை அகம், புறம் என இருவகைப்படும் என்றாலும், முதற்பொருள்-கருப் பொருள்-உரிப்பொருள் என அனைத்தும் அகம் சார்ந்தே பகுக்கப்படுவதால், அகத்தினையே (குடும்பமே) அக்காலச் சமூக அமைப்பில் முதன்மை பெற்றிருந்தது என அறியலாம். சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பாடல்களைவிட மிக அதிக எண்ணிக்கையில் அகப்பாக்கள் காணப்படுவதும் இதனை வலியுறுத்துகிறது.

இவையாவும் சங்ககாலத்திற்கு முன்பே வழக்கில் வந்துவிட்டவை. பிறகு குறிப்படுத்தப்பட்டவை. சங்ககாலத்தில் தினை என்பது வாழ்விடம், வாழ்க்கை முறை என்ற அர்த்தங்களை இழந்து எப்படிக் கலைகளைக் குறிப்பாகக் கவிதையை உருவாக்குவது என்னும் கோட்பாடாகத் தொல்காப்பியரால் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. தொல்காப்பியர் கூறும் தொடர்பு கொள்ளல் முறைகளையே நாம் கவிதை அமைப்பதற்கான நெறிமுறைகள் என்று கருதமுடியும். கவிதை அமையும் நிலம், களம், வரைவுச் சட்டகம், சூழல் அனைத்துமாகத் தினையே விளங்குவதால் தினையே சங்கக்கவிதையின் அடிப்படைத் தத்துவமாகக் கருத இயலும்.

நால்வகைப் பாக்களுக்கும் நான்கு அடிப்படைத் தினைகளுக்கும் தொடர்பு இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. குறிஞ்சித் தினையில் மந்திரச் சடங்குகள் நிகழ்த்தல், வேலனின் வெறியாட்டம் போன்றவற்றைக்

காண்கிறோம். மந்திரச் சடங்குகள் நிகழ்த்தும்போது சூத்திரயாப்பு அல்லது மந்திரயாப்பு தேவைப்படுகிறது. ஒரேசொல் / தொடர் திரும்பத்திரும்ப வருதல், ஒரே மாதிரி யாப்பு அல்லது சந்தம் பயன்படுத்தப் பெறுதல், நிலைவூரத்தக்க வகையில் அமையும் ஒலிநயம், அழைத்துச் செய்தி கூறல் என்பவை சூத்திரயாப்பின் அடிப்படைகள். சூத்திர யாப்பிற்கு இன்னொரு பெயர்தான் அகவல். குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கையோடு இயைந்த தன்மை சடங்குகளிலும் வெளிப்படுகிறது. கவிதை அக்காலத்தில் சடங்கின் ஒரு பகுதியாகவோ அதுவே மந்திரமாகவும் சடங்காகவுமோ அமைந்திருந்தது. எனவே அக்காலக் கவிதைகளில் நாம் சமூக நோக்கு, செயல்படுதன்மை, திரும்பத்திரும்பக்கூறல், ஒன்றினைத்தல், உருமாற்றுதல் ஆகிய தன்மைகளைக் காணலாம். அகவந்து-வேந்தருடைய வெற்றியைக் கூவி உணர்த்துவோர் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இது பிற்காலப் பொருளாகலாம். இம்மாதிரி மந்திர/சூத்திரத் தன்மை கொண்ட கவிதைகளைப் பாடிய அகவன் மகளைத் தோழி வேண்டுவதாக வரும் சங்கப் பாடல் இது. அகவன் மகள் தெய்வச் சடங்கிற்கென தெய்வத்தைக் கூவியழைக்கும் மகள் என்பதே ஆதிப் பொருள்.

அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக்கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

இப்பெண்மணி அகவன் மகள் (அகவல்-யாப்பு, கூவதல், அழைத் தல்) என அழைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். “அகவன் மகளே, பாடுக பாட்டே”. இந்த அகவலின் சொற்களே நெடிலில் முடிகின்றன. நெடில் ஒலி பாட்டே. இந்த அகவலின் சொற்களே நெடிலில் முடிகின்றன. நெடில் ஒலி அழைப்பதற்கு மிக ஏற்றது. திரும்பக்கூறல் உத்தியையும் இப்பாடல் மிக நயமாகக் கையாளுகிறது. தொழுது வேண்டுதல் என்பதற்கு இப்படிப்பட்ட நயமாகக் கையாளுகிறது. எனவே குறிஞ்சிக்குரிய யாப்பு அகவல் அகவல் வடிவம் தேவைப் படுகிறது. எனவே குறிஞ்சிக்குரிய யாப்பு அகவல் எனப்பட்டது.

மூல்லைத்திணை-கற்பு, வெண்மை, தூய்மை சார்ந்தது. எனவே மூல்லைத்திணை-கற்பு, வெண்மை, தூய்மை சார்ந்தது.

வெண்பா வடிவம் இயல்பாகவே மூல்லைக்குப் பொருந்துகிறது. மருதம் கலப்புக்குரிய, ஓய்வுக்குரிய திணை ஆதலான் பலவித உறுப்புகளும் பொருந்திவரும் நீளமான இசைப்பாடலாகிய கலிப்பாவைத் தனக்குரியதாகக் கொள்கிறது.

4.2.3 புறத்திணை

நெய்தல், வஞ்சிப் பாலைக் கொண்டது. வஞ்சி, படகு என்பதையும் குறிக்கும். இன்றும் கேரளத்தில் நெய்தல் சார்ந்த படகுப் பாட்டுகள் வஞ்சிப்பாட்டுகள் என்றே அழைக்கப்படுவது நோக்கத் தக்கது.

1. குறிஞ்சி-வேட்டைச் சமூகம், சுரண்டல் உருவாகா நிலை இயற்கைக் காதல், பெருமளவு தாய்வழிச் சமூகம். வெட்சி-வேட்டைச்சமூகம், சிறிய தலைவர்கள், ஆநிரை கவர்தல்
2. மூல்லை-ஆடுமாடுகள் சொந்தமாதல், தனியுடைமையின் தொடக்கம் மேய்த்தல் சமூகம், தந்தைவழிச் சமூகமாதல், கற்புக் கோட்பாடு வஞ்சி-சிறிய தலைவர்கள், நேருக்கு நேர் போரிடல்
3. மருதம்-பெருமளவில் நிலத்தைச் சொந்தமாக்குதல், இயற்கை அழிவு, சுரண்டல் நிலவுடைமைச் சமூகம், பெண்ணுடைமைச் சமூகம், ஆண்கள் நெறிதவறுதல் நொச்சி-அரணமைத்துக் காத்தல், பெரும் அரசர்கள் தோற்றம்
4. நெய்தல்-இயற்கைக்குத் திரும்புதல், சுரண்டலற்றநிலை கலப்புக்காதல், சிரமம்/துன்பம்/இரங்கல்/புலம்பல், நிச்சயமற்ற காஞ்சி-நிலையாமை/நிலையின்மை, புலவர்கள் பேரரசை விட்டு சிறிய புரவலர்களை அனுங்குதல்
5. பாலை-களவுசெய்யும் சமூகம், மனிதனை மனிதன் அழித்தல் தற்காலிகப் பிரிவு, வெம்மை, பிரிவும் பிரிவின்மையும் வாகை-பெருவேந்தர் குறுநில மன்னர்களை வெற்றிகொண்ட தன்மை, இரக்கம்

எனத் தமிழ் இலக்கிய மரபு உருவாக்கப்பட்டது. இதில் பாலைத் திணை பற்றி இன்னும் சிறிது நோக்கலாம்.

பழங்காலத்தில் இயல்பான சமூக வாழ்க்கைக்குக் கட்டுப் படாத அதன் சட்ட திட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படாத மக்கள் சிலர் இருந்திருக்கிறது. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த சட்டத்திற்குப் புறம்பான மக்கள் பாலை நிலங்களில் தங்கள் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்க இயலும். எவ்வே பாலை நிலத்தினரை அக்காலச் சட்டத்திட்டங்களுக்குப் புறம்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதலாம். இதுவரை அகத்திணைகளில் அங்பின் ஐந்திணை பற்றி மட்டுமே பார்த்தோம். கைக்கிளை பெருந்திணை இரண்டும் முறையே சமூகத்தில் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் ஆண்களிடையே பெரும்பான்மை நிகழும் உள்ள நிகழ்வையும், சமூகத்தில் பெருமளவு நிகழும் திருமன முறையையும் (சமூகநிகழ்வையும்) குறிக்கின்றன. இரண்டுமே பெரும்பான்மையில் நிகழ்வன ஆயினும் சங்க இலக்கியத்தில் எடுத்துக்காட்டும் இலட்சியமுடிவு வாழ்க்கை முறைக்குத் தொடர்பற்றவை. பெருந்திணை பற்றி அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் "எல்லை மீறிய உணர்ச்சிப் பெருக்கினை எடுத்துக்காட்டும் திணை" என்பார். சங்க இலக்கியங்களில் அகத்திணைக்கு ஒருவிதமாகவும், புறத்திணைக்கு இன்னொரு விதமாகவும் திணை முதலியன வகுக்கப்பட்டதால் வ.சுப. மாணிக்கனார் கருத்து புறத்திணைக்குப் பொருந்துவதாக இல்லை. புறத்திணைகள் காட்டும் சமூகநிலை அகத்திணைகள் காட்டும் சமூகத்தோடு ஒப்பவைத்து நோக்க அதிர்ச்சியைத் தருவதாக உள்ளது. களவு-கற்பு என அகத்திணைக்குள் திட்டவட்டமான ஒழுக்கம், அதன் சமூக வெளிப்பாடான கரணம் என்பவை போலப் புறத்திணைக்கென ஒழுக்க அடிப்படை எதுமில்லை. வெட்சி ஆநிரை கவர்தல் என்று மட்டும் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, எந்தச் சூழலில், எந்த ஒழுக்க அடிப்படை கொண்ட ஆணை அடிப்படையில் என்ன முறைப்படி அது செய்யப்பட வேண்டும் என்ற வரையறை எதுவும் தொல்காப்பியத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. சங்க இலக்கியத்திலும் தெளிவாக இல்லை. மேலும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் பெருமளவு போர் நிகழ்வுகளையே (போர்க்களத்தில் காணப்படும் சில அபூர்வமான சம்பவங்கள் அல்லது நிலைகள்) துறைகளாக வருணிக்க, சங்கப் பாக்களுள் பெருமளவு அவ்வாறில்லை.

புறநானுாற்றில் பல்வேறு செய்திகள் கலந்து வருகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் போர்வருணானை-பகைப்புலத்தை அழித்தல் - அவ்வாறு

அழித்தலின் வாயிலாகப் பெற்ற செல்வத்தைப் புலவர்களுக்கு அளித்தல்-யாகத்திற்குச் செலவிடல் ஆகிய செய்திகளே திரும்பத்திரும்ப வருகின்றன.

தனது நாட்டைப் பகைவர் தாக்காமல் தற்காத்துப் பகைவர் நாட்டை அழித்துக் கொள்ள கொள்வதை அகத்தில் மருத்திணையுடன் மட்டுமே ஒப்பிட முடியும்.

நெட்டிமையார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்
பெருவழியைப் பாடும் பொழுது,

அறனோ மற்றிது விறல்மாண் குடுமி
இன்னாவாக பிறர்மண் கொண்டு
இனிய செய்தி நின் ஆர்வலர் முகத்தே
என்பாடுவது நோக்கத்தக்கது.

சிலப்பதிகாரக் கானல்வரி “கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி” என்று வெளிப்படையாகவே இதனைச் சொல்லிவிடுகிறது. காவிரியின் தலைவன் கங்கையைப் புணரலாம். ஆனால் காவிரி நெறிபிறழக்கூடாது; பிறருக்கு உரிமையும் ஆகக்கூடாது. யூம்புகார் போன்ற நகர மக்களும் போரினால் பாதிக்கப்படாமல் “பதியெழு அறியாப் பழங்குடி முதூர் மக்கள்”ஆக வாழ்ந்த நிலை நாட்டுடையை-தன்சொத்துடையை ஆகியவற்றை அரசர்கள் போற்றியதைக் காட்டுகிறது. அதேபோல் தன் கொழுநன் - பதி தவிரப் பிறர் அறியாக் குலமகளிர் போலப் பிறபதி அறியா-பதியெழு அறியா மக்களாக இருத்தல் என்ற கற்புநிலை போற்றப் படுகிறது. இப்படி புறத்திணையில் போர்ச்செய்திகளில் எந்த ஒழுக்க அடிப்படையும் தரப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரம் தவிர, பிற புறப்பாடல்களை வகைப்படுத்தினால், அவை கடவுளைப் போற்றுதல், மன்னரைப் போற்றுதல், மக்ட்பாற்காஞ்சி போன்ற சில தலைப்புகளில் அமையும். குறிப்பாக மக்ட்பாற் காஞ்சித் துறை பெண்ணின் காரணமாகப் பெருமன்னர்க்கும் சிறு தலைவர்களுக்கும் போர்ஏற்படுவதையும் அப்போர்களில் சிறுதலைவர்களின் அழிவுநேரிடுவதையும் வருணிக்கிறது.

இப்படித்தான் இனக்குழு மக்களும் அவர்களது சிறு தலைவர்களும் வாழ்ந்த தமிழகம், மூவேந்தர் வயப்பட்டிருக்க வேண்டும். இத்தகைய

தமிழகத்தில் தோற்றுப்போகும் எனிய நிலத் தலைவர்களை அல்லது மக்களை ஆங்கி படுத்த வேண்டி,

“ஓருவனை ஓருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவதன்று இவ்வுலக்தது இயற்கை”

என்று சமூக நிகழ்வை இருத்தலியப் படுத்துவதையும், “கான்யாற்றில் ஆட்துச் செல்லும் புணை போல வாழ்க்கை செல்கிறது. எனவே பெருமன்னரும் – சிறு தலைவர்களும் ஒன்று தான், யாதும் ஊர் யாவரும் கேள்வி” என விதியை நம்பவைப்பதும், “இன்னாதம் இல்வுலக்ம் இனிய தாண்க இதன் இயல் புணர்ந்தோரே” எனத் துன்பத்தை இயற்கை நிகழ்வு இயல்பு என ஆக்குவதையும் காணமுடிகிறது.

இத்தகைய நோக்கிற்கு சமண பெளத்த மதங்களின் ஆதிக்கம் ஓரளவு காரணமாகலாம் என்றாலும் இனக்குமுச் சமூகத்திலிருந்து மூவேந்தர்களால் ஆளப்படும் பெருநாட்டு நாகரிகத்திற்கு மக்கள் மாறிக்கொண்டிருந்ததே அடிப்படைக் காரணம். எவ்வாறாயினும் சங்கப்பாடல்களை இன்னும் ஆழமாக நோக்கினால் பலவிதத் தொடர்புகள், புதியதாக கிடைக்கக்கூடும். சமூக வியல், சமூக உளவியல், மானிடவியல் நோக்குகளில் ஆராயும் போது தினை அமைப்புப் பற்றிய செய்திகள் புலப்படும்.

4.3 தமிழர்கள் போற்றிய அறக்கோட்பாடு

சங்க காலத்தில் மன்னராட்சி முறையை இருந்தது. மன்னன் வழித்தே மலர்தலை உலகமும் சென்றது. எனவே மன்னன் தான் செய்ய நினைத்த செயல்களை எல்லாம் செய்திடலாம் என்ற தன்னிச்சையும் இருந்தது. இந்நிலையில் அரசன் தன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஆளாகாமல் நடுவுநிலைமையோடு இருக்கவேண்டும் என்றால் அவனுக்கு மேலே ஒருவர், அல்லது ஒரு கருத்து அமையவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இந்நிலைக்கு அறம் கொண்டுவரப்பெற்று அறம் அரசனை வழிப்படுத்தியது. மன்னன் அறத்தின் பக்கம் நிற்கவேண்டும் என்ற விழைவு புலவர்களிடத்தில் இருந்தது. மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் குறித்துப் பாடும்போது,

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்என
நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்;
அதனால், நமரெனக் கோல்கோ டாது,
பிறர்ளனக் குணங் கொல்லாது,
ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்,
திங்கள் அன்ன தன்பெருஞ் சாயலும்,
வானத்து அன்ன வண்மையும் மூன்றும்
உடையை ஆகி இல்லோர் கையற
நீநீடு வாழிய நெடுந்தகை”

என்று பாடுகின்றார். அரசின் கொற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைவது அறநெறி என்பதே இப்பாடல் தரும் கருத்து. இதுவே சங்க இலக்கியம் காட்டும் அறக் கோட்பாடு என்று கொள்ளலாம்.

மன்னன் பல்வேறு படைகளைப் பெற்றதனால் வலிமை உடையவனாக உள்ளான். யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என்று பல படைகளை மன்னன் வைத்து அரசியல் நடத்துகிறான். அவ்வாறு அரசியல் நடத்தும் நிலையில் அறநெறியே முதன்மையாக இருக்கவேண்டும். இவர் தனக்கு இனியவர், தன்னால் அறியப்பட்டவர் என்ற நிலையில் அவருக்காக நீதியில் இருந்து, நடுவுநிலையில் இருந்து நழுவுக் கூடாது. அவர் தனக்குத் தொடர்பில்லாதவர், அயலவர் என்பதால் அவரின் நற்பண்புகளை ஒதுக்கித் தள்ளக் கூடாது.

ஞாயிறு போன்று வெம்மையும், திங்கள் போன்று மென்மையும், மழை போன்று வள்ளல் தன்மையும் உடையவனாக அரசன் வாழ வேண்டும் என்று இப்புலவர் வாழ்த்துகிறார். ஞாயிறு, திங்கள், மாமழை போற்றும் மரபு சங்ககால மரபு என்பது இப்பாடலின் வழி தெரியவருகிறது.

இதன்வழி அரசியல் தூய்மைக்கு அறமே அடிப்படை என்ற அடிக்கருத்தினைப் பெற்றுமுடிகிறது.

4.3.1 நீதி நூல் கால அறக்கோட்பாடு

சங்க இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து எழுந்த நீதிநூல்கள் அறத்தைப் பெரிதும் வலியுறுத்தின. அறம் என்பதை நூல் பகுப்பாகவும், அறத்தை வலியுறுத்துதல் என்பதை உன்பகுப்பாகவும் கொண்டு இவை எழுதப்பெற்றுள்ளன.

வழிப்படரல் வாயல் வருந்தாமை வாய்மை
குறிப்படரல் தீச்சொற்களோடு - மொழிப்பட்ட
காய்ந்து விடுதல் களைந் (து) உயக் கற்றவர்
ஆய்ந்து விடுதல் அறம்

என்று சிறுபஞ்சமூலம் அறம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

தீச்சொற்களைச் சொல்லாமல் இருத்தல், வழிப்பறி கொள்ளையில் ஈடுபடாமல் இருத்தல், பிறர் பொருளைக் களவு செய்யாமல் இருத்தல், மெய்ம்மை தவறாமல் இருத்தல், அறிவுரைகளைக் கேட்டு அவற்றைக் கடக்காமல் இருத்தல் ஆகிய ஐந்து பண்புகளை ஆராய்ந்து விட்டுவிடுதலே அறம் என்கிறார் காரியாசான்.

மேற்காட்டிய ஐந்து செயல்பாடுகளும் அரசன் முதல் சாதாரண மனிதன் வரை கடைபிடிக்கவேண்டிய நல்லறங்கள் என்பதில் ஐயில்லை. இருப்பினும் ஆய்ந்து விட வேண்டியவற்றை விட்டுவிடுதல் என்பதே அறத்திற்கான கோட்பாடு என்பதாகக் கொள்ளமுடிகின்றது.

திருக்குறள் அறத்தினை வரையறை செய்து அதன் இயல்புகளை அறன் வலியுறுத்துதல் என்ற அதிகாரத்தில் காட்டுகின்றது. இவ்வியல் பாயிரப்பகுதியில் அமைவதால் திருக்குறளின் அடிநாதமே அறம் என்பது தெளிவாகிவிடுகின்றது.

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்" என்பது அறத்தின் மையம் என்கிறது வள்ளுவும். அறத்தினால் இன்பமும், ஆக்கமும், செல்வமும் தரத்தக்கது என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அறவாழ்வினை இல்லறம், துறவறம் என்று இருவகையாகப் பகுத்துணர் முடிகின்றது. இல்வாழ்வான் மற்றவர்களுக்குத் தர்மம்

செய்பவனாகவும், துறவறத்தான் இல்லறத்தானால் காக்கப்படுபவனாகவும் விளங்குகிறான்.

இவற்றின்வழி அறம் என்பது அரசர்கள், சாதாரண மக்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் பொதுவான நடுநிலைமையான வாழ்க்கை முறை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

4.4 சங்க கால எழுத்தறிவும், கல்வியும்

மனித வாழ்வினை மேம்படுத்தி நல் ஒழுக்கத்தையும் மனவலிமையையும் பரந்த அறிவையும் சுய வலிமையையும் கொடுப்பது கல்வி. அண்ணல் காந்தியடிகள் கல்வியைப் பற்றி கூறும்போது 'குழந்தைகளிடமிருந்தும் சரி உடல், உள்ளம், ஆண்ம உணர்வு ஆகியவற்றில் சிறந்தவற்றை ஒருங்கே வெளிக்கொணர்வது தான் கல்வி என நம்புகிறேன்' என்பர். கல்வி 'வாழவின் அணியாகவும் தாழ்வின் துணையாகவும் விளங்குவது' எனக் கல்வியின் சிறப்புறைப்பர் அரிஸ்டாட்டில். நுண்ணறிவுப் பயிற்சியோடு மனத் தூய்மையையும் ஆண்மீக நெறியையும் கற்பிப்பது கல்வி என மொழிவர் டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன்.

காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த மனிதன் விலங்குகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள எழுப்பிய ஒலி கருத்துடன் கூடியதல்ல. இந்நிலையில் மற்றவர்களின் துணையை நாடிய போது கூடி வாழும் நிலை ஏற்பட்டது. அப்போதுதான் ஒருவர் கருத்தை மற்றவர் புரிந்து கொள்ள மொழிப்பயன்பாடு அவர்களுக்கு இன்றியமையாதாயிற்று.

இயற்கையை எதிர்த்து வாழுவேண்டிய மனிதனுக்கு கூரிய அறிவும் சீரிய உணர்வும் மிகுந்து தேவையாயிற்று. எனவே அவன் தனக்கு வேண்டிய அறிவை இயற்கையிடமிருந்தே கற்றான். எனவே மனிதர்களின் முதல் ஆசிரியர் இயற்கையே.

4.4.1 மன்றங்கள்-பள்ளிகள்

சங்க காலத்தில் கல்வி நிறுவனங்கள் பள்ளிகள் என்னும் பெயரில் எந்த இலக்கியத்திலும் குறிக்கப் பெறவில்லை. அதற்கு இணையாக மன்றம் என்ற பெயரில் இயங்கி வந்தன என்பதை

அன்னாய் யிவனோ ரிளமா னாக்கன்

தன்னுர் மன்றம் தென்னன், செம்மலன் (குறுந், 33-1, 2)

என்று கூறுமிடத்து மாணவர்கள் மன்றத்திடை இருந்து கல்வி பயின்றதனைக் குறிப்பால் அறியலாம்.

சங்ககாலத்தில் ஊர்ப் பொது மன்றங்களில் தான் அனைத்தும் நடைப்பெற்றன. பொது மன்றங்களில் பலா, வேம்பு முதலிய மரங்களின் நிழலில் பாணர், பொருநர் முதலிய இரவலர்கள் வந்து தங்குதலும், அங்குள்ள மரங்களில் தம் இசைக் கருவிகளைத் தொங்க விடுதலும் மரபாகும். இசைய்தியின்

மன்றப் பலவின் மாச்சினை மந்தி

இரவலர் நாற்றுய வசிகூடு முழவின் (புறம், 128- 12)

மன்றப் பலவின் மால்வரை பொருந்தியென (புறம், 374-15)

மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்டளிர் (புறம், 76: 4)

மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைத்து (புறம், 79: 2)

மன்ற வேம்பின் ஒண்டூ வறைப்ப (புறம், 371: 7)

என்னும் புறநானுற்று அடிகள் மூலம் அறியலாம் இங்ஙனம் ஊர்ப்பொது மன்றங்களில் பலர் கூடி வாதிடவும் கல்வி கற்கவும் பயன்படுத்தப் பெற்றிருந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சங்க காலப் புலவர்கள் பலர் ஆசிரியர்களாக விளங்கியுள்ளார் என்பதை ஆசிரியன் பெருங்கண்ணன், குலபதி நக்கண்ணார், மதுரை ஆசிரியர் கோடங்கொன்றனார், மதுரை இளம் பாலாசிரியன் முதலிய பெயர்களைக் கொண்டே அறியலாம். புறநானுற்றில் அடைநெடுங்கல்வி யார் என்னும் புலவர் ஒருவர் பெயர் காணப்பெறுகிறது. இப்பெயர் கல்வியால் பெற்ற சிறப்புப் பெயராகும்.

ஊதியமில்லாக் கல்வி உருப்படாது என்பது பழமொழி இலவசக் கல்வி நடைபெறும் இந்நாள் போலில்லாது அந்நாளில் ஆசிரியருக்குப் பெரும் பொருள் கொடுத்தும், வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தும் அவர் சினங்கொள்ளாத வகையில் இரு உன இருந்து, சொல்லெனச் சொல்லி அடக்கத்துடன் கல்வி கற்றனர் என்பதை,

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே (புறம், 183: 1, 2)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

கற்றோருக்கு எங்கும் சிறப்பு. கற்றவருக்கு தம் நாடும் ஊருமேயன்றி
அனைத்து நாடுகளும், ஊர்களும் சொந்தமாகும். அதனால் ஒருவன் இறக்கும்
வரையில் கல்லாமல் வீண்காலம் கழிக்கக் கூடாது என்பர்

வள்ளுவர்

யாதானும் நாடாமல் ஊராமல் எனொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு (குறள், 397)

கற்றவருக்கு,

யாதுமூரே யாவரும் கேளிர் (புறம், 192: 1)

என விளக்குவர் கணியன் பூங்குன்றனார்.

மரங்கொன்னி றச்சன் கைவல் சிறாஅர்

மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே

எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே (புறம், 192, 1)

என்பர் ஒளவையார்.

ஆற்றவுங் கற்றார் அறிவுடையார் (பழமொழி நானூறு, 4)

என்று பழமொழி நானூறும் கல்வியின் பெருமையைக் கூறும்.

4.4.2 பெற்றோர் பெருமை

குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த அன்னை தான் பெற்ற பிள்ளைகள்
அனைவரிடமும் பாசமிக்கவர்கள்தான். இதனாலன்றோ தாயன்பு
தலைசிறந்த அன்பாக மதிக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட பாசம் மிக்க தாயும்
கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கும் மகனையே பெரிதும் விரும்புவான்.
இதனை

பிறப்போரன்ன வுடன் வயிற்றுள்ளும்

சிறப்பின் பாலாற் தாயுதனந் திரியும் (புறம், 183: 3, 4)

என்று புறநானூற்றில் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த
நெடுஞ்செழியன் கூற்றின் வழி அறியலாம்.

என்ற பொழிதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய் (குறள், 69)

என்ற திருவள்ளுவர் வாக்கும் இக்கூற்றையே அணி செய்கிறது.

பெற்றோரைப் பெருமைப்படுத்தும் நிலை கல்விக்குண்டு. எனவே
இச்சை எடுக்கும் இழிநிலையிலுங் கூட ஒருவன் கற்க வேண்டும் என்கிறார்.
அதிவீராமபாண்டியர்

கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே (வெற்றி வேற்கை, 15)
கொடுக்கக் குறையாத செல்வம்

பொருட் செல்வம் பிறருக்குக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையும்.
ஆனால் கல்விச் செல்வத்தை வெள்ளம் அழிக்க இயலாதது; நெருப்பினால்
வேகாதது; எடுத்துக் கொடுத்தாலும் குறையாது; திருடர்களால் களவாட
முடியாது; மம்மர் அறுக்கும் மருந்தாகவும் சிறப்புடையது கல்வி என்பது
விவேக சிந்தாமணி தரும் செய்தி

கல்வியின் சிறப்பு சொல்ல சொல்ல விரியும், கற்றவரே
கண்ணுடையார் என்றும் கல்லாதவர் முகத்தில் புண்ணுடையார் என்றும்,
கல்வியைக் கண்ணைப் போல கருதுதல் வேண்டும் என்றும் கற்றவரே
தெய்வம் என்றும் இலக்கியங்கள் பாராட்டுகின்றன.

ஒரு நாட்டின் வளம் நிலவளத்தால் மட்டும் அமைவதன்று, கற்றறிந்த
சான்றோராலேயே நாடு மதிக்கப்பெறுகின்றது. இதனை,

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்ல வராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே (புறம், 187)

என்ற ஒளவையார் வாக்கு வலியுறுத்துகின்றது.

கல்லார் இழிவு, கற்றார் பெருமை அறியக் கல்லார் இழிவும் அறிதல்
வேண்டும். தமிழ் மக்கள் கற்றாரைப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளதுடன்
கல்லாதவரை இகழ்ந்து ஒதுக்கியுமுள்ளனர்.

நூல்கள் பல கற்றாரை மாந்தர்களாகவும் கல்லாதவரை
விலங்குகளாகவும் கருதுவர் வள்ளுவர்.

விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றா ரோடேணையவர்

(குறள், 410)

இவரினும் ஒருபடி மேலே சென்று,

வித்தையில்லா மக்கள் விலங்கினும் கடையராவர்
புத்தியில்லத மாந்தர் புல்லினும் புல்லராவர்
என்பர் கா.நமச்சிவாய முதலியார்.

கல்வி அறிவில்லார் மாடுகள் மேய்க்கிண்ற புல்லைவிடப் புல்லராவர்
என்பர் விளம்பிநாகனார்.

கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொல் கேட்கக் கடன்று
என்று அறிவுறுத்துவர் திருமூலர்.

துன்பமுற்றாலும் அறிவிலார் செல்வத்தை நினையாது நல்லறிவி
ணையடையாரது வறுமையைப் பெரிதாக நினைப்போம் என்கிறார்
எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்.

மிகப் பெரெவ்வ முறினு மெனைத்தும்
உணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளேம்
நல்லறிவுடை யோர் நல்குர
வுள்ளதும் பெருமயா முவந்து நனிபெரிதே

(புறம், 197:15-18)

4.4.3 கேள்வியால் வரும் நன்மை

ஓருவன் சிறிதளவாயினும் கற்றவரிடமிருந்து கேட்க வேண்டும்.
அக்கேள்வி அறிவு நிறைந்த பெருமையைத் தரும் என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

பால் புளிப்பினும் பகல் இருளினும்
நால் வேதநெறி திரியினும்
திரியாச் சுற்றம்

(புறம், 2: 17-19)

என முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் இக்கருத்துக்கு வலிமை சேர்க்கின்றார்.

சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் வாழ்த்துகிறார். பால் தன் இனிமை ஒழிந்து புளிப்பினும், நூயிறு இருளினும் நான்கு வேதத்தின் ஒழுக்கம் வேறுபடினும் குழ்ச்சியையுடைய மந்திரிச் சுற்றத்தோடு நடுக்கமின்றி நிற்பாயாக என வாழ்த்துகின்றார். அமைச்சு சுற்றம் என்பதால் அவர்கள் கேள்விச் செல்வம் இன்றியமையாதது நன்மை பயக்கும் என்பதாம்.

4.4.4 கேள்வியின் வகைப்பாடு

பரஞ்சோதி முனிவர் கேள்விகளை நான்கு வகைப்படுத்துகின்றார் அதை,

நன்றும் தீதுணர் நால்வகைக் கேள்வியர் (திருவிளையாடற் புராணம்)

கேள்வியானது மாசறு கேள்வி, வயங்கு கேள்வி, உணர்ந்த கேள்வி, அற்றமில் கேள்வி, அறமலி கேள்வி, ஓங்கிய கேள்வி, வெறுத்த கேள்வி எனப் பல்வேறு அடைமொழி பெற்றுள்ளது.

மறவுரை நீத்த மாசறு கேள்வி

அறவுரை கேட்டாங் காரிடை கழிந்து

(சிலம்பு, மதுரைக்காண்டம்13-34, 35)

என இளங்கோவடிகள் மாசறு கேள்வியினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அறந்தலைப் படுதற்கும், அழுக்காறு அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் எனும் நான்கிணையும் நீக்கி மனமாசு அறுதற்கும் காரணமாக இருந்து நூற் கேள்வி என்பதும் அறியமுடிகிறது.

நல்ல பல நூல்கள்க் கேட்டு அறிவு நிரம்பிய ஒருவனை

.....நன்பல

கேள்வியால் முற்றிய வேள்வியந்தணர். (புறம், 361; 3, 4)

எனப் புறநானூறு காட்டும்.

செந்நாப் புலவராகிய கபிலர் செறிவுமிக்க கேள்வியும், விளங்கிய புகழும் மிக்கவர் என்பதை,

செறுத்த செய்யுட்செய் செந்நாவின்
 வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன் (புறம், 53:11, 12)
 எனப் பொருந்தில் இளங்கீரணார் குறிப்பிடுகின்றார்.

4.4.5 கல்வியின் பயன்

கல்வியின் பயன்களை இலக்கியங்கள் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றன. சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் கல்வி என்பது சமயக் கல்வியாகத் தான் இருந்துள்ளது. சமயக் கல்வி சமய ஒழுங்கு முறைப்படி செயலாற்றுதலையும், நல்லொழுக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

சமுதாயத்தில் மண்டிக் கிடக்கும் அறியாமை இருளை அகற்றி நல்வழிப்படுத்தலே கல்வியின் தலையாய பயனாகும். பிறர் நலம் நாடும் பண்பினைக் கற்றலினாய பயன்களுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

கற்றதன் பயன் மனிதத் தன்மையோடு வாழ்தல் என்பதை உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் (புறம் - 182) என்று தொடங்கும் புறப்பாட்டு நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கற்றோர் இந்திரர் அமிழ்தம் கிடைப்பதாயினும் தனித்து உண்ணார்; பிறருக்குக் கொடுத்தே உண்பார். யாரிடமும் சினம் கொண்டு ஒதுங்க மாட்டார். பிறர் துன்பங்களைக் கண்டு தாங்களும் அஞ்சவர்; புகழுக்காக உயிரையும் கொடுப்பர்; பழிவருமெனில் உலகமே கிடைப்பதாயினும் கொள்ளார். தனக்கென வாழாமல் பிறர்கென வாழ்வார் என்று விளக்குகிறது.

சாதிக் கொடுமை அகல,
 கல்வி ஒன்றே உயர்ந்த கருவி என்பதை,
 கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
 மேற்பா லொருவன் அவன்கட் படுமே (புறம், 183)
 என்ற புறநானூற்றுத் தொடர் வலியுறுத்துகின்றது.

சங்க காலத்தில் சங்கப் புலவர்கள் பலர் ஆசிரியர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். சமுதாயத்தில் ஆசிரியர்கள் மிகவும் மதிக்கப் பெற்றனர். உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர்.

மாணாக்கர் முதல் கடை இடையென மூவகையினர். கற்றோர் எங்கும் சிறப்புப் பெற்றனர். கல்வி எழுமைக்கும் ஏமாப்பாயிற்று, பிள்ளைகளின் கல்வியறிவு பெற்றோரைப் பெருமைப்படுத்தியது.

கல்லார் இழிவுடையோராகக் கருதப்பட்டனர். கல்வியைப் போல கேள்விக் கல்வியும் சிறந்தது. விரைந்து கற்க அது பயன்பட்டது.

கற்றதன் பயன் மனிதத் தன்மையுடன் வாழ்வதே, சாதிக் கொடுமைகள் அகல, கல்வி ஒன்றே உயர்ந்த கருவி.

சங்க இலக்கியம், நீதி இலக்கியம், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியகள் மற்றும் தற்கால இலக்கியங்கள் என காலந்தோறும் தோன்றிய இலக்கியங்களில் கல்வி பற்றியும் அதன் சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறுப்பட்டுள்ளது.

4.5. சங்ககால நகரங்களும், துறைமுகங்களும்

4.5.1 சங்க காலம் நகர அரசுகளின் காலம்:

சங்க காலம் என்பது நகர அரசுகளின் காலம் எனலாம். உலகமெங்கும் முதலில் நகர அரசுகள் தான் தோன்றின. தமிழகத்திலும் நகர அரசுகள் தான் தோன்றின. ஆனால் நமது நகர அரசுகள் 1000 வருடங்களுக்கும் மேல் இருந்தன. அதற்கு நமது அரச பரம்பரைகளிடம் இருந்த சிறப்பு அரசுரிமை முறைதான் காரணம். தந்தைக்குப் பின் மகன், மகனுக்குப் பின் அவனது மகன் என்ற முறை இங்கு இருக்கவில்லை. இங்கு தந்தை ஒரு நகரின் வேந்தனாக இருந்தால் அவனது தம்பிகளும், பின் அவர்களது மகன்களும் பிற நகர்களின் அரசர்களாக இருந்தார்கள். அரச குடும்பத்தில் பிறந்த அனைவரும் உரிய வயதாகும் பொழுது அரசர்களாக ஆக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் முத்தவன் எவனோ அவன் வேந்தனாக இருந்தான். மற்றவர்கள் அரசர்களாக இருந்தார்கள். இம்முறைதான் முவேந்தர்களிடமும் இருந்து வந்தது. அதனால் ஒரே சமயத்தில் 5 அல்லது 6 சேர, சோழ, பாண்டியர்கள்

ஆண்டார்கள். இவை போக வேந்தர்களின் முதுகுடியைச் சேர்ந்த வேளிர்களும், குறிஞ்சி நிலக் குறுநில மன்னர்களும், மூல்லை நிலச் சீற்றூர் மன்னர்களும், மருத நில முதூர் மன்னர்களும் நிறைய நகர நகர் மைய அரசுகளை ஆண்டு வந்தனர். ஆக அன்று நூற்றுக்கணக்கான நகர, நகர்மைய அரசுகள் இருந்தன.

கி.மு. 1500 வாக்கில் குறியீடுகள் தமிழ் மொழிக்கான எழுத்தாக இருந்தது என்பது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அரசு உருவாகாமல் எழுத்து உருவாகாது என்பதால் கி.மு. 1500 வாக்கிலேயே தமிழகத்தில் நிறைய சிறு குறு நகர அரசுகள் இருந்தன. சான்றாக ஆதிச்ச நல்லூர் கி.மு. 1500 வாக்கிலேயே ஒரு தொழில் நகராக இருந்துள்ளது. அதன் மேல் மட்ட அடுக்கின் காலக்கணிப்பு கி.மு. 2000 என உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் கீழ் இரு அடுக்குகள் உள்ளன. அவைகளின் காலம் கி.மு. 4000 வரை இருக்கும். அங்கு கிடைத்த மிகப் பழமையான மட்பாண்டத்தின் காலம் கி.மு. 4000. கீழடி அகழாய்வு தமிழகத்தில் நகரங்கள் இருந்தன என்பதை உறுதி செய்துள்ளது. அங்கு 2 மீட்டர் ஆழத்தில் கிடைத்த பொருட்களின் கார்பன் கணிப்பு அதன் காலத்தைக் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு என உறுதி செய்துள்ளது. அங்கு 6.5 மீ ஆழம் வரை அகழாய்வு செய்ய வேண்டியதுள்ளதால், அதன் காலம் கி.மு. 1500 வரை போகும் எனக் கருதப்படுகிறது. தமிழகத்தில் மூன்று இடங்களில் செம்பு உணர் கொம்புடை வாள்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை கி.மு. 2000 முதல் கி.மு. 3000 வரை பழமை வாய்ந்தவை. இத்தரவுகள் தமிழகத்தில் நகரங்களும், நகர அரசுகளும் கி.மு. 1000க்கு முன்பிருந்து சங்ககாலம் முடியும் வரை (கி.மு.50) கிட்டத்தட்ட 1000 ஆண்டுகளுக்கு மேல் இருந்துள்ளன என்பதை உறுதி செய்கின்றன.

4.5.2 நகர அரசுகளின் சிறப்பு:

நகர அரசுகளில்தான் சுயமான, சுதந்திரமான சிந்தனைகளும், பொருள் முதல்வாத மெய்யியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட முற்போக்குக் கருத்துக்களும் உருவாகின. ஐரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் வெனிசு, நேபில்ஸ் போன்ற இத்தாலிய நகர அரசுகளில்தான் முதலில் முற்போக்கான மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் உருவாகின என்பதை வரலாறு உறுதி செய்கிறது. ஆனால் இந்த நகர அரசுகள் பேரரசுகளாக

ஆகும்பொழுது அவை மக்களை அடக்கி வைத்துக் கட்டுப்படுத்த மதங்களையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் பிறபோக்கான சிந்தனைகளையும் கொண்டு வருகின்றன. சான்றாக கிரேக்க நகர அரசுகளில் இருந்த தத்துவார்த்த அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி உரோமப் பேரசில் இருக்கவில்லை. கார்டன் சிலடே என்ற தொல்லியலாளர் சுமேரிய நகர அரசுகளில் ஏற்பட்ட அறிவியல் தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்புகளின் உயர்வளர்ச்சி அதன் பிந்தைய பேரசு காலங்களில் ஏற்படவில்லை என்கிறார். நகரங்களின் அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை அவர் 'நகர்ப்புரட்சி' எனக் கூறுகிறார்.

தமிழகத்தில் நகர அரசுகள் 1000 வருடங்களுக்கு மேலாக இருந்து வந்ததன் காரணமாகவே தொல்கபிலர் போன்ற மாமேதைகள் உருவாக முடிந்தது. தொல்கபிலர், பக்குடுக்கை நன்கணியார், கணாதர், கெளதமனார் போன்றவர்களின் கருத்துக்களால், பொருள்முதல்வாத மெய்யியல் சங்ககாலச் சமூகத்தின் அடிப்படையாக உருவாக முடிந்தது. அதனால் பழந்தமிழக மக்கள் அனைவரும் எழுத்தறிவு பெற்றவர்களாகவும், சாதாரண மக்கள் கூட சங்க இலக்கியம் போன்ற உயர்தரமான இலக்கியத்தைப் படைக்கும் அளவு கல்வித் தரம் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். சங்க காலத்தில் உருவான மிகச் சிறந்த படைப்புகளில் பெரும்பகுதி அழிந்து விட்டது. அதன் இறுதிக் காலத்தில் உருவான ஒரு சிறு பகுதிதான் சங்க இலக்கியம். அந்த சங்க இலக்கியம் இன்று உலகப் புகழ்பெற்ற படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது. அதன் மூலம் நாம் இழந்து போன படைப்புகளின் சிறப்பை உணர்ந்து கொள்ளலாம். தமிழக நகர அரசுகளை மக்களின் பிரதிநிதிகள் கட்டுப்படுத்தினர் என மெகத்தனிசு கூறுவதாக நேரு கூறியுள்ளார். தமிழக நகர்மைய அரசுகளில் மிக நீண்ட காலத்திற்கு மக்களாட்சிக் கருத்துக்களும், அதன் உறுப்புகளும் நிலைத்திருந்தன. மருதன் இளநாகனார் எழுதிய அகநானூறு 77ஆம் பாடல் அன்று மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல்கள் நடைபெற்றன என்பதை உறுதி செய்கிறது. ஆகவே தமிழக நகர அரசுகளில் சுதந்திரச் சிந்தனைகள் நிலவின. நகர அரசுகளின் தொழில் வணிக வளர்ச்சியும் இவைகளுக்கு ஆதரவு தந்தன.

கடல்வணிகத்திற்கான துறைமுகங்களை, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கலங்கரை விளக்கம், பொருட்களுக்கான கிடங்குகள், கப்பல்கள்

நிறுத்துவதற்கான, பயணிகள், வணிகர்கள் தங்குவதற்கான கட்டிடங்கள் என பலவற்றையும் மேம்படுத்தப்பட்ட உட்கட்டமைப்புகளாக உருவாக்கி இருந்தனர்.

சோழப் பேரரசர்களின் தலைநகராகவும், துறைமுகப்பட்டினமாகவும் இருந்தது காவிரிப்பும்பட்டினம் (பூம்புகார்). இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தியா வந்த ரோம் நாட்டு சுற்றுலா பயணி தாலமி, பூம்புகார் முக்கிய வணிக நகரமாக இருந்தாக குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் இந்த நகரை, 'கபேரிஸ் எம்போரியான்' என்று கூறியுள்ளார்.

பட்டினப்பாலை, அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற தமிழ் இலக்கியங்களில், பூம்புகார் நகரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

பெரியதும், சிறியதுமான படகுத் துறைகளும், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி தொழில் சிறப்பாக நடந்ததைப் பற்றியும், பட்டினப்பாலைக் குறிப்பிடுகிறது.

'நீரின் வந்த நியிர்ப்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்...

என்று நீரும் அந்தப் பாடலில், எந்தெந்த ஊர்களில் இருந்து, என்னென்ன பொருட்கள் வந்தன என்பது பட்டியலிடப்படுகிறது.

இன்னொரு துறைமுக நகரான நாகபட்டினமும் சோழநாட்டின் முக்கிய துறைமுக நகரங்களாகப் பெயர் பெற்றிருந்தன. இவ்விரண்டும் பல்லின மக்கள் வாழ்ந்த நகரங்களும், வணிக மையங்களாக விளங்கிப் பல மத்தவரையும் கவரும் இடங்களாக இருந்தன. பண்டைய ரோமர்களின் கப்பல்களும் இந்தத் துறைமுகங்களுக்கு வந்தன. கிறித்துவ சகாப்தத்தின் தொடக்க காலங்களைச் சேர்ந்த ரோமரின் நாணயங்கள் பல காவிரியின் கழிமுகப் பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அரிக்கமேடு என்னுமிடம், தென் இந்தியாவின் பாண்டிச்சேரி யூனியன் பிரதேசத்தின் அருகிலுள்ள தொல்பொருளாய்வு சார்ந்த இடமாகும். சோழர் காலத்தில் அரிக்கமேடு ஒரு மீனவ கிராமமாக இருந்தது. இங்கிருந்து ரோம் நகருடன் வாணிபம் நடை பெற்றது என்று அகழ்வாராய்ச்சி தெரிவிக்கின்றது.

சங்ககாலத்துக்குப் பின், முற்கால பாண்டியர் காலம் தொடங்கி பிற்காலப் பாண்டியர் காலம் வரை பாண்டி நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல்,

சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் அந்நாட்டில் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு வணிக உறவுகள் வளரக் காரணமாயிருந்தது. இதன் விளைவாகவே 25 க்கும் மேற்பட்ட துறைமுக நகரங்கள் பட்டினம் என்ற பின்னொட்டு பெயரோடு தோன்றின. பாண்டியர்களிடம் கொற்கை, அழகன்குளம், காயல்பட்டினம், மருங்கூர், எயிற்பட்டினம் போன்றவை சிறந்த துறைமுகங்களாக இருந்ததாக வரலாற்று நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

4.6 சங்க காலத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி

4.6.1 தரை வாணிகம்

அயல் நாடுகளுக்குத் தரை வழியாகச் சென்று வாணிகஞ் செய்த சாத்தர் கழுதைகள், எருதுகள், வண்டிகள் ஆகியவற்றில் வாணிகப் பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு கூட்டமாகச் சென்றார்கள். அவர்கள் போகிற வழிகளில், மனித வாசம் இல்லாத பாலை நிலங்களில் வழிபறிக் கொள்க்காரர் வந்து கொள்ளையடித்தார்கள். அவர்களை அடித்து ஓட்டுவதற்காக வாணிகச் சாத்தர் தங்களோடு வில் வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். தமிழ் நாட்டில் மட்டும் அன்று; இந்தியா தேசம் முழுவதுமே அக்காலத்தில் வழிப்பறிக் கொள்ளள செய்த வேடர்கள் இருந்தார்கள். ஆகையினாலே வாணிகச் சாத்தர் அயல்நாடுகளுக்கு வாணிகஞ் செய்யப் போகும்போது கூட்டமாகச் சேர்ந்து போனதுமல்லாமல் தங்களோடு படை வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். வாணிகச் சாத்தை வேடர்கள் கொள்ளையடித்ததைச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன, மருதன் இளநாகனார், பாலை நிலத்தின் வழியே சென்ற வாணிகச் சாத்தைக் கொள்ளையிட்ட வேடரைக் கூறுகிறார்,

'மழைபெயல் மறந்த கழைதிரங்கு இயவில்

செல்சாத்து ஏறியும் பண்பில் வாழ்க்கை

வல்வில் இளையர்.'

(அகம், 245; 5-7)

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும், வழிப்பறிக் கொள்ளையிட்ட வில் வேடரைக் கூறுகிறார்.

'சாத்தெறிந்து

அதர்கூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர்.' (அகம், 167: 7-9)

பலாப்பழம் அளவாகக் கட்டின மிரியல் (மிளகு) பாட்டைகளைக் கழுதைகளின் முதுகின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வாணிகச் சாத்தர் தங்களுடைய வில் வீரர்களோடு சென்றனர். ஆங்காங்கே வழியில் இருந்த சுங்கச் சாவடிகளில் அரசனுடைய அலுவலர்கள் அவர்களிடமிருந்து சுங்கம் வாங்கினார்கள். இதைக் கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணார் கூறுகிறார்.

'சுரிகை நுழைந்த சுற்றுவீங்கு செறிவுடைக்

கருவி லோச்சிய கண்ணகன் ஏறும்த்தோன்
கடம்பமர் நெடுவேள் அன்ன மீளி

உடம்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர்

தடவு நிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட

சிறுச்சௌப் பெரும்பழம் கடுப்ப மிரியல்

புணர்ப் பொறைதாங்கிய வடுவாழ் நோன் புறத்து

அணர்ச் செவிக் கழுதைச் சாத்தோடு வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்

வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட் டியவு'

(பெரும்பாண், 73-82)

வாணிகச் சாத்துடன் பாலை நிலத்து மறவர் செய்த போரை மாங்குடி மருதனார் கூறுகிறார்.

'களரி பரந்த கல்நெடு மருங்கில்

விளருன் தின்ற வீங்குசிலை மறவர்

மைபடு தின்டோன் மலிர ஆட்டிப்

பொறைமலி கழுதை நெடு நிரை தழீஇய

திருத்துவான் வயவர் அருந்தலை துமித்த

படுபுலாக் கமழும் ஞாட்பு'

(அகம், 89; 9-14)

வேறு நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்த வாணிகச் சாத்துக்கு அக்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட துங்பங்கள் இருந்தன. அவர்களுடைய பொருளுக்கும் உயிருக்கும் ஆபத்து இருந்தது. அந்த ஆபத்துக்களையும்

கருதாமல் அவர்கள் வாணிகம் செய்தார்கள். சாத்துக்களின் தலைவனான வாணிகனுக்கு மாசாத்துவான் என்று பெயர் வழங்கிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த மாசாத்துவர்களில் ஒருவன் கோவலனுடைய தந்தையாகிய மாசாத்துவானும் ஒருவன். அவன் சோழ அரசனுக்கு அடுத்த நிலையில் பெருங்குடி மக்களில் முதல் குடிமகனாக இருந்தான், அவனைச் சிலப்பதிகாரம் இவ்வாறு கூறுகிறது.

'பெரு நிலம் முழுதானும் பெருமகன் தலைவைத்த
இருதனிக் குடிகளோடு உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்
வரு நிதி பிறர்க் காற்றும் மாசாத்துவா னென்பான்
இரு நிதிக் கிழவன்மகன் ஈரெட்டாண் டகவையான்.'
(சிலம்பு, மங்கல வாழ்த்து)

4.6.2 கடல் வாணிகம்

கரிகால் சோழனுடைய முன்னோளான ஒரு சோழன் கடற்காற்றின் உதவியினால் கடலில் நாவாய் ஓட்டினான்.

'நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வனிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!'

என்று புறநானுாறு 66 பாடல் கூறுகிறது.

மழய காலத்துப் பாண்டியன் ஒருவன் தன் அடி, அலம்பக் கடலில் நின்றான் என்றும், கடலில் தன் வேலை ஏறிந்து அதை அடக்கினான் என்றும் கூறப்படுகிறான். இதன் கருத்து என்னவென்றால், அவன் கடலை அடக்கிக் கடலில் நாவாய் செலுத்திக் கடற் பிரயாணத்தை எளிதாக்கினான் என்பது. இவற்றிலிருந்து கடலில் பிரயாணம் செய்வதைத் தமிழர் ஆதி காலத்திலிருந்து நடத்தினார்கள் என்பது தெரிகின்றது. கடலில் கப்பலோட்டுவது அக்காலத் தமிழருக்குக் கைவந்த செயலாயிற்று. அவர்கள் கடல் கடந்து போய் வாணிகம் செய்தார்கள். கடலில் சென்று வாணிகஞ் செய்தது போலவே தரை வழியாகவும் பல நாடுகளுக்குப் போய் வாணிகம் செய்தார்கள். தமிழ் நாட்டில் மட்டும் அல்லாமல் தரை வழியாக வட இந்திய நகரங்களுக்கும் போய் வாணிகஞ் செய்தார்கள். பெரிய வாணிகம் செய்தவர்களுக்குப் பெருங்குடி வாணிகர் என்பது பெயர். அயல் நாடுகளுக்கு

வாணிகஞ் செய்யச் சென்றவர் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டமாகச் சென்றார்கள். வலிக்க கூட்டத்துக்கு வணிகச்சாத்து என்பது பெயர்.

மரக்கலங்களாகிய நாவாய்களில் உள் நாட்டுச் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு போய் அயல் நாடுகளில் விற்று, அந்நாடுகளிலிருந்து வேறு பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள், தங்கள் நாவாய்களை அவர்கள் கடலில் கரையோரமாகச் செலுத்திக் கொண்டுபோய் கரையோரமாக இருந்த ஊர்களில் தங்கிப் பொருள்களை இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்தார்கள். ஆனால், தமிழ்நாட்டுக்குக் கிழக்கே வெகு தூரத்தில், ஆயிரம் மைலுக்கப்பால் இருந்த சாவகம் (கிழக் கிந்தியத் தீவுகள்) காழகம் (பர்மா) கடாரம் முதலான கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்றபோது நடுக்கடலில் நாவாய் ஓடடிச் சென்றார்கள். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு கி.மு. 8 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தமிழர் கடல்வாணிகம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்துத் தமிழர், கடலில் பிரயாணம் செய்யும்போது தங்களுடன் மகளிரை அழைத்துக் கொண்டு போகக்கூடாது என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார்கள். தொல்காப்பியர் தம்முடைய இலக்கணத்திலும் அவ்வழக்கத்தைக் கூறியுள்ளார்.

'முந்தீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை.'

என்று அவர் பொருளத்திகாரம் அகத்தினை இயலில் கூறியுள்ளார். மகளிர் கடலில் பிரயாணம் செய்யக் கூடாது என்னும் கொள்கை நெடுங்காலமாகத் தமிழரிடத்தில் இருந்தது. அண்மைக் காலம்வரையில் இருந்த அந்த வழக்கம் சமீப காலத்தில்தான் மாறிப் போயிற்று. ஆகவே சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழ் மகளிர் கடலில் கப்பற்பிரயாணம் செய்யவில்லை.

4.6.3 கரையோர வாணிகம்

கொற்கை, தொண்டி, பூம்புகார், சோபட்டினம் முதலான தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களிலிருந்து நாவாய்களில் புறப்பட்டுச் சென்ற தமிழ் வாணிகர் கிழக்குக் கடல் ஓரமாகவே நாவாய்களைச் செலுத்தி நெல்லூர், கலிங்கப் பட்டினம், தம்ரலிப்தி (வங்காள தேசத் துறைமுகப் பட்டினம்) முதலான பட்டினங்களுக்குச் சென்றனர். பிறகு கங்கையாறு கடலில் - கலக்கிற புகர் முகத்தின் ஊடே கங்கையாற்றில் நுழைந்து கங்கைக் கரையில்

இருந்த பாடலிபுரம், காசி (வாரணாசி) முதலான ஊர்களில் வாணிகஞ் செய்து திரும்பினார்கள். 'கங்கை வங்கம் போகுவர் கொல்லோ, என்று நற்றினை (189:5) கூறுகிறது. கங்கைக் கரையில் பாடலிபுரத்தில் தமிழர் வாணிகஞ் செய்த போது, கி.மு. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் மகத நாட்டையரசாண்ட நந்த அரசர், தங்களுடைய தலைநகரமான பாடலிபுரத்தில் கங்கை யாற்றின் கீழே பெருஞ் செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்திருந்ததைப் பற்றி அறிந்தனர். தமிழக வாணிகரின் மூலமாக நந்த அரசரின் செல்வப் புதையலைத் தமிழ் நாட்டவர் அக்காலத்தில் அறிந்திருந்தார்கள், மாழுலனார் என்னும் சங்கப் புலவர் தம்முடைய செய்யுளில் நந்தருடைய நிதியைக் கூறுகிறார்.

'பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக குழிஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லோ'

(அகம், 265: 4-6)

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வெளிநாடுகளுக்குத் தமிழர்கள் ஏற்றுமதி செய்து அங்கிருந்தும் இறக்குமதி செய்தனர்.

4.7. கடல்கடந்த நாடுகளில் சோழர்களின் வெற்றி

சோழப்பேரரசின் மிகச்சிறந்த மன்னராக விளங்கிய முதலாம் ராஜராஜன் தனது தலைநகரமான தஞ்சாவூரில் உலகமே வியக்கும் வண்ணம் மிக உயர்ந்த கோவிலை குறுகிய காலத்திற்குள் கட்டிவித்து திறமையான உள்ளூர் நிர்வாகத்தால் பெரும் பெயர் பெற்றான். தந்தை ராஜராஜனுக்கு இணையாக உலகம் போற்றும் மகனாக திகழ்ந்தவர் முதலாம் ராஜேந்திர சோழன். சிவசரணசேகரன், பூம்புகார்த் தலைவன், செங்கோல் வளவன், கங்கை கொண்டான், கடாரம் கொண்டான் என்னும் பல பட்டப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டவர் ராஜேந்திர சோழன். ஆடித் திருவாதிரைத் திருநாளில் பிறந்த ராஜேந்திர சோழன் மட்டுமே இந்திய அரசர்களில் கடல் கடந்து சென்று தமிழர்களின் பெருமையை நிலைநாட்டிய மன்னர் ஆவார். தந்தை ராஜராஜனின் வலக்கரமாக விளங்கிய ராஜேந்திர சோழன் 1012-ம் ஆண்டு சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மன்னராக முடிகுட்டப்பட்டார். இரண்டு ஆண்டுகள் தந்தையிடம் ஆட்சி நிர்வாகத்தை கற்றுக்கொண்ட ராஜேந்திர சோழன் எப்போதும் படை வீரர்களுடன் தனது காலத்தை கழித்தார். இதனால் செழிப்பு மிகு தஞ்சையை விடுத்து வறண்ட நிலப் பகுதியான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் தலைநகரை உருவாக்கினார். இப்பகுதியில்

இவரது படையில் வீரர்கள் அதிகம் இருந்தனர். வெற்றி நகரமாக கங்கைகொண்ட சோழபுத்தை உருவாக்கி எழிலார்ந்த சிவன் கோவிலொன்றையும் சோழகங்கம் என்ற ஏரியையும் இந்நகரில் உருவாக்கினார்.

இலங்கையில் சோழர் ஆட்சியை நிலைநாட்டியதுடன் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் மற்றும் சௌ எல்லை வரை சோழப்பேரரசின் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த உலகின் முதல் கடற்படையை தோற்றுவித்த பெருமை ராஜேந்திர சோழனைச் சாரும். இப்பொழுது கோரமண்டல் என குறிக்கப்படும் வங்களா விரிகுடா சோழர்களின் ஏரி என அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. சோழமண்டல கடற்கரையே பின்னர் தவறாக கோரமண்டல கடற்கரை ஆனது. ராஜேந்திர சோழன் கடல் கடந்து சோழர் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்பாக ஆட்சிப்பொறுப்பேற்ற சில ஆண்டுகளில் சோழப் படைகளுக்கு தலைமையேற்று தமிழகத்தின் வடபகுதியிலிருந்த அரசுகள் மீது படையெடுத்தார்.

முதலில் கர்நாடக பகுதியிலிருந்த இரட்டபாடி, வனவாசி, கொள்ளிப்பாக்கை, மானியக்கடகம் ஆகிய பகுதிகளில் இருந்த அரசுகளை வென்று சோழரின் மேலாண்மையை ஏற்கச் செய்தார். இவரது படையில் ராஜராஜனின் தளபதியாக இருந்து தஞ்சாவூர் கோவிலின் திருச்சற்று மாளிகையை முழுவதுமாக கட்டிய கிருஷ்ணன் ராமன் படைத்தளபதியாக செயலாற்றினார். ராஜேந்திர சோழரின் படைகள். ஆந்திர பகுதியின் துக்கபத்திரை நதிக்கும் கிருஷ்ணா நதிக்கும் இடைப்பட்ட இடைதுறை நாட்டை கைப்பற்றினார். சாளுக்கிய படைகளைத் தோற்கடித்து மேலும் முன்னேறிய ராஜேந்திர சோழரின் படைகள் இந்தியாவின் கிழக்கு பகுதியில் இருந்த அரசுகளையும் வெல்லத்திட்டமிட்டன. இதற்கு இடையில் சோழரின் கடற்படை இலங்கை மீது படையெடுத்து ஐந்தாம் மகிந்தன் என்ற மன்னைர விழுச்சியுற செய்தது. தனது தந்தை ராஜராஜன் காலத்தில் இலங்கை விழுத்தப்பட்டிருப்பினும் ஐந்தாம் மகிந்தன் சோழரின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகப் படைகளைத் திரட்டியதை அறிந்த ராஜேந்திரன் அம்பள்ளனை விழுத்த கடற்படையை ஏவினார்.

ஐந்தாம் மகிந்தன் சோழரின் படைகளைக் கண்டு பயந்து காட்டில் ஒளிந்து கொண்டார். ராஜேந்திர சோழரின் வட இந்திய படையெடுப்பு மீண்டும் தொடர்ந்தது. கலிங்க நாட்டை கடந்து ஒட்டா தேசம், கோசல நாடு, தண்டபுக்கி ஆகிய நாடுகளின் அரசுகளை அடிபணியச் செய்தது. வங்காள நாட்டை ஆட்சி செய்த கோவிந்த சந்தன் என்ற மன்னன் சோழரின்

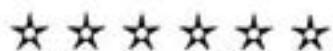
ஆதிக்கத்திற்கு அடிப்படையில்தார். உத்தர ஸ்ரீ செய்த மகிழ்வை வென்று சோழர் படைகள் கங்கையை அடைந்தது. தோல்வி கண்ட சோழ சாம்ராஜ்யத்தைப் புவிதமடையச் செய்தார் மன்னர் ராஜேந்திரன்.

படைகளை கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு அருகில் திரைலோகி என்ற ராஜேந்திர சோழனின் கடல் கடந்து சென்ற கடாரப் படையெடுப்பு 1026-ம் படகுகளையும் கொண்ட பெரும்படையாகும். இவரது கடற்படை கிழக்கு நாகப்பட்டினம் துறைமுகம் முதன்மைக் கடற்கரைத் துறைமுகமாக விளங்கியது. காவேரிப்பூம்பட்டினம் துறைமுகமும் இம்மன்னனின் காலத்தில் பட்டப்பெயரான “பூம்புகார்த் தலைவன்” இதனை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. கேடா அல்லது கடாரத்தை ஆட்சி செய்த சங்கராம விஜயதுங்க வர்மன் ராஜேந்திரனின் கப்பற்படைகளுக்கு முன் அடிப்படையில் சோழர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மன்னராக நட்பு பாராட்டினார். ஸ்ரீவிஜயம் (சுமத்ரா), பண்ணை (பானிசுமத்ராவின் கிழக்கு பகுதி), மலையூர் (மலேயா), மாயிருடிங்கம் (மலேயாவின் நடுப்பகுதி), லங்கசோகம், மாப்பாளம் (பர்மா), மேவிளம்பகம், வளைப்பந்துரு (பாலம்பெங்பகுதி), தலைத் தக்கோலம் (தக்கோபா), மாடமாலிங்கம், இலாமுரி தேசம் (சுமத்ராவின் வடக்கு பகுதி), மாநக்காவரம் (நிக்கோபார்) ஆகிய பகுதிகளை சோழர் கடற்படை கைப்பற்றியது.

ராஜேந்திர சோழன் பல கப்பல்களை கடலில் செலுத்தி யேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து நாடுகளிலும் சோழர் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தி அம்மன்னர்களுடன் நட்புறவுடன் நடந்து கொண்டமை அவரது ஆட்சி நிர்வாகத்திற்கையை எடுத்தியம்புகிறது. கடல் கடந்து வெற்றி பெற்ற நாடுகளில் நேரிடை ஆட்சி செய்வது என்பது இயலாத காரியம் என நன்கறிந்த மன்னர் ராஜேந்திர சோழன். எனவே அம்மன்னர்களை அடிப்படையச் செய்து ஆட்சியை அவர்களிடமே ஒப்படைத்தார். இவ்வளைத்து வெற்றிகளையும் சேர்த்து கடாரம் கொண்டான் என பட்டம் பெற்றார். இப்பெயரை அவர் மதிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டமைக்கு காரணம் தயிழர்கள் முதன் முதலில் வணிகர்களாகவும், பணியாளர்களாகவும்

குடியேறிய பகுதி கடாரம் ஆகும். இத்துறையுக நகரம் இன்றைய பினாக்கு நகருக்கு வெகு அருகில் உள்ளது. இப்பகுதியில் தாதுப் பொருள்கள் அதிக அளவில் கிடைக்கின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களில் ஒன்றான பட்டினப்பாலையில் காழகம் என வழங்கப்படும் துறையுக நகரம் இதுவே ஆகும். அக்காலத்தில் தமிழ் வணிகர்களும் இரும்பையும், பொன்னையும் வெட்டி தாதுப்பொருள்களையும், கருவிகளையும் உருவாக்கும் கலையை தமிழர்கள் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

காழகத்துப் பொன் உலகெங்கிலும் பேசப்பட்ட காலத்திலேயே தமிழர்கள் கடல் வாணிகம் மேற்கொண்டனர். இத்துறையுகம் மலைகள் சூழ்ந்த பாதுகாப்பு பகுதியில் இருந்த மிகச் சிறந்த துறையுக்காக அக்காலத்தில் விளங்கியது. சீனாவிற்கும், இந்தியாவிற்கும் இடையில் செல்லும் கப்பல்கள் இத்துறையுகம் வழியாகவே சென்று வந்தன. சங்க காலம் முதல் தமிழர்களின் கடல்வாணிகம் சிறந்த நிலையில் இப்பகுதியில் நிலவி வந்தது. 11-ம் நூற்றாண்டில் இப்பகுதியில் சீன வணிகர்களின் அச்சுறுத்தல்கள் மிகுந்தன. தமிழ் வணிகர்களுக்கும் இப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர்களுக்கும் இதனால் பல இன்னல்கள் நிகழ்ந்தன. ஸ்ரீவிஜயத்தை ஆண்ட அரசர்களும் சீன அரசுகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தைப் போக்க மாமன்னன் ராஜேந்திரன் பெரும் கப்பற்படையை உருவாக்கி இவ்வரசுகளை அடிபணியச் செய்து தமிழர்களுக்கும், தமிழ் வணிகர்களுக்கும் ஆதரவு நல்கினார். உலகத் தமிழரின் வாழ்வு சிறக்க கடற்படையைத் திரட்டி உலகம் போற்றும் மாமன்னராக இன்றளவும் விளங்கி வருபவர் ராஜேந்திர சோழன்.

அலகு - 5

5. இந்திய விடுதலைப் போரில் தமிழர்களின் பங்கு

5.1 இந்திய விடுதலைப் போரில் தமிழர்களின் பங்கு

கிபி 1600இல் இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி அமைக்கப்பட்டது. 1639ல் சென்னையில் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை கட்டப்பட்டது. 1757ல் பிளாசிப் போர் நடந்தது. இதில், ராபர்ட் கிளைவ் வெற்றி பெற்றார். வாணிபம் செய்ய சந்தை தேடி இந்தியா வந்த ஆங்கிலேயர்கள் நமது அரசியல் நடவடிக்கையிலும் உள்ளே நுழைந்து நமது நாட்டையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

தமிழ்திரு நாடுதன்னை பெற்ற - எங்கள்
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா
அமிழ்தில் இனியதடி பாப்பா - நம்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா - பாரதி.

இந்திய சுதந்திர வரலாற்றில் வாழ்வாங்கு வையத்துள் வாழ்ந்த தமிழர் தம் பங்களிப்பு தலையாயதும் தவிர்க்க முடியாததுமாகும். இந்திய விடுதலைக்காக தங்கள் இன்னுயிர் சந்த தியாகிகள் மிகுதி.

5.1.1 பூலித்தேவன் (1715-1767)

வரி கேட்டு இன்னல்கள் செய்த வெள்ளையர்களை எதிர்த்து நீரத்துடன் முதன் முதலாக புலியாகப் பாய்ந்தவர் பூலித்தேவன் என்பவர். இந்திய சுதந்திர வரலாற்றில் இவரது போராட்ட காலம் இருட்டடிப்பு

செய்யப்பட்டது. 1755ல் நெல்லையின் நெற்கட்டும்சேவல் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு வரி வசூல் செய்த கர்னல் ஹெரோனையும், அவனது படைகளையும் விரட்டியடித்து தென்னகத்தின் சுதந்திர தாகத்துக்கு வித்திட்ட முதல் மாலீரன் பூலித்தேவனே.

5.1.2 வேலு நாச்சியார், மருது சகோதரர்கள்

பூலித்தேவனைத் தொடர்ந்து, 1780ல் சிவகங்கை வேலு நாச்சியார் முப்படைகளைத் திரட்டி வெள்ளையர்களுடன் மோதினார். இவருக்கு உறுதுணையாக இருந்த அவரது ஆட்சியாளர்களான மருது சகோதரர்களும் கிழக்கிந்திய கம்பெனியை அடித்து நொறுக்கி விரட்டியடித்து வெற்றி கண்டனர்.

5.1.3 கட்டபொம்மன் (1760 - 1799)

பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையங்கோட்டை மன்னாகத் திகழ்ந்தார். வரி கேட்டு வந்த வெள்ளையர்களை விரட்டியடித்தார். பீரங்கிகளுக்கும், குண்டுகளுக்கு மத்தியில் வானும், வேலும் எடுப்பவில்லை. இதனால் வெள்ளையர்களுக்கு எதிரான போரில் தோல்வியடைந்தார். என்றாலும் அவர்களுக்கு அடிபணிய மறுத்ததால் தூக்கலிடப்பட்டார். இவரது தம்பி ஊமத்துரையும் வெள்ளையர்களை எதிர்த்து நின்று வீரமரணம் அடைந்தார்.

5.1.4 தீரன் சின்னமலை (1756-1805)

பிரிட்டிஷாரை எதிர்த்து நிற்கும் திப்பு சல்தானுக்கு தோன் கொடுத்தவர் தீரன் சின்னமலை.

5.1.5 சி. இராஜாகோபாலாச்சாரி (1878 - 1972)

தமிழகத்தில் சேலம் நகரில் பிறந்த இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் இராஜாஜி என்று அழைக்கப்பட்டவர். காந்தியுடன் சேர்ந்து பல்வேறு போராட்டங்களில் ஈடுபட்டார். அதில் குறிப்பிட்தத்கது வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாகிரகம். இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் பெரும் பங்கு வகித்தவர்.

இந்திய தேசிய இயக்கம் மற்றும் இந்திய பண்பாட்டிற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

1952 வரையில் கேரளம், தமிழகம், ஆந்திரா மற்றும் கர்நாடகம் இணைந்த பத்ரிகைகளுக்கு கொண்ட சென்னை மாகாணத்தின் முதல்மைச்சராக பணியாற்றினார். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜூனரலாக பொறுப்பாற்றினார். கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்டிருந்த போதும் பெரியார் ஈ.வெ.ரா.வுடன் தமது கடைசிக் காலம் வரையில் நட்பு பாராட்டியவர்.

5.1.6 வ.உ.சிதமபரம் (1872-1936)

இளம் வயதிலேயே சுதந்திர போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர். 1906ம் ஆண்டு அக்டோபர் 16ம் நாள் சுதேச இயக்கத்தை வலுப்படுத்த சுதேச கப்பல் கம்பெனியை ஆரம்பித்தார். பாண்டித்துரை தேவர் ரூபாய் 1 லட்சத்தை சுதேசி கப்பல் கம்பெனியில் முதலீடு செய்தார். வஉசியின் முயற்சிக்கு திலகரும், அரவிந்தரும் உதவினார்கள். 36 ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு செக்கியுத்து, கல்லுடைத்தார். 1912ல் விடுதலையாகி 1936ல் மறைந்தார்.

5.1.7 தந்தை பெரியார் (1879-1973)

அறியாமை இருள் அகலவும், மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் நீங்கவும் பாடுபட்டார். 1924ல் கேரளத்தில் வைக்கம் மகா தேவர் கோவில் போராட்டத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்பு சுத்தியாகிரகம் நடத்தி வெற்றி பெற்றார். இதனால் வைக்கம் வீரர் என்ற அழைக்கப்பட்டார். கள்ளுக்கடை மறியலில் ஈடுபட்டு சிறை சென்றார்.

5.1.8 சுப்ரமணிய பாரதி (1882-1921)

இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தில் பாரதியின் பங்கு அளப்பறியது.

'நொந்தே போயினும்

வெந்தே மாயினும்

நம்தேசத்தவர்

உவந்தே சொல்வது

வந்தே மாதரம்'- என்ற தனது கணல் போன்ற கவிதை வரிகளால் மக்களிடையே சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தியவர். பெண் விடுதலைக்காகவும் போராடியவர்.

5.1.9 வரகனேரி வேங்கடேச சுப்பிரமணிய ஜெயர் (வ.வே.சு.ஜெயர், 1881 - 1925)

திருச்சியைச் சேர்ந்த இவர், இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தில் முக்கிய பங்காற்றியவர். திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இலண்டன் இந்தியா விடுதியில் தங்கியிருந்த அவருடன் 30 பேர் சேர்ந்து விடுதலை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டனர். வ.வே.சுவும் துப்பாக்கிப் பயிற்சி பெற்றார். மற்ற புரட்சி இளைஞர்களுக்கும் அப்பயிற்சியை அளித்தார். 1909ல் தசரா பண்டிகையைத் தேசிய விழாவாக இந்தியா ஹவுசில் கொண்டாடினர். 1925ல் பாபநாசம் அருவியில் தவறி விழுந்த தனது மகளைக் காப்பாற்ற முனைந்த போது வ.வே.சு.மறைந்தார்.

5.1.10 சுப்ரமணிய சிவா (1884 – 1925)

வ.உ.சிதம்பரனார், பாரதி, சுப்ரமணிய சிவா ஆகியோரை மும்மூர்த்திகள் என அழைத்தனர். தம்முடைய இளவைதிலேயே அரசியல் பிரவேசம் செய்த இவர், தேச விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு தொடர் பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டவர். காங்கிரஸில் பிளவு ஏற்பட்ட போது, திலகரின் தீவிரவாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர். முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலேயரின் அடக்கு முறைகளுக்கு ஆளானாலும் கடைசிவரை அவர்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாகத் திகழ்ந்தார்

5.1.11 மாவீரன் வாஞ்சிநாதன் (1886 - ஜூன் 17, 1911)

ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கெதிராகப் போராடிய தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு புரட்சியாளர். வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவா ஆகியோரின் மேடைப் பேச்சுக்களால் வாஞ்சியும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிரமானார். வ.உ.சிக்கு சிறை தண்டனை வழங்கிய

இந்திய தேசிய இயக்கம் மற்றும் இந்திய பண்பாட்டிற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

திருநெல்வேலி கலெக்டர் ஆவுட் துரையைச் சுட்டுக் கொன்று பின்னர் தல்லையும் சுட்டுக் கொண்டு வீரமரணம் எய்தினார்.

5.1.12 திருப்பூர் குமரன் (1904 - 1932)

இந்திய விடுதலைப் போராட்ட தியாகி. 1932 ஆம் ஆண்டு சட்ட மறுப்பு இயக்கம் மின்டும் தொடங்கிய போது தமிழகம் முழுவதும் அறப்போராட்டம் பரவிய நேரத்தில் திருப்பூரில் தேசபந்து இளைஞர் மன்ற உறுப்பினர்கள் அச்சமயம் ஏற்பாடு செய்த மறியல் போராட்டத்தில் தீவிரமாகப் பங்குகொண்டு, கையில் தேசியக் கொடியினை ஏந்தி, தொண்டர் படைக்குத் தலைமை ஏற்று, அனிவகுத்துச் சென்றபோது காவலர்களால் தாக்கப்பட்டு தடியடிபட்டு மன்றை பிளந்து, கையில் இந்திய தேசியக் கொடியை ஏந்தியபடி மயங்கி விழுந்து, பின்னர் மருத்துவமனையில் உயிர் துறந்தவர் திருப்பூர் குமரன். இதனால், கொடிகாத்த குமரன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

5.1.13 அஞ்சலை அம்மாள் (1890 – 1961)

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அஞ்சலை அம்மாள் சுதந்திர போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு தமிழகத்தின் பெருமை காத்தார். 1927ல் நீலன் சிலை அகற்றும் போராட்டத்தில் தனது குடும்பமே ஈடுபட்டு சிறை சென்றது. உப்பு சுதந்தியாகிரகம், தனி நபர் சுதந்தியாகிரகம் போன்ற போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு சிறை சென்றவர்.

5.1.14 மா.பொ.சிவஞானம் (1906 – 1995)

மயிலாப்பூர் பொன்னுசாமி சிவஞானம் என்ற முழுப் பெயர் கொண்ட இவர், சுதந்திரத்தையும் தேசியத்தையும் தனது கண்களாகப் போற்றினார். சுதந்திர போராட்டத்தில் தன்னை அர்பணித்துக் கொண்ட மிகப்பெரிய தியாகி. திருத்தணி எல்லைப் போராட்டத்தின் தளபதியாகத் திகழ்ந்தவர்.

பா. ஜீவானந்தம், தூக்குமேடை ராஜேகோபால், பசும்பொன் முத்துராமலிங்கந் தேவர், சுதந்தானந்த பாரதி, காமராஜர், மற்றும் கக்கன் என

இன்னும் ஏராளமான தமிழர்கள் இந்திய விடுதளைப் போராட்டத்திற்காக தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர்.

5.2 இந்தியாவின் பிற்பகுதிகளில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தாக்கம்

இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி; தான் தோன்றிய கால மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறை, அரசு, அமைச்சர், ஆட்சிமுறை, போர், வீரம், காதல் போன்றவற்றை நமக்கு காட்டி நிற்கின்றன. இதில் தமிழ்ப் பண்பாடானது இந்தியாவின் பிற்பகுதிகளில் எவ்வாறு தாக்கம்.

5.2.1 காதல்

தமிழர் காதலை அன்பின் ஐந்தினை என்றனர். இஃது ஒருவனும் ஒருத்தியும் கொண்ட உளமொத்தத் தூயகாதல் வாழ்க்கையாகும். இது களவு, கற்பு என இரண்டாக அமையும். ஐந்தினை ஒழுக்கத்தில் தலைமக்களாக விளங்குபவர்கள். அறிவும், செல்வமும் உடைய நல்லகுலத்தில் பிறந்தவர்கள்.

இக்காதல் நாடகத்தில் தலைவன், தலைவி நற்றாய், செவிலித்தாய், தோழி, பாணன், பாடினி போன்றோரும் ஊர் மக்களும் பாத்திரங்களாக வருவர். இக்காதல் வாழ்வு அறத்திலிருந்து மாறுபடாமல் அன்பின் வழிப்பாட்டாக அமையும்.

"மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட்பேறு"

என்று வள்ளுவரும் காதல் வழிவந்த மனை மாட்சியைச் சிறப்பிக்கின்றார்.

5.2.2 வீரம்

பண்டைய தமிழர்கள் வீரத்தைத் தொல்காப்பியப் புறத்தினை இயல் எடுத்துக் கூறுகின்றது. பெரும்பாலும் தற்காப்பு முறையில் தான் போர் நடைபெற்றது. தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை

இந்திய இயக்கம் மற்றும் இந்திய பண்பாட்டுற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

என்ற நால்வரைப் படைகளும் போரில் ஈடுபட்டன. வெட்சி, வஞ்சி, உழிகை, தும்பை என்ற நான்கு புறத்தினை பகுதிகளிலும் தமிழர்களின் போர்முறைகள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன.

அக்கால தமிழரிடம் அறப்போர் முறையே அமைந்திருந்தது. இதனை நூட்டிமையார் புறப்பாடலால் அறியலாம். பக்களும், பகவை ஒத்த பார்ப்பனர்களும், பெண்களும், நோயடையவர்களும், புதல்வர்களை பெறாதவரும், யாம் அம்பு விடுவதற்குமுன் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லுங்கள், என வீரன் ஒருவன் கூறுவதிலிருந்து தமிழரின் அறப்போர் முறை விளங்கும்.

"ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தெங்புல வாழ்ந்தக்கு அருங் கடன் இறுக்கும்
பொன் போற் புதல்வர்ப் பெறாது தீரும்
எம் அம்பு கடிவிடுமுன் ரூம் அரண்சேர்மின்"

மேலும் வீரர் அல்லாதவர்கள், புறங்காட்ட ஒடுவார், புண்பட்டார், முதியோர், இளையோர், இவர்கள் மீது படைக்கலம் செலுத்தலாகாது என்பதும் புறநானாற்றால் அறிய முடிகிறது.

5.2.3 நட்பு

சுங்ககாலத் தமிழர் நட்பினை பெரிதும் மதித்து வாழ்ந்தனர். நிருவள்ளுவரும் உண்மையான நட்புக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார்.

"முகம்நக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு".

உள்ளன்புடன் மனம் மகிழ்ந்து நட்பு கொள்வதே உண்மையான நட்பாகுமென்றார்.

கபிலரும் பறம்பு மகைத்தலைவன் பாரியும் நட்பாயிருந்தனர். பாரியின் மகனிர் இருவரையும் பாரி இறந்தபின் கபிலரே மணமுடித்து வைக்கிறார். மேலும் கபிலர் சேரன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கண்டு பறம்பு நாட்டின் வளம், பாரியின் சிறப்பு, அவன் வீரம், அவனைப்

பிரிந்து வாடும் மக்கள் நிலையைக் கூறுகிறார். தன் வறுமையைக் கூறாது, நண்பனின் பிரிவை சேராமல்ளவிடம் கூறும் நிலை அவர்கள் நட்பின் ஆழத்தைக் காட்டுகிறது.

கோப்பெருஞ்சோழன் தம் மக்களிடம் நாட்டை விட்டு மனம் நொந்து வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க முயல்கிறான். அது கேட்டு, இதுவரை கோப்பெருஞ்சோழனை நேரில் பாராமலே நட்புக்கொண்டிருந்த புலவர் பிசிராந்தையார் தாழும் நண்பனுடன் வடக்கிருந்து உயிர்துறக்க வந்து விரும்பியவாறு உயிர் துறக்கிறார்.

**"அழிவினைவ நீக்கி, ஆறுய்த்து அழிவின்கண்
அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு"**

என்ற வள்ளுவரின் வாக்குப்படி தீமையை நீக்கி, நல்வழியில் செலுத்தி, துன்பம் வரும்போது உடனிருந்து அனுபவிப்பதே நட்பாகும் என்பதற்குத் தாமே சான்றாகிறார் பிசிராந்தையார்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியிடம் நட்பு கொண்ட ஒளவையார் தொண்டை மானிடம் சென்று அதியமானின் வீரம் வெளிப்படுமாறு வஞ்சப்புகழ்ச்சியாகப் பாடி நடக்க விருந்த பெரும்போரைத் தடுத்ததும் சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் செய்திகளாகக்கும். அதியமானும் அமிழ்தினும் இனிய நெல்லிக்கனியை தானுண்ணாது ஒளவைக்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தான். சங்க காலத் தமிழர் நட்பினை பெரிதும் மதித்துப் போற்றினர்.

5.2.4 விருந்தோம்பல்

'விருந்து' என்ற சொல்லுக்குப் 'புதுமை' என்பது பொருள். உறவினரும் நண்பரும் அல்லாதவராய் புதியராக நம்மிடம் வரும் மக்களை 'விருந்து' என்றனர் தமிழர். அறியாதவர்களையும் அழைத்து உணவளித்து இடமளித்து உபசரித்து மகிழ்ந்தனர் தமிழர்.

**"செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு"**

இந்திய தேசிய இயக்கம் மற்றும் இந்திய பண்பாட்டிற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

என்கிறார் "திருவள்ளுவர்."அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தனர் ஓம்புதல், ஆகிய அறங்களைத் தான் செய்யாது விட்டேன்" என்று கண்ணகி வருந்திக் கூறுவதை சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகிறது.

விருந்தினர்களை வெளியில் இருக்கச் செய்து தான் மட்டும் வீட்டின் உள்ளே உண்ணுதல் சாவாமைக்கு மருந்தாகிய அமிர்தமாக இருந்தாலும் வேண்டப்படுவதில்லை என்பதை வள்ளுவர்,

"விருந்து புறத்தார் தானுண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று"

என்று கூறுவதிலிருந்து விருந்தோம்பல் சங்க கால மக்களின் பண்பாக இருந்தமை அறிய முடிகிறது.

5.2.5 ஈகை

கொடையிலிருந்து வேறுபட்டது ஈகை. திருவள்ளுவர் ஈகைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

"வறியார்க்குஒன்று ஈவதேஈகை; மற்று எல்லாம்

குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து"

என்னும் குறளில் பதில் உதவி செய்ய முடியாத ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பதே ஈகையாகும்; பிற கொடைகள் யாவும் பயன் எதிர்பார்த்துக் கொடுக்கும் தன்மையை உடையது என்கிறார். இதிலிருந்து ஈகை என்பது வறியவர்களுக்கு பதில் உதவி எதிர்பாராது கொடுக்கும் சிறு உதவியே ஈகை எனக் கொள்ளலாம். வறியோர் பசி தீர்த்தலே ஒருவன் தான் செல்வத்தைச் சேர்த்து வைக்கும் இடமென்று சங்ககால மக்கள் என்னிவாழ்ந்தனர்.

5.2.6 கொடை

சங்க காலத்தில் அரசர்கள் கொடை வள்ளல்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். தம்மைப் பாடி வரும் புலவர்களுக்கும் மற்றவருக்கும் பொன்னையும் பொருளையும் வரையாது கொடுத்து மகிழ்ந்தமை சங்க இலக்கியங்களால் உணர முடிகிறது. பாரி, ஓரி, காரி, பேகன் போன்றோர் கடையேழு வள்ளல்கள் என்று போற்றப்பட்டனர். பாரி மூல்லைக்குத்

தேவரயும் பேகன் மயிலுக்குப் போர்வையையும் அளித்து அழியாப் புகழ் பெற்றனர்.

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் மன்னர்களின் கொடைத் தங்கையைக் கூறுவளவாக இருத்தலைக் காண்கிறோம். கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் மூலமும் மன்னர்களின் கொடைத்தன்மை அறிய முடிகிறது.

5.2.7 கற்புடைமை

சங்க கால மக்களின் இல்லறம் நல்லறமாக நடந்தமை இலக்கியங்களால் அறிய முடிகிறது. பெண்கள் தற்காத்துத்தற் கொண்டாள் பேணி. சொற்காத்துச் சோர்வு இல்லாதவர்களாகக் கற்புக் கடம்பூண்டு இருந்தமை அறிய முடிகிறது. திருவள்ளுவர்

"தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநன் நொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை"

என்று கூறுகிறார். காலத்தில் பெய்து காக்கும் மழைக்குச் சமமானவர்களாகக் கற்புடைய பெண்டிர் மதித்து வணங்கப்பட்டனர். ஆண்கள் போர் முதலியவற்றால் இறந்து படுதலின், ஆண் இனம் குறைந்தே இருந்தமையால் ஒரு ஆண் இரண்டு அல்லது மூன்று பெண்களை மணந்து வாழ்ந்தமை அறிய முடிகிறது.

5.2.8 உலக ஒருமைப்பாடு

பண்டைத் தமிழர்கள் நாகரிகம் பண்பாட்டில் சிறந்து இருந்தனர். தமிழ்நாட்டில் உழவு, நெசவு, வாணிகம் போன்ற தொழில்களும் அவற்றின் சார்பு தொழில்களும் சிறந்திருந்தன. கடல்கடந்து வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று தமிழர் வணிகம் செய்து சிறந்தனர். நமது பண்பாடு, நாகரிகம், மொழி யாவும் வெளிநாடுகளில் சிறக்கக் காரணம் பண்டைத் தமிழர்களே.

கணியன் பூங்குன்றனார் என்னும் புலவரின் புறப்பாடல் ஒன்றே நம் தமிழரின் உலக ஒற்றுமைக் கொள்கையை உலகுக்குப் பறைசாற்றும்.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா"

இந்திய இயக்கம் மற்றும் இந்திய பண்பாட்டிற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

உலக மக்கள் யாவரையும் உறவாக என்னும் பண்டைத் தமிழரின் உள்ளும் உயர்ந்ததேயாகும். கணியன் பூங்குன்றனாரின் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற புறப்பாடல் வரி ஐக்கியநாடுகள் சபை நுழைவு வாயிலில் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் கல்லில் வடித்து பதிக்கப் பெற்றிருக்கிறது என்று எண்ணி மகிழ்த்தக்கது. இவ்வாறு தமிழ்ப் பண்பாடானது இந்தியப் பண்பாட்டில் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது.

5.3 சுயமரியாதை இயக்கம்

திராவிடர் கழகத்தின் ஆரம்பப் புள்ளி சுயமரியாதை இயக்கம் ஆகும். பெரும்பாலும் திராவிடர் கழகத்தைப் பற்றிப் பேசும் இன்றைய தலைமுறையினர் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. சுயமரியாதை இயக்கம் சமுதாயத்தின் பிற்பட்ட மற்றும் பின்தங்கிய, தாழ்த்தப்பட்ட, மக்களின் வாழ்வியல் உரிமைக்காகவும், அவர்களின் மனித சமத்துவத்தை வலியுறுத்துவதற்காகவும் 1925-ஆம் ஆண்டு பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி அவர்களால் தமிழகத்தில் தொடங்கப்பட்ட இயக்கம். 1944 ம் ஆண்டு முதல் இவ்வியக்கம் திராவிடர் கழகம் என்று மாற்றப்பட்டுத் திராவிடர்களின் நலன்களில் அக்கறை கொண்ட கட்சியாகச் செயல்பட்டது. ஆனால் திராவிடர் கழகத்திற்கான விதை போடப்பட்டது இந்த சுயமரியாதை இயக்கத்தில் தான்.

பெரியார் 1919-ஆம் ஆண்டுத் தனது வணிகத்தொழிலை நிறுத்திவிட்டுக் காங்கிரஸ் கட்சியில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். 1922-இல் சென்னை இராசதானியின் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். திருப்பூரில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் அரசுப் பணிகளிலும், கல்வியிலும் இட ஒதுக்கீட்டை அமல்படுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை, காங்கிரஸ் கட்சி ஆங்கில அரசுக்கு வலியுறுத்த வேண்டும் என்பதை மிகத்தீவிரமாக முன்னிறுத்தினார். அவரின் முயற்சி அன்றைய காங்கிரஸ் கட்சியில் உள்ளவர்களின் வர்க்க பேத மற்றும் பிறசாதியினரை வேற்றுமை கொண்டு பார்க்கும் தன்மையால் தோல்வியற்றது. அதனால் 1925 இல் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து விலகி சுயமரியாதை இயக்கம் தொடங்கினார் பெரியார்.

இவ்வணைப்பு பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினில்லையானதையை வலியுறுத்தி, வர்ணாசிரம நஸ்ம தத்துவத்தில் ஊறிய சமூகத்திடமிருந்து இவர்களை மீட்டெடுக்கவும், அவர்களைச் சமுதாயத்தின் மேல்மட்டத்திற்கு உயர்த்தவும் பாடுபட்டது. இவ்வியக்கத்தின் கொள்கை தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் சிங்கப்பூர் வார் இந்தியர்கள் என்று அனைவரிடமும் பரவியது. சிங்கப்பூரில் தமிழ்வேள் ஜி சார்ஸ்கபாணி தலைமையில் பரவியது.

சுயமரியானதை இயக்கம் முக்கியக் கொள்கைப் பரப்புரையாக, சமுதாயத்தின் எனத்திற்கு உரிய மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும், பரம்பரை வழக்கங்களையும் பின்பற்றப்படுவதைத் தொடர்ந்து எதிர்க்கும் நிலையை எடுத்தது. மக்களை அறிவின்மையிலிருந்து மீட்டெடுக்கவும், தெளிவுடையவர்களாக மாற்றவும் இதன் கொள்கைகள் வழிவகைச் செய்தன. பகுத்தறிவுச் சிந்தனையுடன் மக்களின் செயல்பாடுகள், பகுத்தறிவாளர்கள் பின்பற்றப்படவேண்டிய கடமைகளாகப் பலவற்றை இவ்வியக்கம் வலியுறுத்தியது.

சுயமரியானதைக்காரர்கள் பிரமாணப் புரோகிதரில்லா, சமயச் சடங்கில்லா திருமணங்கள் நடைபெற வலியுறுத்தினர். ஆனாலும், பெண்ணாலும் சமம். அவர்கள் வேறுபாடின்றி, சரிநிகர் சமமாக வாழும் முறையை வலியுறுத்தியது.

சாதி மறுப்பு திருமணத்தையும், கைம்பெண் திருமணத்தையும் ஊக்கப்படுத்தியது. அளவில்லா குழந்தைகள் பெறுவதைத் தடுத்துக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை 1920-களியிலேயே வலியுறுத்தியது. கோயில்களில் சட்டத்திற்குப் புறம்பாகப் பின்பற்றப்படும் தேவதாசி முறையையும், குழந்தைத் திருமணத்தையும் தடை செய்தது. இதனினும் முக்கியக் கொள்கையாக அரசு நிர்வாகப் பணி, கல்வி இவற்றில் இடவொதுக்கீடு முறையைக் கடைப்பிடிக்க மதராஸ் அரசு நிர்வாகத்தை 1928லேயே வலியுறுத்தியது.

இந்தப் பரப்புரை மற்றும் தத்துவங்களை முழுநோச் செயல்பாடுகளாகப் பெரியார் 1925-லிருந்து செயல்படுத்தி வந்தார். இதைப் பரப்புவதற்கு ஏதுவாகத் தொடங்கப்பட்டது தான் குடியரசு இதழ்; 1925ல்

இந்திய தேசிய இயக்கம் மற்றும் இந்திய பண்பாட்டிற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு

துவக்கினார். ஆங்கிலத்தில், ரிவோல்ட் என்ற நாளிதழ் மூலம் ஆங்கிலம் மட்டுமே தெரிந்த மக்களுக்காகப் பிரசாரம் செய்தார்.

சுயமரியாதை இயக்கம் வெகு வேகமாக மக்களிடையே வளர்ந்தது. மக்களின் ஆதரவையும் நீதிக்கட்சித் தலைவர்களின் மூலமாகப் பெற்றது. 1929-இல் சுயமரியாதையாளர்கள் மாநாடு பட்டுக்கோட்டையில் எஸ்.குருசாமி மேற்பார்வையில் மதராஸ் மாகாணம் சார்பில் நடைபெற்றது. சுயமரியாதையாளர்களின் தலைமையைக் கே.வி.அழகிரிசாமி ஏற்றார். இம்மாநாட்டைத் தொடர்ந்து அன்றைய மதராஸ் மாகாணம் பல மாவட்டங்களில் சுயமரியாதையாளர்களின் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. இதற்கான பயிற்சிப் பட்டறையாக, பயிற்சி களமாக ஈரோடு மாநகரம் செயல்பட்டது. இதன் நோக்கம் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்காக மட்டுமில்லாமல் சமுதாயப் புரட்சிக்காகவும், இதன் மூலம் விழிப்புணர்வு பெற்ற புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கவும் வழி வகை செய்தது. அத்தகைய பயிற்சிப் பட்டறைகளில் உருவாகியவர்கள் தான் பேரறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, நாவலர் நெடுஞ்செழியன் போன்றோர்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் செயல்பாடு அன்றாட வாழ்க்கையின் அனைத்துத் தளங்களையும் தழுவியது. குறிப்பாகக் குடும்ப வாழ்க்கையில் உறைந்திருக்கும் சாதி, மத வெளிப்பாடுகளில் அது தலையிட்டது. அந்தத் தலையிடுகளில் முக்கியமானது சுயமரியாதை திருமணங்கள். சுயமரியாதை திருமணம் என்பது குடும்பம், உள்ளுர் சமூகத்தைப் பிற்போக்குத் தனங்களிலிருந்து மீட்கும் முயற்சியாக விளங்கியது. இயக்கம் துவங்கிய முப்பது வருடங்களில் அனைத்துத் தமிழக மாவட்டங்களிலும் சாதி மறுப்பு, பிராமணிய சடங்குகள் மறுப்பு, புரோகிதர் மற்றும் சமஸ்கிருத மந்திரங்கள் தவிர்த்த சுயமரியாதை திருமணங்கள் நடந்துள்ளன.

5.4 இந்திய மருத்துவத்தில் சித்த மருத்துவத்தின் பங்கு

இந்தியாவில் சித்த மருத்துவமானது மிகப்பழையையான மருத்துவ முறையாகும். சித்த மருத்துவத்தில் துறவிகளான சித்தர்கள் முயன்று, ஆராய்ந்து செயல்படுத்தி வெற்றி பெற்றதால் 'சித்தா' எனப்பெயர் பெற்றது.

பதினெட்டு சித்தர்கள் இந்த சித்தமருத்துவத்தின் வளர்ச்சிக்காக பெரிதும் உழைத்தார்கள். சித்தர் இலக்கியம், அதிகமாக தமிழ்பேசும் இடங்களான இந்திய நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும், நடைமுறையில் உள்ளது. சித்த மருத்துவ முறையானது இயற்கையான மருத்துவ முறையை சார்ந்தது.

5.4.1. சித்த மருத்துவத்தின் வரலாறு

இந்தியாவில் மனித இனம் மிகவும் வளம் நிறைந்த இடத்திலே தோன்றியது.இங்கு மனித இனத்தின் கலாசாரம் பண்பாடு உருவானது. இதன் மூலமாக மனித கலாசாரம், நாகரீகம் முதலானவை இந்தியாவில் இருந்து பரவியிருக்கலாம். இந்திய வரலாற்று கூற்று படி ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே திராவிடர்கள் இந்தியாவில் இருந்தார்கள். அதிலும் தமிழர்கள் அதிகம் காணப்பட்டார்கள். தமிழர்களின் கலாச்சாரம் மற்றெல்லா கலாசாரத்தை விட மிக வேகமாக வளர்ந்தோங்கியது. இந்தியாவின் மொழிகள் இரண்டு பிரிவுகளாக இருந்தது. வடக்கே சமஸ்கிருதமும், தெற்கே திராவிட மொழிகளும் பிரதான மொழிகளாக இருந்தது.மருத்துவ அறிவியல் மனிதனின் நீடித்த சுக வாழ்விற்கு அடிப்படை கூறாக நாகரீகத்துடன் ஒன்றியிருந்தது. இதனால் மருத்துவ முறைகளும் மனிதன் தோன்றிய காலம் தொட்டே இருந்து வருகிறது.

சித்த மருத்துவ முறைகள் தெற்கேயும், ஆயுர்வேதம் வடக்கேயும் வளர்ச்சி பெற்றது.இந்த மருத்துவ முறைகளுக்கு தனி மனிதனின் பெயரை சூட்டாமல், மனித குலத்தை தோற்றுவித்தவரின் பெயரையே வைத்தனர். பாரம்பரிய கூற்றுகளின் படி சித்த முறைகள் முதற்கடவுளான சிவனிடம் இருந்து பார்வதிக்கும், பின்பு நந்தி தேவருக்கும், பின்பு சித்தர்களுக்கும் கைமாறியது.ஆதி காலத்தில் சித்தர்கள் பெரும் அறிவியல் ஆராய்ச்சியளர்களாக நிகழ்ந்தார்கள்.

பாரம்பரிய வழிமுறைபடி, சித்த மருத்துவ முறையானது அகத்தியர் என்னும் சித்தரின் வழி தோன்றலே ஆகும். இன்றும் பல புத்தகங்களில் அகத்தியரின் மருத்துவ முறைகள் காணப்படுகிறது, அது இன்றைய மருத்துவர்களால் பயன்படுத்தபடுகின்றது.

5.4.2 சித்த மருத்துவத்தின் அடிப்படை

சித்த மருத்துவக் கோட்பாடுகள் மற்றும் முறைகள் ஆயுர்வேத முறைகளை ஒத்திருக்கும். வேதியல் கூற்றுபடி, நமது உடற் கூறுகள் இயற்கையை சார்ந்து இருக்கும். ஆயுர்வேதாவில் ஏற்றுகொள்ளப்பட்டது போல், உடலானது ஐந்து அடிப்படை தாதுக்களால் ஆனது. அவை நீர், நிலம், காற்று, ஆகாயம் மற்றும் நெருப்பு ஆகும். அதுபோல் உடல் எடுத்து கொள்ளும் மருந்தும், உணவும் மேற்சொல்லப்பட்ட ஐந்து அடிப்படை கூறுகளால் உருவாக்கப்பட்டதாகும்.

இந்த ஐந்து கூறுகளின் கலவைகளின் அளவுகள் வேறுபட்டு மருத்துவத்தின் வாயிலாக பலனளிக்கும். ஆயுர்வேதாவின் மருத்துவ கருத்துக்களைப் போல, சித்த முறையிலும் பல பிரிவுகள் உள்ளதாக கருதப்படுகிறது. ஏழு அடிப்படை உடல் மூலக்கூறுகள், மற்றும் கழிவு பொருட்களாகிய மலம், சிறுநீர், வியர்வை ஆகும். மனிதனுக்கு அடிப்படையான ஆதாரம், உணவு ஆகும் இதுவே உடல் கூறுகளில் திசுக்களை வளர்க்கும். ஆகாத கழிவு பொருட்களாகவும் உருமாறும். மேற்கண்ட செயல்பாடுகளில் உண்டான சமநிலை உடலின் நலத்தை குறிக்கிறது. இந்த சமநிலை குறைந்தால், தவறினால், சமமற்ற நிலையால் உடலில் நோய்கள் உருவாகும். இந்த முறையானது, வாழ்க்கையில் இழந்த நிலை மீட்க சமநிலை ஆரோக்கியத்தை பேண வேண்டும். இந்த சம நிலையை, ஆரோக்கியத்தை பேண வேண்டும். இந்த சமநிலையை அடைவதற்கு மருத்துவமும்-தியானமும் துணை செய்கிறது.

5.4.3 சித்த மருத்துவத்தில் வேதியியல்

சித்த மருத்துவ முறையில் வேதியியல் பெரும்பங்காற்றி வருகிறது. மருந்துகள் தயாரிப்பதற்கும் அடிப்படை உலோகங்களை தங்கமாக மாற்றுவதற்கும் வேதியியல் உதவி புரிகிறது, செடிகள் மற்றும் உலோகங்கள், கனிமங்கள் ஆகியவைகளின் தன்மைகள் முழுவதும் இந்த துறையில் ஆராயப்படுகின்றன. சித்தர்கள், இவ்வகையான வேதியியல் மாற்றங்கள் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தனர். காய்ச்சி வடித்தல், ஆவியாக்குதல்,

கலவை செய்தல், உருக்கி கலத்தல், புளிக்க வைத்தல், பொங்க வைத்தல் முதலான வேதி முறைகளை கையாண்டார்கள், தங்கம் பிரித்தெடுத்தல், சுத்தப்படுத்துதல், நீர்மநிலையாக்குதல் ஆகிய முறைகளையும் அவர்கள் பயன்படுத்தினார்கள். தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் சுத்தமாக்கும் முறைகளை கையாண்ட அரேபியர்களுக்கு, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே, சித்தர்கள் இந்த நுழைக்கங்களை தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

மருந்து தயாரிப்பில் பல யுக்திகள் கையாளப்பட்டது. உதாரணமாக, கொதித்தல், கரைத்தல், வடிகட்டுதல், படியச் செய்தல், வேதி பொருட்களை சேர்த்தல் மற்றும் ஒருசில ரகசிய முறைகளும் உண்டு. உதாரணமாக, நெருப்பில் எனிதாக வாயுநிலையை அடையக்கூடிய பாதரசம், கந்தகம், அர்செனிக், வெர்மிலியன் முதலியவைகளை விணைபுரியாமல் செய்வது இன்றும் வியப்படையச் செய்கின்றது.

5.4.4 சித்த மருத்துவத்தின் பலம்

ஆபத்தான அவசர நல பிரச்சனைகளுக்கு உடனடி சிகிச்சை சேவையைத் தவிர, மற்ற எல்லாவிதமான வியாதிகளையும் சித்த மருத்துவ முறைகளால் குணப்படுத்த முடிகிறது. சோரியாசிஸ், சிறுநீரக தொல்லைகள், தோல் வியாதிகள், கல்லீரல் மற்றும் வயிறு பிரச்சனைகள், பொதுவான தன்மை, ஓவ்வாமை, சாதாரண காய்ச்சல் முதலியவைகளுக்கு தேவையான அளவு மருத்துவ வசதி பயன்பாட்டில் உள்ளது.

5.4.5 நோய் கண்டறிதலும், வைத்தியமும்

முதலில் நோய்க்கான காரணங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. நாடி, சிறுநீர், கண்கள், வாய், குரல், தோலின் நிறம், நாக்கு ஜீரண முறைகளின் போக்கு முதலானவை ஆராயப்படுகின்றது. சிறுநீர் தன்மையை கண்டறிவதற்காக, அதன் நிறம், மணம், அடர்த்தியான், அளவு, மேலும் எண்ணெய் போன்ற வழிவழிப்பான தன்மை ஆகியவை கவனத்தில் கொள்ளப்படுகிறது. நோயின் எல்லா அம்சங்களையும், அறிந்து நோயை கண்டுபிடித்து, சிகிச்சை அளிப்பதன் மூலம், நோய்களில் இருந்து விடுபட்டு நலமாக இருக்கலாம்.

தித்த முறையானது நோயை குணப்படுத்த மட்டுமே செயல்படாமல் அந்த நோயாளியின் சுற்றுப்புறம், வயது, பாலினம், வகுப்பு, படிக்கவழக்கங்கள், மனநிலை, தங்குமிடம், உணவு மற்றும் கட்டுபாடு, தோற்றும் ஆகியவைகளையும் கருத்தில் கொண்டு சிகிச்சையளிக்கப் படுகிறது. இதனால் நோயின் தன்மை குறைகிறது. நோயாளியின் வாழ்வியல் முறையில் மாற்றும் ஏற்படுத்துகிறது.

5.5 கல்வெட்டுகள், கையெழுத்துப்படிகள்

பண்டைக் காலத்தில் நீண்ட காலம் அழியாதிருக்க வேண்டும் எனக் கருதப்பட்ட செய்திகள் கற்களில் வெட்டப்பட்டன. இவ்வாறு கல்லில் போறிக்கப்பட்ட செய்தியே கல்வெட்டு எனப்படுகின்றது. பெரும்பாலும், மன்னர்களின் ஆணைகள், அவர்கள் செய்த பணிகள் போன்றவை கல்வெட்டுக்களாகப் பொறிக்கப்பட்டன. இவை தவிர வீரர்கள், பிரபுக்கள், அதிகாரிகள் போன்றோர் தொடர்பிலும், முக்கிய நிகழ்வுகள் தொடர்பிலும் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன.

கல்வெட்டுக்கள், பெரும்பாலும் பொதுமக்கள் பார்ப்பதற்காக வெட்டப்படுவதால் இவை பொது இடங்களிலேயே அதிகம் காணப்படுகின்றன. கோயில்கள், குகைகள், பொது மண்டபங்கள், வெற்றித் தூண்கள், நடுகற்கள் எனப்படும் இறந்தோர் நினைவுக் கற்கள் என்பவற்றில் கல்வெட்டுக்களைக் காணலாம். கல்வெட்டு பொறிக்கும் வழக்கம் உலகின் பல பகுதிகளிலும் காணப்பட்டுள்ளது. தொல்லியல் ஆய்வுகள் இறந்துபட்ட அல்லது இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பல்வேறு மொழிகளிலுமான கல்வெட்டுக்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்துள்ளன.

கல்வெட்டுக்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கக் கூடியவை. ஆதலால், மிகப் பழங்கால வரலாற்றுச் செய்திகள், நிகழ்வுகளுக்கான நம்பகமான சான்றுகளாக இவை திகழ்கின்றன. பல கல்வெட்டுக்கள் ஒரு மொழியில் மட்டுமின்றி, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளிலும் ஒரே செய்தியைக் குறிக்கும்படி அமைந்துள்ளன. இத்தகைய கல்வெட்டுக்கள் வழக்கொழிந்து மறக்கப்பட்டுவிட்ட மொழிகள் பலவற்றை வாசித்து அறியவும் அவற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்யவும் உதவுகின்றன. பண்டைய

எகிப்திய மொழி இவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்டதே. பல்வேறு காலகட்டங்களைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் எழுத்துக்களின் படிமுறை வளர்ச்சிகளையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

5.5.1 தமிழ் நாட்டில் கல்வெட்டுக்கள்

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் காணப்படும் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் ஒரு பகுதி. தமிழ் நாட்டின் மிகப் பழைய கல்வெட்டுக்கள் நடுகற்களில் வெட்டப்பட்டவை ஆகும். தொல்காப்பியம் முதலான பழந்தமிழ் நூல்களிலுள்ள செய்திகளும் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. தொல்காப்பியத்தில், போர்க்களத்திலே வீரமரணம் அடைந்தோருக்குக் கல்லெடுத்தலும், அக்கல்லில் அவர்தம் வீரச் செயல்களைப் பொறித்தலும் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறாக நடுகற்களில் தொன்றிய கல்வெட்டுக்கள் பல்லவர் காலத்தில் வேறு தேவைகளுக்கும் பயன்படத் தக்கதாக வளர்ச்சியடைந்தன. பல்லவர்களின் தொடக்க காலக் கல்வெட்டுக்கள் பிராகிருத மொழியிலும், இடைக்காலத்தில் சமச்கிருதத்திலும் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல், பிற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் தமிழிலும் பொறிக்கப்பட்டன.

இவர்களுக்குப் பின்னர் சோழ மன்னர்களும், பாண்டியரும் கல்வெட்டுக்களைப் பொறிக்கும் வழக்கம் உடையோராக இருந்தனர். இதனால் கல்வெட்டுக்கள் பெரிதும் வளர்ச்சியற்றன. இவ்வாறு பொறிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களின் மூலமே தமிழ் நாட்டின் இடைக்கால வரலாற்றின் பெரும்பகுதியை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

2005 ஆம் ஆண்டு இந்தியத்தொல்லியல் ஆய்வுமையம் வெளியிட்ட அறிக்கையின்படி உலகிலேயே இலத்தீனுக்கு அடுத்ததாக இந்தியாவில் சுமார் 100,000 கல்வெட்டுகள் உள்ளது, இதில் 60,000 கல்வெட்டுகள் தமிழ் நாட்டில் உள்ளன.

தமிழ்நாட்டின், ஆதிச்சநல்லூர் புதைபொருட்களில் பெருங்கற்காலக் குறியீடுகள் மற்றும் தமிழி எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன.

கீழடி அகழ்வாய்வு மையத்தில் தமிழ் கல்வெட்டுகளுடன் பல்வேறு கட்டமைப்புகள் மற்றும் கலைப்பொருட்கள், மட்பாண்டங்களில் தமிழ் பெயர்களான ஆதன், உத்திரன், குவிரன்-ஆதான், திசன் போன்றவை காணப்படுகின்றன.

5.6. கையெழுத்துப்படிகள்

பாறைகளில் எழுதி வந்த தமிழர்கள் பிற்காலத்தில் பனையோலையைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். எழுதுதாள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலம்வரை பனையோலையில் எழுதுகின்றமுறை ஆசியநாடுகள் அனைத்திலும் இருந்திருக்கிறது. இவ்வாறு எழுதப்பட்ட அனைத்தும் எழுத்தோலைகள் எனப்படுகின்றன. நூலாக எழுதப்பட்ட ஒலைகள் கட்டித் தொகுக்கப்பட்டன. இவற்றைப் பொத்தகம் என்றும், பொத்தகக்கவளி என்றும் வழங்குவர். இதிலிருந்து உருவானதே புத்தகம் எனும் சொல்.

கையெழுத்துப்படி அல்லது எழுத்துப்பிரதி எனப்படுவது கையால் எழுதப்பட்ட அல்லது செய்யப்பட்ட ஆக்கத்தின்படி ஆகும். இதனை அச்சுப்படி அல்லது எண்ணிமப்படியில் இருந்து வேறுபடுத்திப்பார்க்கலாம். தமிழ்ச்சூழலில் அச்சுக்காலத்துக்கு முன்பு அனைத்து ஆக்கங்களும் கையெழுத்துப்படிகளாகவே அமைந்தன. சுவடிகளும் இவற்றுள் அடங்கும்.

பதமுள்ள பனையோலையைப் தேர்ந்தெடுப்பர். அளவுக்குத் தக்கவாறு நறுக்குவர். குழந்தைக்கு நகம் வெட்டுவது போல் நனினமாக அதன் நரம்பைக்களைவர். நிழலில் உலர்த்துவர். பனியில் பதப்படுத்துவர். இளக்கமுறுமாறு இளஞ்சுட்டு வெந்நீரில் வெதுப்புவர். பளபளப்பான சங்கு அல்லது கல்லைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒலையை அழுத்தி அழுத்தித் தேய்த்து அழுகுபடுத்துவர். பக்குவமாகப் பாடம் செய்வர். (பாடம் செய்வது என்பது ஒலைகளை அடுக்கிக்கட்டி முறுக்காமல் இருக்கச் செய்தல்.) மஞ்சள் நீரிலோ, அரிசிக் கஞ்சியிலோ ஊறவைப்பர். சுவடிக்கட்டில் இரண்டு இடத்தில் சள்ளாணியால் துளைபோடுவர். ஒருமுனையில் ஒருதுளையில் கயிறு கோத்து ஒலையைப் பிரித்துப் புரட்டுமாறு தளர்வாகக்கட்டிக் கொள்வர். ஒவ்வொரு ஒலை மீதும் மஞ்சளையும் வேப்பெண்ணையையும் கலந்துபூசுவர். கோவை இலை, ஊமத்தை இலை அகியவற்றின் சாறுகளைப்

பூசுவர், மாவிலை, அறுகம்புல் ஆகியவற்றை எரித்த காரியை பூசுவர். மாவிலை, அறுகம்புல் ஆகியவற்றை எரித்த காரியை மையாகத்தடவுவர். இதன்மேல் தான் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதுவர். ஒலையின் மறுமுனைத்துளையிலும் கயிறு கோத்துப் பொத்தகமாகக் கட்டுவர்.

5.6.1 எழுத்தோலையின் அளவு

ஒவ்வொருவருக்கும் பாட்டெழுதும் போது குறிப்பிட்ட அளவு (விரற்கடை அளவு) எழுத்தோலையைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதைக் கூட பாட்டியல் நூல்கள் வரையறை செய்துள்ளன. இதன்படி கூட பாட்டியல் நூல்கள் வரையறை செய்துள்ளன. இதன்படி நான்மறையாளர்க்கு 24 விரற்றானமும், அரசருக்கு 20 விரற்றானமும், நான்மறையாளர்க்கு 24 விரற்றானமும், அரசருக்கு 20 விரற்றானமும், வெளாளர்க்கு 12 விரற்றானமும் இருக்க வணிகருக்கு 18 விரற்றானமும், வேளாளர்க்கு 12 விரற்றானமும் இருக்க வேண்டும் என்று கீழ்க்காணும் கல்லாடனார் வெண்பாவில் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது.

“அந்தணர்க்கு நாலா றரசர்க் கிருபதாம்

இந்த விரல் வணிகர்க் கெண்ணிரண்டாம் - முந்துவிரல்

வேளாளர்க் கீராறாய் வெள்ளோலை வேயனைய

தோளாய் அறிந் தொகுத்து”

இந்தக் கருத்து பொய்கையார் பாடலிலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஒலைய் திலக்கணம் உரைக்குங் காலை

நாலாறு விரலாம் நான்மறை யோர்க்கே

பாருடை யோர்க்கும் பதிற்றிரண்டாகும்

வணிகர்க் கீரண் விரலாகும்மே

சாணை மொழிய சூத்திரக் களவே.”

5.6.2 ஓலைகளின் வகைகள்

5.6.2.1 நீட்டோலை

திருமணம் மற்றும் இறப்புச் செய்திகளுக்கான ஓலை “நீட்டோலை” என அழைக்கப்பட்டன.

5.6.2.2 மூல ஓலை

ஓலைச் செய்தியைப் படியெடுத்து வைத்துக் கொள்ளும் முறை அந்தக் காலத்திலேயே இருந்துள்ளது. இந்த ஓலைகளை “மூல ஓலை” என அழைத்தனர்.

5.6.2.3 சுருள் ஓலை

ஓலை ஆவணங்கள் நாட்டுப்புற மகளிர் அணிந்து வந்த சுருள் வடிவமான காதோலை போல் சுருட்டி வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன இவை “சுருள் ஓலைகள்” எனப்பட்டன. இதை “சுருள்பெறு மடியை நீக்கி” என பெரியபூராணத்திலுள்ள பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

5.6.2.4 குற்றமற்ற ஓலை

மூளியும் பிளப்பும் இல்லாத ஓலை “குற்றமற்ற ஓலை” எனப்பட்டது.

5.6.2.5 செய்தி ஓலைகளின் வகைகள்

எழுத்தோலைகளில் உள்ள செய்திகளைக் கொண்டும் அவை தனிப் பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன.

5.6.2.6 நாளோலை

தமிழகத்திலுள்ள கோவில் செய்திகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஓலை “நாளோலை” எனப்பட்டது.

5.6.2.7 திருமந்திர ஓலை

அரசனது ஆணைகள் எழுதப்பட்ட ஓலை "திருமந்திர ஓலை" எனப்பட்டது. இதை எழுதுவதற்காக அரசவைகளில் ஓலை நாயகம் என்பவர் இருந்தார். அரசனது ஆணைதாங்கிய எனப் பொருள்படும் "கோணோலை", "சோழகோன் ஓலை" போன்ற சொற்கள் செப்பேடுகளில் காணப்படுகின்றன.

5.6.2.8 மணவினை ஓலை

திருமணச் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் ஓலை "மணவினை ஓலை" எனப்பட்டது. இதன் மூலம் திருமணச் செய்தி உற்றார் உறவினர்க்குத் தெரியப்படுத்தியது.

5.7 தமிழ்ப் புத்தகங்களின் அச்சு வரலாறு

அச்சு இயந்திரம் என்பது காகிதத் தாளில் எழுத்துக்களை பதிக்கவும் ஒரே வகையான பக்கங்களை மிக வேகமான முறையில் பல படிகள் எடுக்கவும் உதவும் ஒரு இயந்திரம் ஆகும்.

முதல் அச்சியந்திரம் 1450 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த யோகான் குட்டன்பெர்க் என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. முதலில் பரவலாக ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுவதும் பயன்பாட்டுக்கு வந்தது. பின்னர் உலகம் முழுவதும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். பொதுவாக அச்சு இயந்திரங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு தொழிலகம் அச்சுக்கூடம் எனப்படுகிறது.

இந்திய மொழிகளிலேயே முதன் முதலில் ஒரு நூல் அச்சு வடிவம் பெற்ற பெருமையை தமிழ் மொழியே பெறுகின்றது. இப்பெருமைக்கு ஆதாரமாக விளங்கும் தம்பிரான் வணக்கம் (Doctrina Christam) 1578ம் ஆண்டில் கொல்லத்தில் வார்க்கப்பட்ட திருத்தமான தமிழ் அச்செழுத்துக்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. 14 X 10 செ.மீ அளவு காகிதத்தில் பதினாறே பக்கங்கள் கொண்ட சிறிய நூல் இது. சீனாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட காகிதத்தில் ஒரு பக்கம் சிவப்பு வர்ணத்திலும் மறு பக்கம் வர்ணமில்லாமலும் உருவாக்கப்பட்ட கத்தோலிக்க மறை நூல் இது. நூலின் மேல் புறமும் கீழ்ப்புறமும் ஐரோப்பிய வெள்ளை நிறக் காகிதங்கள் வைத்து கைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நூலின் ஒரு பிரதி மட்டுமே

இதுவரை ஆய்வாளர்களின் குறிப்புகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1951 முதல் இந்த நூலின் தற்போது கிடைக்கக்கூடிய ஒரே பிரதி அமோரிக்காவில் உள்ள ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழக நூலகத்தின் தொன்மையான நூல் வகையைச் சார்ந்த கிளை நூலகமான ஹெஸ்டன் நூலகத்தில் (Houghton Library) பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மோ.நேவிஸ் விக்டோரியாவின் "தம்பிரான் வணக்கம் - தமிழ் மொழியின் முதல் அச்சு புத்தகம்" நூல் 125 பக்கங்களைக் கொண்டது. எனிமையான முகப்புடன் தம்பிரான் வணக்கம் எனும் நூலின் முதல் பக்கத்தையே அட்டைப் படமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது இந்த நூல். "தமிழ் அச்சுத் தந்தை அண்டரிக் அடிகளார்" என்ற நூலை எழுதிய பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களின் முன்னுரையோடு இன்னூல் வந்திருக்கின்றது என்பதும் கூடுதல் சிறப்பாக அமைகின்றது.

ஓலைச் சுவடிகளில் இருந்த தமிழ் இலக்கியங்களையும், ஆவணங்களையும், பல்வேறு செய்திகளையும் தேடியெடுத்து அவற்றை பதிப்பிக்கும் தமிழ்ப்பணியில் பல தமிழறிஞர்கள் பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஈடுபட்டு பல அரும் பெரும் இலக்கியங்களைச் சாதாரண மக்களும் வாசித்து புரிந்து கொள்ளும் வகை செய்தனர். இப்பணி முற்றுப் பெற்றிடவில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். நூல் பதிப்பாக்கத்திற்குப் பல்வேறு தொழில்நுட்ப வாய்ப்புக்கள் அமைந்துள்ள இந்த 21ம் நூற்றாண்டில் தனியார் பலரும், பல்கலைக் கழகங்களும் ஆய்வு நிறுவனங்களும் ஓலைச் சுவடி பதிப்புக்களை அச்சுப் பதிப்பாகவும், புதிய தொழில் நுட்பத்தின் துணை கொண்டு நீண்ட காலம் பாதுகாக்கும் வகையினில் பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டும் பதிப்பித்தும் வருகின்றன. ஆரம்பத்தில் ஓலைச் சுவடி பதிப்பாக இருந்த நூல்கள், அச்சுப் பதிப்பாக எனிய வகையில் கையாள்வதற்கு ஏதுவாக வந்த பிறகு இவ்விலக்கியங்கள் பரவலாக வெளியீடு செய்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தன. தமிழறிஞர்களுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் உயர் மட்ட சமூகத்தினருக்கும் மட்டுமே கல்வி என்ற நிலையை மாற்றி எனியோரும் சாதாரண மக்களும் கூட தமிழ் நூல்களை வாசிக்கவும் அவற்றின் பொருள் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும் என்ற கல்விப் புரட்சி ஏற்பட அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது அச்சுப் பதிப்பாக்க முயற்சிகள் என்பது மறுக்க முடியாத கருத்து.

அச்சுக்கலை தமிழகத்தில் எப்போது தோன்றியது? அதற்கான வாவேற்பு எப்படி இருந்தது? யார் இவ்வகை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோர்? எவ்வகை நூல்கள் தமிழ் மொழியில் முதன் முதலாக அச்சு பாதிப்பாக்கம் கண்டன போன்ற கேள்விகளுக்கான விடைகள் தமிழ் கற்ற பலருக்கும் தெரிந்திருக்குமா என்பது ஐயமே! இக்கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கும் ஒரு நூலாக "தம்பிரான் வணக்கம் - தமிழ் மொழியின் முதல் அச்சு புத்தகம்" நூல் அமைகின்றது.

வணிகத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு அத்துடன் கிறிஸ்துவ சமயம் பரப்பும் மதபோதகர்களாக தமிழகம் வந்த போர்த்துக்கீஸிய கத்தோலிக்க மத குருமார்களும், ஜெர்மனியிலிருந்து டேனிஷ் அரசரின் ஆதரவுடனும், பொருளாதர பலத்துடனும் தமிழகம் வந்த ப்ரோட்டெஸ்டன்ட் மத குருமார்களும் பல குறிப்பிடத்தக்க தமிழ்ப்பணிகளை ஆற்றியுள்ளனர் என்பதை நமக்குக் கிடைக்கின்ற பலவேறு சரித்திர ஆவணங்கள், நூல்கள், குறிப்புக்களில் காணகின்றோம். இம்மத குருமார்களின் அப்பணிகளிலேயே சிகரம் வைத்தது போல அமைந்தது அச்சுக் கலையை தமிழ் நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தமையே எனலாம்.

கத்தோலிக்க, ப்ரோட்டெஸ்டன்ட் கிறிஸ்துவ சமயத்தைத் தமிழ் நாட்டு மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதையே முக்கியக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்த இம்மத குருமார்களுக்கு மொழி எனும் அடிப்படைச் சாதனம் இருந்தால் ஒழிய இப்பணியை எவ்வகையிலும் செய்வது சாத்தியப்படாது என்பதை அறிந்ததன் விளைவாக தமிழ் மொழியைத் தாமே முதலில் கற்றல், பின்னர் அம்மொழியில் மக்களுடன் மக்களாகக் கலந்து உரையாடி, அவர்களுக்கு இப்புதிய மதமான கிறிஸ்துவ மறையில் ஈடுபடுத்துதல் என்ற வகையில் தங்கள் பணிகளைச் செய்தனர். அதில் அச்சுப் பதிப்பாக்கம் முக்கியப் பங்கு வகித்தது என்பது மறுக்க முடியாத ஒன்று. கிறிஸ்துவ மத போதனையைப் பறப்ப வந்த இந்த ஐரோப்பிய மதபோதகர்கள் உள்நாட்டில் தமிழ்ச் சன்றோர்களின் வழக்கத்தில் இருந்த சுவடி படித்தலைக் கறுக்கொண்டதோடு எழுத்தாணி பிடித்து எழுதும் ஆற்றலையும் பழக்கிக் கொண்டனர் என்னும் செய்திகள் தீவிரத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் அவர்கள்

புதிய இடத்தில் தங்கள் பணிகளைச் செய்யத் தங்களைத் தயார் படுத்திக் கொண்டமையை நன்கு உணர்த்தும்.

தமிழ் மொழியின் முதல் நூலை பற்றி விளக்கும் சில் கட்டுரைகளும் முன்னாரே வெளிவந்திருக்கின்றன. 2001ம் ஆண்டு செட்டியார் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வந்த சேலம் தமிழ்நாடனின் "தமிழ் மொழியின் முதல் அச்சுப் புத்தகம்" இவ்வகையிலான ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. அச்சுக்களை, அச்சுப் பதிப்பு முறைகள், காகிதத்தின் வரலாறு, காகிதப் பயன்பாடு ஐரோப்பாவிற்கு அறிமுகமான தகவல்கள், அச்சுக்கட்டைகள் உருவாக்கம் எனப் பல விஷயங்களை விளக்கும் ஒரு கருவுலம் இந்தச் சிறிய நூல். இதில் தமிழ் மொழியின் முதல் எழுத்துப் பெயர்ப்பு வடிவ அச்சு நூல் கார்டிலா, தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த முதல் அச்சுப் பதிப்பான தம்பிரான் வணக்கம், தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த இரண்டாவது அச்சுப் பதிப்பான கிரிசித்யானி வணக்கம், தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த மூன்றாவது அச்சுப் பதிப்பான கன்பெசனாரியோ பற்றிய விளக்கங்களும் அறிமுக உரைகளும் உள்ளன. முதல் தமிழ் அச்சுப் புத்தகத்துக்கு மூலகாரணமாக இருந்த அஞ்சிறிக்கி அடிகளாரின் (Hendrik Henriquez) வரலாறும் மேலும் பல தகவல்களும் கூட இடம்பெறுகின்றன. அத்துடன் தம்பிரான் வணக்கம் நூல் முழுதாக இந்த நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளதோடு அதன் தமிழாக்கமும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவை மட்டுமல்லாது கிரிசித்தியானி வணக்கம், கன்பெசனாரியோ ஆகிய நூல்களின் பக்கங்களும் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் இதே கருத்தினை மையமாகக் கொண்டு வெளி வந்திருக்கும் மற்றுமொரு நூலாக மோ.நேவிஸ் விக்டோரியாவின் "தம்பிரான் வணக்கம்-தமிழ் மொழியின் முதல் அச்சு புத்தகம்" விளங்குகின்றது. பின்னர் பல மடங்கள் அவரவர் சமய நூல்களை மிகுதியாக அச்சாக்கம் செய்தனர்.

5.7.1 சங்க இலக்கியம்

தமிழின் தனிப்பெருஞ்செல்வமாக விளங்குவது சங்க இலக்கியமாகும். தொன்மை வாய்ந்த இவ்விலக்கியங்கள் ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே அச்சருவம் பெற்றுத் தமிழ் ஆர்வலர்க்குப் பெருவிருந்தாய்க் கிடைத்தன.

5.7.2 முதற் பதிப்புகள்

கற்றறிந்தார் எத்தும் கலித்தொகையை முதன் முதலில் பதிப்பித்தவர் தமிழ்த்தந்தை எனப் பல்லோராலும் அழைக்கப்பெறும் இராவ்பகதூர் சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை ஆவார். 1887-ஆம் ஆண்டில் முதற்பதிப்பாகக் கலித்தொகை, தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகமானது. அவருடைய பதிப்புப் பணிக்குப்பின் தமிழ்த்தாத்தா என அழைக்கப்பெறும் டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களுடைய முதற்பதிப்பாகிய பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியார் உரையும் 1889-இல் வெளிவந்தது. இப்பதிப்பிற்குப்பின் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூற்றினை 1894-இல் பதிப்பித்தார். 1903-ல் ஐங்குறுநூற்றினைப் பதிப்பித்தார். 1904-இல் பதிருப்பத்தினை வெளியிட்டார். நற்றினை பின்னத்தார் அ. நாராயணசாமி ஜயர் எழுதிய உரையுடன் சென்னை சைவ வித்தியாநுபாவன யந்திரசாலையில் 1915 இல் வெளியிடப்பெற்றது. இவருடைய பதிப்புப்பணியைப் பின் தொடர்ந்து சௌரிப் பெருமாள் அரங்கனார் குறுந்தொகையை அழகிய முறையில் பதிப்பித்து 1915 இல் வெளியிட்டார். 1918 இல் வெளியிட்ட பரிபாடலானது உ. வே.சாவின் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்தது. ரா.ராகவையங்கார் அவர்கள் அகநானூற்றினை முதற்பதிப்பாக 1920 இல் கம்பர் விலாசம் இராஜாகோபாலம்யங்கார் மூலம் வெளியிட்டார்.

5.7.3 பத்துப்பாட்டின் பிற பதிப்புகள்

இதுவரை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களுக்கு ஏராளமான பதிப்பு நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆய்வுப்பதிப்பு, மூலப்பதிப்பு, மலிவுப்பதிப்பு எனப் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இனி ஒவ்வொரு பதிப்பாசிரியர்களுடைய நூல்களையும் தனித்தனியாகக் காணலாம். பொ.வே.சோமசுந்தரனார் அவர்கள் பத்துப்பாட்டினை இரு பகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளார். அவருடைய மறுபதிப்பு விவரம் வருமாறு: முதற்பதிப்பு 1956, 1962, 1966, 1968, 1971.

1961 ஆம் ஆண்டில் வை.மு.கோபால் கிருஷ்ணமாசாரியாருடைய பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. மலிவுப்பதிப்பாக மர்ரே பதிப்பு

1957 இல் முதற்பதிப்பாகவும், 1981 இல் (என்.சி.பி.எச் வெளியீடு) இரண்டாம் பதிப்பாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

5.7.4 திருமுருகாற்றுப்படை

பத்துப்பாட்டில் தனித்தனியாகவும் சில நூல்களை உரையாசிரியர்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். திருமுருகாற்றுப்படையினை வெளியிட்ட பல்வேறு உரையாசிரியர்களுடைய காலவரிசை வருமாறு: 1902 இல் திருமுருகாற்றுப்படையினைத் சரவணப்பெருமாளையர் அவர்கள் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். பின்னர் 1917 இல் முதற்பதிப்பாக வெளியிட்ட ஆறுமுக நாவலர் 1947 இல் 16 ஆம் பதிப்பாகவும் வெளியிட்டார்." திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் பரிமேலமூகர் உரையும்" என்ற தலைப்பில் 1924 இல் மகாதேவ செட்டியார் அவர்கள் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். 1927 இல்" திருமுருகாற்றுப்படைச் சிற்றாராய்ச்சி" என்ற பதிப்பு நூலினைத் தீ.ஆறுமுகப்பிள்ளை அவர்கள் வெளியிட்டார். திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியரையினை 1937 இல் பண்டிதர் சு. அருணம்பலம் அவர்கள் வெளியிட்டார். 1937 இல்"திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் பொருட்சருக்கமும் பதவுரையும் குறிப்பும்" என்ற தலைப்பில் தெ.ஆ. கனகசபாபதி முதலியார் அவர்கள் பதிப்பித்தார். 1945 இல் வை.மு.கோ.பதிப்பும் வெளிவந்தது. ஏறத்தாழ திருமுருகாற்றுப்படைக்கு மட்டும் பதினெண்ந்து உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதி பதிப்பித்துள்ளனர்.

5.7.5 பொருநராற்றுப்படை

பொருநராற்றுப்படைக்கு இரு உரையாசிரியர் உரை எழுதியுள்ளனர். மகாதேவ முதலியார் மற்றும் பொ. வெ. சோமசுந்தரனார் ஆவர்.

5.7.8 சிறுபாணாற்றுப்படை

சிறுபாணாற்றுப்படைக்கு நான்கு உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதிப் பதிப்பித்துள்ளனர். (வை.மு.கோ. வி. கந்தசாமி முதலியார், மு. பி. பாலசுப்பிரமணியன், பொ. வெ. சோமசுந்தரனார்)

5.7.9 பெரும்பாணாற்றுப்படை

வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார், ரா.ராகவையங்கார்,
பொ.வே.சோமசுந்தரனார், ச.அருணம்பலம் முதலான உரையாசிரியர்
பெருமக்களும் உரை எழுதிப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

5.7.10 மூல்லைப் பாட்டு

மூல்லைப்பாட்டிற்கு மட்டும் 1927 இல் உ. வே. சா.அவர்கள் உரை
எழுதியுள்ளார். 1903 இல் மறைமலையடிகள் அவர்களுடைய முதற்பதிப்பாக
மூல்லைப்பாட்டு வெளிவந்துள்ளது. தவிர வை.மு.கோ.கணகசபாபதி
முதலியார், க.ப.சந்தோஷம், பொ.வே.சோமசுந்தரனார், முதலானோர்
எழுதிய உரைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

5.7.11 மதுரைக்காஞ்சி

மதுரைக்காஞ்சிக்கு பொ.வே. சோமசுந்தரனார் அவர்கள் எழுதிய
உரை மட்டும் கழு வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. (முதற்பதிப்பு 1956)

5.7.12 நெடுநல்வாடை

நெடுநல்வாடைக்கு வை.மு.கோபாபாலகிருஷ்ணமாசாரியார் பதிப்பும்
(1931) பொ.வே.சோமசுந்தரனார் அவர்கள் எழுதிய கழக வெளியீடும்
வந்துள்ளன.

5.7.13 குறிஞ்சிப்பாட்டு

கழக வெளியீடாக பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை மட்டும் (1956)
வந்துள்ளது.

5.7.14 பட்டினப்பாலை

பட்டினப்பாலைக்கு வை.மு.கோ (1933, 1938) உரையும்,
மறைமலையடிகள் எழுதிய கழக உரையும் (1956), ரா.ராகவையங்காரின்
முதற்பதிப்பு 1951 இலும், சாமி.விதம்பரனாரின் முதற்பதிப்பு 1967 இலும்,

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை என இதுகாறும் ஜந்து உரையாசிரியர்களுடைய பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

5.7.15 மலைபடுகடாம்

மலைபடுகடாத்திற்கு பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரைமட்டும் கழக வெளியீடாக வந்துள்ளது.

5.7.16 எட்டுத்தொகை நூல்களின் பிற பதிப்புகள்

5.7.16.1 நற்றிணை

பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஜயரின் முதற்பதிப்பிற்குப்பின் வெளிவந்த மறுபதிப்புகள் பற்றிய விவரம்.

முதற்பதிப்பு 1952 இல் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழக வெளியீடாக பின்னத்தூரார் வெளியிட்டார். அடுத்த பதிப்பினை 1956 இல் வெளியிடார். இவரே "நற்றிணை நானூறு" என்ற பதிப்பு நூலினைச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீட்டில் மூன்றாம் பதிப்பாக 1962 இல் வெளியிட்டார்.

5.7.16.2 குறுந்தொகை

சௌரிப்பெருமாள் அரங்கனாரின் உரைக்குப்பின் எண்ணிலடங்கா உரையாசிரியர்களும் உரை எழுதியுள்ளனர். அடுத்து 1920 இல் கா.ரா, நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு வெளிவந்தது. 1930 இல் முதற்பதிப்பாக இராமரத்தினம் ஜயர் பதிப்பும், 1933 இல் சோ.அருணாசல தேசிகரின் குறுந்தொகை மூலமும் வெளிவந்துள்ளன.

5.7.16.2 ஜங்குறுநூறு

உ. வே. சாவின் முதற்பதிப்புக்குப் பின் இரண்டாம் பதிப்பாக 1920 இல் வெளிவந்தது. இவருடைய பதிப்புக்குப் பின் இரண்டாம் பதிப்பாக 1920 இல் வெளிவந்தது. இவருடைய பதிப்புக்குப் பின் ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்களுடைய பதிப்பானது மூன்று தொகுதிகளாக 1957 இல் வெளிவந்தது.

5.7.16.3 பதிற்றுப்பத்து

உ. வே. சாவின் முதற்பதிப்புக்குப்பின் வந்த மறு பதிப்புகள் 1920, 1941, 1945, 1949, 1957 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளிவந்துள்ளன. இவருடைய பதிப்பினை அடுத்து ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்களுடைய பதிப்புகள் 1950, 1955, 1958, 1963, 1968 இல் வெளிவந்துள்ளன.

5.7.16.4 பரிபாடல்

டாக்டர். உ. வே.சாவின் மறுபதிப்பு 1935 இலும் வெளிவந்துள்ளது. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடாக (1957, 1964, 1969) பொ. வே.சோமசுந்தரனார் உரை வெளிவந்துள்ளது.

5.7.16.5 கலித்தொகை

எட்டுத்தொகை வரிசை நூல்களுள் முதன் முதல் பதிப்பிக்கப் பெற்ற நூல் கலித்தொகையேயாகும். சி. வ. தாமோதரனார் அவர்களுடைய பதிப்பில் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் உள்ளது. இவருடைய பதிப்பினைத் தொடர்ந்து இ. வை அனந்தராமையரவருடைய பதிப்பு (1925) மூன்று தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளது. முதல் தொகுதியில் பாலைக்கலியும், குறிஞ்சிக்கலியும் (1925) இரண்டாம் தொகுதியில் மருதக்கலியும், மூல்லைக்கலியும் (1925) என இரு தொகுதிகளாக வெளியிட்டார். நெய்தற்கலியை மட்டும் 1931 இல் தனியாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட இவர் 1930 இல் மூலத்தையும் பதிப்பித்துள்ளார். இவருடைய பதிப்பினை தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தார் 1984 இல் வெளியிட்டுள்ளனர்.

5.7.16.6 அகநானுரூபு

ரா.ராகவையங்கார் அவர்கள் அகநானுரற்றினைப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், பல ஏடுகளைப் பரிசோதித்து மயிலாப்பூர் கம்பர் விலாசம், இராஜகோபாலயங்கார் மூலம் மூலத்தை மட்டும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அகநானுரற்றின் ஒரு கூறாகிய களிற்றியானைநிரையை உரையுடன் 1926 இல் பதிப்பித்தார். இவருடைய பதிப்பிற்குப்பின்

உரையாசிரியர்களாகிய ந. மு. வெங்கடசாமி நாட்டார், கரந்தை கவியரசு வேங்கடாசலம்பிள்ளை ஆகிய இருவரும் அகநானுாற்றினை கவிற்றியானைநிறை (1943), மணிமிடைபவளம், நித்திலக்கோவை (1944) எனும் ஒவ்வொன்றையும் தலைத்தனியாகத் தமிழ் வெளியிட்டுக்கழகம் மூலம் பதிப்பித்துள்ளார்.

5.7.16.7 புறநானுாறு

உ. வே. சா. அவர்களுடைய புறநானுாற்றின் மறுபதிப்புகள் வருமாறு: 1923, 1935, 1950, 1956, 1963, 1971. புறநானுாற்றினை உரையுடன் வழங்கிய இவர் 1936 இல் மூலம் மட்டும் வெளியிட்டுள்ளார். ஓவ.சு.துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் புறநானுாற்றினை இருபகுதிகளாக 1947 இல் பதிப்பித்துள்ளார்.

5.7.16.8 திருக்குறள்

திருக்குறளை முதன் முதலில் 1892 இல் தஞ்சை ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் அச்சுக்கு ஏற்றி நூலாக்கம் செய்தார்.

